

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BETH EHEMANN

Bir Kalp Hırsızı

Sisters Planet

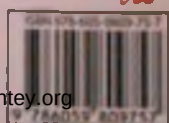
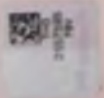
Hayatta herkes kendisine yazılan rolü oynar derler

Peki bu rolü yazan başkası değil de sizseniz?

Kacie Jensen, dört yıl önce yaşadığı terk edilikten sonra kırılan kalbinden geriye kalanları ve kızlarını alarak annesinin yanına döner. İşlettiği otelde annesine yardımcı olan Kacie, aynı zamanda hemşirelik okuluna da başlar. O andan sonra hayatla ilgili planları basittir. Başarılı bir öğrenci, kızları için örnek bir anne ve annesi için de iyi bir evlat olmak. Etrafına ördüğü kozasının içinde yaşarken bu planları uygulaması hiç de zor değildir. Ancak hesaba katmadığı bir şey tüm planlarının yerle bir eder. Bir fırtına...

Ansızın bastıran fırtına
kasabanın yollarını kapattığında,
otelleri beklenmedik misafirlere
ev sahipliği yapar.

Konuklarından biri de, uzun zaman önce
atmayı bırakan kalbini yeniden hayata
döndüren Brody Murphy'dir.
Kacie için kozadan çıkma vakti gelmiştir ama
küçük kelebeğin uçmaya cesareti var mıdır?

"SEN AŞKTAN VAZGEÇMEZSEN,
O DA SENDEN VAZGEÇMEZ!"

Bir Kalp Hırsızı

Bir Kalp Hırsızı

Beth Ehemann

Çeviren: Burcu Gönül

Bir Kalp Hırsızı
Beth Ehemann
Kitabın Özgün Adı: Room for You
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 325
Yazan: Beth Ehemann
Çeviren: Burcu Gönül
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak
Düzeltili: Pınar Şentürk
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9809-75-7

© Beth Ehemann

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akcali Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Temmuz 2016

Baskı ve Cilt:

Mimoza Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul

Tel: (212) 482 99 10 (pbx)

Sertifika No: 33198

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9

Beyoğlu/İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Bir Kalp Hırsızı

Beth Ehemann

Çeviren: Burcu Gönül

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

*İhtiyacım olduğunu düşündüğüm tek şey,
aynı zamanda beni durduran tek şeydi.*

Bu kitap, kitap okumak için gece boyunca uyanık kalmanın normal olduğunu anlamamı sağlayan Gam'e ithaf edilmiştir. Seni seviyorum.

I Kacie

“Anneeeeeeeeeee, Piper beni rahatsız ediyooooooooor!”

Gözlerimi devirerek başımı ders kitabımdan kaldırdım. Mutfak adasında oturan Lucy, onu çatalıyla dürten Piper’a kaşlarını çatarak bakıyordu.

“Günaydın kızlar!” diyerek neşeli bir şekilde mutfığa giren annem, ikisinin de başının üstüne öpücük kondurmak için duraksadı. “Daha sonra hep birlikte boncuklardan kolye yapmaya ne dersiniz?”

Kızlar ahenkle, “Yaşasın!” diye şakıdılar ve böylece, hararetlenmek üzere olan atışmalarının tüm izleri buhar olup uçtu.

Annem bana doğru bakıp göz kırptı. Ardından bakışlarıyla kitabımı işaret etti. “İyi çalışabildin mi?”

“Pek sayılmaz. Bugün odaklanamıyorum. *Neden* acaba?” diye kinayeli şekilde cevap verirken, kızlara dilimi çıkardım. Onlar da kıkırdayarak yüzlerini komik şekillere soktular.

Hemşirelik fakültesinde son yılımdı ve önümüzdeki ilkbaharda mezun olmayı umuyordum. Zach’le Minneapolis’de yaşarken geceleri hastanede çalışıyordum -aslında acil servisin danışma bölümünde çalışıyordum demek daha doğru olurdu. Orada çalışmaya başladığım andan itibaren hastanenin karmaşık ve tempolu ortamına âşık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olmuştum. Orada oturur, hemşireleri izlerken hayal kurar ve yaptıkları işlere gıpta ederdim. Annemin yanına taşınıp para biriktirir biriktirmez de, hemşirelik fakültesine kaydımı yaptırmıştım.

“Ee, bugünkü planın ne bakalım?” diye sorarken, kendime ikinci bir bardak kahve koydum.

“Haberleri izlemedin mi?” Annem kaşlarını çatı, koyu zümrüt yeşili gözleri gölgelendi. Zaten dalgalı olan saçlarından bir tutamı parmağına dolayarak kıvırmaya başladı ki bunu sadece endişelendiğinde yapardı.

“Hayır.”

Önce kızlara baktı, sonra tekrar bana döndü. Beş yaşındaki iki meraklı bızdığın duymasına engel olmak için bana iyice yaklaştı.

“Şöyle ki, yarın sabah yüzyılın yağmur fırtınası gelecek diyorlar. Şiddetli sağanak yağıştan, sel baskınlarından ve muhtemel elektrik kesintilerinden bahsediliyor.”

Şahane, güya yaza girdik ama şiddetli yağmur fırtınası bekleniyor.

“O yüzden ben çarşıya çıkacağım ve gerekli olabilecek bazı şeyleri alacağım. Biraz stok yapmak iyi olabilir. Ne olur ne olmaz diye hafta boyunca yetecek erzakımız olsun istiyorum. Çok yağmur yağdığında işler nasıl da kontrolden çıkıyor biliyorsun, özellikle de Yılan Nehri’ne bu kadar yakınken.” Mutfak tezgâhından cüzdanını ve anahtarlarını aldıktan sonra tekrar bana döndü. “Senin bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır, sanırım her şeyimiz var, teşekkürler,” diye cevap verirken bir yandan da geçen ay kızlar için boyama kitaplarından ve mumlu boyalardan stokladığıma sevindim.

Lucy, “Gigi!” diye seslenince, annem kapının ağzında durup ona döndü.

Bir Kalp Hırsızı

“Evet, tatlım.”

Lucy dudağını ısırarak anneme gergin bir şekilde bakmaya başladı; ancak Piper onu yan tarafından dirsekle-yince kendine geldi.

“Bize buzlu dondurma alabilir misin?” diye sordu Lucy korka korka.

Lucy’nin sorusunun hemen arkasından, “Kırmızı olan-lardan!” diye atladı Piper.

“Bakarız. Bulmaya çalışırım. Siz kızlar da annenize iyi davranın lütfen. Bir-iki saate dönerim.” Son bir kez daha bana döndü. “Kacie, bazı misafirler erken çıkış yapıp yağmur başlamadan yola koyulmak isteyebilirler. Bugün o konuda bana destek olabilir misin?”

“Tabii, ama bu sana pahalıya patlar,” diye takıldım ona.

Annem göz kırparak gülümsememe karşılık verdikten sonra lobide gözden kayboldu.

Annemin cömertliğini tarif etmem mümkün değildi. Bundan dört yıl önce, mutfak tezgâhımın üzerindeki bir kâğıt parçası şeklinde vücut bulan hortum bütün hayatımı alt üst ettiğinde, üçümüzü birden hiç tereddüt etmeden ağırlamayı kabul etmişti. O andan sonra, benim için önemli olan birkaç parça eşyayı kapmış ve annemin hem sahibi olduğu hem de işlettiği otelin olduğu Pine City’deki evin yolunu tutmuştum. Onunla yaşamamız karşılığında bizden hiçbir ücret talep etmemesinin yanı sıra; bana ufak bir maaş, fazlasıyla özgürlük ve misafirler için yemek pişirebilme şansı da vermişti.

“Haydi bakalım kızlar, hep birlikte masayı toplayalım. Sonra da benimle birlikte resepsiyona gelip Gigi’nin yokluğunda bana yardım edebilirsiniz.”

Birkaç saat sonra, kızlar resepsiyonun yanındaki kanepeye yığılmış haldeyken, otelden son ayrılan çiftte veda ediyorduk.

“Güle güle, Dr. Richardson, Bayan Richardson! Dikkatli gidin,” diye seslenirken bir yandan da el salladım.

“Hoşça kalın, Kacie canım, aklımız sizde kalacak. Fırınada kendinize dikkat edin.” Bayan Richardson da el salladı. “Birkaç hafta sonra görüşürüz.”

“Benim üç fıstığım nasıllar bakalım?” Otelin ön kapısından giren Alexa’nın sesi oldukça yüksek çıkmıştı. Piper’la Lucy kanepeden hoplayarak kalktılar ve en yakın arkadaşına sarılmak için koşmaya başladılar.

Alexa, sekizinci sınıftan beri en yakın arkadaşımdaydı. Annemle babam boşanmışlardı ve annemle beraber buraya yeni taşınmıştık. Burada hem yeniydim ve hem de oldukça utangaçtım. Bu iki özellik bir araya geldiğinde, öğle yemeklerinde hemen “havalı çocuklar”ın masasına oturamıyordunuz. Alexa kalabalık grupların daimi demirbaşlarından biriydi. Güzeldi, özellikle de sekizinci sınıftaki birisi için. Beline kadar gelen upuzun, dümdüz ve kömür karası saçları vardı. O yürürken oğlanların resmen ağzı sulanıyordu, liseye gidenlerin bile.

Fen dersinde birkaç spor düşkünüyle beraber arkamda oturuyordu Alexa. Bir gün, oğlanların canları sıkılmış olacak ki vakitlerini bana eziyet ederek geçirmeye karar verdiler. Sanırım boynumdan seken on beşinci kâğıt topu falan olmalıydı ki, Alexa’nın yüksek sesle konuştuğunu duydum.

“Tanrım, çocuklar, ne zaman büyümeyi düşünüyorsunuz?” diye çıkıştı onlara.

Bir şeyler söylediği için minnettardım ama böyle düşündüğümü ona bildirmek için arkamı dönemedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çocuklardan birisi, “Sakin ol Alexa, sadece şaka yapıyorduk,” diye tersleyerek karşılık verdi.

“Eh, böyle ergen pislikler gibi davranmaya devam ederseniz ben yer değiştiriyorum.”

Kâğıtların hışırdadığını, kitabının kapağının çarparak kapandığını ve son olarak da sandalyesinin fen laboratuvarının zemininde gıcırdadığını duydum.

Arkama dönüp neler olup bittiğini görmek için yanıp tutuşuyordum ama dönmeye cesaret edemedim. Onları durduran kızın şimdi yer değiştirmesi karşısında oldukça hayal kırıklığına uğradığımı söylememe gerek bile yoktur zaten. Devasa kalınlıktaki fen kitabını masamdaki boşluğa gümbürtüyle çarptığında, az kalsın korkudan altıma kaçırıacaktım. Kâğıtları masanın diğer ucundan düşmeden tam zamanında yakaladım ve dönüp baktım.

Yerine otururken bana doğru tatlı tatlı gülümseyerek, “Selam Yeni Gelen Kız, adın ne senin?” diye sordu. Dört bir yanından öz güven fışkırıyordu, bu özelliğini anında kıskandım.

“Kacie. Kacie Jensen,” diye cevap verirken, sesimin minik ve ürkek bir fare gibi çıkmaması için elimden gelen en iyisini yapmaya çalışıyordum.

“Ben de Alexa Campell. Arkadaki o iki geri zekâlı da Mark ve Joey. Belli ki bir kızın dikkatini çekebilmek için, ikinci sınıftaymışız gibi ona sataşmak yerine kibar davranmak gerektiğini hâlâ öğrenememişler.”

Dönüp tekrar onlara baktı, kirpiklerini kırıştırarak abartılı ve sahte bir gülümseme fırlattı. Öz güvenim sonunda dönüp onlara bakabilecek kadar yerine gelmişti. Futbol forması giymiş iki iri yarı çocuk, azar yemiş iki küçük çocuk misali omuzlarını düşürmüş oturuyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

O günden sonra, Alexa'yla birbirimizin en yakın arkadaşı olduk. En başta beni kopya çekmek için kullandığından yüzde yüz emindim, ama sonunda ayrılmaz ikili haline gelmiştik ve herkes de bunun farkındaydı. Onun kadar dışa dönük biri değildim, fakat gitgide daha fazla rahatlamaya başlamıştım. Hatta Mark ve Joey'yle bile iyi arkadaş olmuştum. Zach bizi terk ettikten sonra ben kızlarla beraber eve taşınınca Alexa, onu bulup benim yerime pataklamayı önerdiklerini söylemişti. Lauren Kolar da grubumuzun parçasıydı. O çok masumdu ve sert kız Alexa'nın tersine insanların her zaman en iyi yönlerini görürdü. Üçümüz birbirimizi dengeliyorduk ve sürekli bir aradaydık; ta ki ben kızlara hamile kalıp kısa süre sonra Lauren de uzağa taşımncaya kadar. Lauren'le hâlâ yakındık ama artık yalnızca ailesini ziyarete geldiği zaman görüşebiliyorduk.

Alexa, "Yarınki yağmura hazır mısınız?" diye sorarken kızlara birer lolipop uzattı.

"Eh, sanırım ancak gözümle gördüğümde inanacağım," dedim boş vermiş şekilde elimi havada sallayarak. "Bu hava durumu uzmanı diye geçinen insanlar hiçbir zaman gerçekten bilerek konuşmuyorlar."

"Bilemiyorum, en son, önümüzdeki yirmi dört saat içinde yoğun yağış beklediklerini söylüyorlardı." Kobalt rengi gözleri ciddi bir ifadeyle kocaman açılmıştı.

İçimi çektim. "İşte bu da Onbin Göller Bölgesi"nde yaşamamanın canını sıktığı anlardan biri. Böyle bir yerde yaşamak normalde harika olsa da, bu kadar yağış olduğu zamanlarda hiç de öyle olmuyor. Veranda akıntıya kapılıp gitmezse şanslıyız."

1 ABD'nin Minnesota eyaleti, sahip olduğu göller sebebiyle gayri resmi olarak bu şekilde de bilinir. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

“Berbat olur valla.” Çabucak Lucy’ye ve Piper’a baktı, sonra tekrar bana döndü ve yüzünü ekşitti. “Pardon.”

Ona doğru gözlerimi devirdim. “Kızlar, Alexa teyzenizi ve bozuk ağzını görmezden gelin.”

“Anneciğim, o kelimeyi bazen sen de söylüyorsun!” dedi Lucy kocaman gülümseyerek.

“Tamam, şimdi bu konuyu konuşmayalım.” Güldüm ve Alexa’ya dönerek anında konuyu değiştirdim. “Ee, yarın dükkânı kapatıyor musun?”

Alexa’nın Kıvrılmış Taç Yaprakları adında küçük bir çiçekçi dükkânı vardı. Detaylar hiçbir zaman gözünden kaçmazdı ve yarattığı dizaynlar konusunda inanılmaz yetenekliydi. Ülkenin dört bir yanından insanlar onu arayıp sipariş veriyorlardı.

“Evet, ama umarım yağış yalnızca yarınla sınırlı kalır. Düşün sezonu gelmek üzere ve yapmam gereken milyonlarca şey var. Ama yarın iş yapamıyoruz!”

Lucy ve Piper’la kol kola girdi ve lobide hep birlikte dans etmeye başladılar. “Ah, bir dakika,” diyerek aniden durdu. “Annen için de bir buket getirmiştım.” Ön kapıdan çıktı ve elinde kâğıttan külahın içine yerleştirilmiş güller, laleler ve leylaklardan oluşan çok güzel bir buketle geri döndü.

“Yalaka.” Çiçekleri alırken omzumla onu dürttüm. “Geri döner dönmez ona vereceğim.”

“Ah, onu az önce gördüm. Garajda Fred’le konuşuyordu. Kum torbalarıyla ilgili.”

Fred garajın hemen üstündeki dairede yaşayan yardımcıımızdı. Anneme hem dışarıdaki bazı işlerinde, hem de oteldeki tamiratlarda yardımcı oluyordu. En az bizim kadar uzun süredir buralardaydı. Annemle uyum içinde çalışıyorlardı. Kızlar onu büyükbabalarıymış gibi benimsediğinde çok mutlu olmuştum.

“Muhtemelen yok yere korkuyorlar. Hâlâ o kafayı yemiş hava durumu uzmanlarının yanıldığını ve düşündükleri gibi olmayacağını umuyorum,” derken parmaklarımı havada çapraz yaptım.

“Bana bak, sen istersen olumlu düşünmeye devam et. Diğer taraftan ben, jeneratör için mazot, Derek için bir kasa bira almaya gidiyorum ve eve kapanıyorum. Görüşürüz, fıstıklar!” diye bağırdı kapıdan çıkarken.

“Görüşürüz Alexa teyze!” diye bağırdılar onun arkasından.

Kızları oturma odasında lolipoplarıyla baş başa bırakıp mutfığa gittim ve çiçekleri suya koydum. Otelin mutfığına bayılıyordum. Hem kocamandı, hem de sıcak ve samimi bir havası vardı. Annem misafirlere kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmelerini özellikle hatırlatır, bu nedenle mutfığa girişi her zaman serbest bırakır ve kapıyı açık tutardı. Mutfak dolapları birbirinden farklı antika tabaklar ve akla gelebilecek her türlü araç gereçle doluydu. Aynı zamanda normalden büyük bir kilerin içinde, herkesin arzu ettiği gibi alabileceği çeşit çeşit abur cuburları ve temel yiyecekleri tutuyordu. Kilerdeki raflarda, içleri annemin hazırladığı sebzelerle ve meyvelerle dolu olan kavanozlar sıralanmıştı.

Arka kapı açılıp annem soğuk hava dalgası eşliğinde içeri girdiği sırada, çiçekleri vazoya koymayı yeni bitirmiştim.

“Vay canına! Dışarıda şiddetli rüzgâr başladı bile,” derken elindeki sebze meyve poşetleriyle kapıyı kapatmaya uğraşıyordu.

Vazoyu mutfak adasına bıraktım ve elindeki poşetleri almak için ona doğru koştum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Harika,” dedim alay edercesine.

Adanın üzerindeki çiçeklere göz attı. “Ne kadar güzeller!”

“Evet, Alexa senin için getirmiş. Aslında o da yeni çıktı. Seni garajda gördüğünü söyledi.”

“Ah, evet,” dedi. “Fred’le kum torbalarını kıyıya koyup koymamayı tartışıyorduk. Bütün misafirler gitti mi? Bir problem var mı?”

“Her şey yolundaydı. Richardsonlar birkaç hafta içinde yine geleceklerini söylediler.”

“Güzel. Peki ya Alexa? O da bu hafta dükkânını kapatıyor mu?”

“Emin değilim, en azından yarın için kapatacak. Sana bunları bırakmak için uğradı, kızları da benim adıma şeker komasına soktu. Gidip Derek için birkaç şey alacak, ardından birkaç günlüğüne eve kapanacak.”

Derek, Alexa’nın kocasıydı. Lisenin ilk senesinden beri birliktelerdi ve mezun olur olmaz da evlenmişlerdi. Bu hızlı evlilik dolayısıyla herkes Alexa’nın hamile kaldığını düşünmüştü fakat onlar sadece birbirlerine çok âşıktılar ve hayata birlikte adım atmak için heyecan duyuyorlardı. Neredeyse altı yıldır evliydim ve hâlâ çocuk sahibi olmaktan bahsetmiyorlardı. Bir keresinde bana, ne zaman biyolojik saati tik tak yapmaya başlasa, bütün gününü Piper ve Lucy’yle geçirerek bir yıllığına daha erteleme tuşuna bastığını söylemişti.

“Alexa’yla Derek çok tatlı bir çift, değil mi?” Annem bu soruyu masum şekilde sorsa da, işin nereye varacağını biliyordum. Keşke Derek’ten bahsetmeseydim, diye düşünerek içimi çektim. “Evet, anne, çok tatlılar. Ama yine başlama.”

“Ne? Hiçbir şeye başlamıyorum. Sadece gözlemde bulunuyordum,” dedi sakın bir tavırla.

“Hı hı.”

“Tamam peki, başlıyordum. Sadece sen de birini bulsan çok daha mutlu olurdun diye düşünüyordum.” Hızlı hızlı konuşmaya başladı. “Sadece seni mutlu görmek istiyorum. Bunu hak ediyorsun-”

“Bir dakika,” diyerek onun lafını kestim. “Mutsuz olduğumu kim söyledi?”

“Mutsuz demek istemedim. Henüz yirmi dört yaşındasın, Kacie. Dört yıldır yalnızsın. Tekrar kalbini açmanın zamanı geldi. Şu Richardsonların oğlu Cameron’a ne dersin?” Pis pis sıırttı ve kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

“Anne, öncelikle, Cameron’la hiçbir şekilde ilgilenmiyorum. İkincisi, insanlarla çıktım. Hiçbiri aradığım kişi değildi... Benim doğru, mükemmel ve *istikrarlı* bir erkeğe ihtiyacım var. Bu kez iyi öpüşen ve aklımı meşgul eden erkeklerden uzak durmam lazım. Daha önce olgunlaşmamış ve sorumsuz bir ezikle birlikteydim. Bak bana ne kazandırdı.”

Aldıklarını dolaplara yerleştirirken, “Sana güzeller güzeli iki çocuk kazandırdı, işte senin kazancın da buydu,” diye savunmacı şekilde cevap verdi.

“Tabii ki onlar muhteşemler anne, ama gerçek bir aileye sahip olabilmemizi isterdim. Beş yaşındaki iki kızı yalnız başına büyütmek hiç kolay değil,” diye cevap verdim. Şakaklarımı ovarak yaklaşmakta olan baş ağrısının gitmesini diledim.

Suçlarcasına, “*Yalnız mı?*” diye sordu ve hızla yanıma gelerek bana baktı.

O an, başımın dertte olduğunu anladım.

“Sana *yalnız* demek yanlış olur, Kassandra!”

Eyvahlar olsun. Bana Kassandra demişti; bunu hiç yapmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Öyle bir şey demek istemedim, anne. Senin çok yardımın oldu ve olmaya da devam ediyor. Sadece geleneksel bir aileye sahip olmak anlamında demiştim. Anlarsın ya, anne baba...” diye kısık bir sesle cevap verip parmağımı vazoun cam desenlerinin üzerinde gezdirirken, annemle göz teması kurmamaya çalışıyordum.

“Eh, bu sefer gerçekten de kabuğunu kırmanın zamanı geldi Kacie, gerçek anlamda. Zach gitti ve geri gelmeyecek.”

Gözlerim onunkilerle buluşurken ağzım açık kaldı. Onun hakkında konuşmamıştık.

Hem de hiç. Sadece adını duymak bile midemi bulandırmaya yetmişti.

Annem bu kez daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti. “Önüne bakmalı ve hayatını yaşamalısın.”

Donakalmıştım, içimdeki bu duygularla dolu kayalar bana ağır gelmeye başlamıştı. Onun gittiğini bilmediğimi mi sanıyordu? Bunu yaşamıştım, hem de her gün. Birinin seni terk edip gitmesinin ne demek olduğunu en iyi o anlar diye düşünmüştüm. Gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı.

“Şey, ben gidip biraz uzanacağım. İyi hissetmiyorum. Kızlara benim için göz kulak olabilir misin?” Sözlerimi arka arkaya sıraladıktan sonra o daha cevap bile veremeden aceleyle çıkmak için yürümeye başladım.

“Kacie, lütfen gitme!” diye bağırdı arkamdan, geriye fakat dönmedim. Dairemize giden koridoru çoktan yarılamıştım ve tek istediğim yalnız kalmaktı. Son bir kez daha bana seslendiğini duydum. Odama girdiğimde kendimi yatağa atıp yastığıma kapandım ve terapi niyetine derin derin hıçkırdım.

Hıçkırıklarım arasında uykuya daldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

2 Brody

Spor çantamı Ford F250 siyah pikabımın zeminine fırlattıktan sonra, siyah labradorum Diesel yolcu koltuğuna hoplayabilsin diye geri çekildim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayağını gergin şekilde yere vuran annemle göz göze gelmek için arkamı döndüm. Ona bakıp sırtımdan kendimi alamadım.

“Anne, bana bir şey olmayacak,” derken, sabahtan beri milyonuncu kez aynı şeyi tekrarlıyormuşum gibi geliyordu.

“Gidişin uzun sürecek, Brody ve hava *daha da* kötüleşecek. Kamyonetini birkaç günlüğüne daha burada bırakıp eve uçakla dönemez misin?” Bugün Minneapolis’e arabayla dönmemem için bana gözleriyle yalvarıyordu sanki.

“Birincisi, üç saat sürecek, o kadar da uzun değil. İkincisi, hava o kadar kötü olacaksa, zaten bugün uçak bulamam. Üçüncüsü, evde yapmam gereken bir ton bokta-” Bana doğru kaşını kaldırıncaya duraksadım, “bir ton iş var. Her şey yolunda gidecek. Ve sen bir kez daha sormadan söyleyeyim: hayır, kamyonetimi burada bırakmayacağım.” Ona yaklaştım ve kocaman sarılarak onu yerden havaya kaldırdım.

“Lütfen beni her beş dakikada bir ara.” Omzuma doğru mırıldandı, sesinde endişenin izlerini duyabiliyordum.

“Hay hay, sağ ol. Yağmura zaten önümü göremeye-

ceğim için seni aramak için sürekli gözümü yoldan ayırmam da hiçbir problem teşkil etmeyecektir.”

Kollarımdan sıyrıldı. Ayakları yere değeri değmez, kolumu elinden geldiğince sert şekilde yumrukladı.

“Hiç komik değil, Brody Michael.”

Yirmi yedi yaşındaki birisinin bile, annesi ikinci adını söylediğinde, biraz önce beyzbol topuyla oturma odasının penceresini indirmiş on bir yaşındaki küçük bir çocuk gibi hissetmesi inanılmazdı. Ya da söz konusu bensem hokey pakıyla da olabilirdi.

Dizlerimi kırarak onunla göz göze gelecek şekilde eğildim ve ellerimi omuzlarına koyarak doğrudan gözlerinin içine baktım.

“Ben. İyi. Olacağım. Lütfen dertlenmeyi bırak.”

“Baba olduğunda anlarsın, Brody. Çocukların bir gün büyüüp evden ayrılabilirler ama kalbinden asla ayrılmazlar. Sen de dertlenmeyi hiç bırakmazsın.” İcini çekti, kıstığı gözleriyle bana baktı. “Ve eğer oğlun Brody Murphy’yse, dertlenmeye daha da meyilli olursun.”

“Hah! Bana güvendiğin için teşekkürler anne. Cidden, bana bir şey olmayacak. Bu sabah meteoroloji uzmanları en başta olacağını düşündükleri kadar yağış beklemediklerini söylüyorlardı.”

“Evet de meteoroloji uzmanları aptaldır. Güneyde yağış başladı bile, hem de şiddetli şekilde.” Kollarını kendine sardı ve saçları sanki gözlerimin önünde beyazlıyor gibiydi.

“Hızlıca varmaya çalışacağım. Problem olmayacak. Burada oyalandıkça eve varış sürem de bir o kadar uzuyor.” Ona göz kırptım ve kamyonetime atladım; bana ölümcül bir bakışla karşılık verdi. İçeride ailemle zaten vedalaşmıştım ama annemin beni dışarıya kadar izleye-

ceğini, kalmam için son bir kez daha yalvaracağım biliyordum ve bu özelliğini seviyordum. Kamyonetimi çalıştırınca motorun gümbürdeyen sesi duyuldu ve annem kendini arabanın önüne atmaya karar veremedi. Garaj yolundan hızlıca çıktım. Pencereyi indirdim ve caddeye çıkarken ona son bir kez daha el salladım.

Kendimi, "Tamam, koca bir bardak kahve aldıktan sonra yola hazırım," diye yüksek sesle telkin ederken, Dunkin'in Donutları'nın önüne park ettim. Radyoya uzandım ve güncel hava durumunu öğrenmek için AM yayın yapan kanallardan birini açtım. Anneme çaktırmamıştım ama biraz gergindim. Son yılların en şiddetli fırtınası bekleniyordu ve gerçekten bir an önce eve varmak istiyordum. Birkaç saat önce yola çıkmaya niyetlenmiştim, ama annem karnımı doyurmakta ısrar etmişti. Hem zaten ben kimdim ki annemin kurabiyelerini, et sosunu ve pastırmasını geri çevirecektim? Saat 11.30'u gösteriyordu.

Kahretsin, hızlı olmalıyım.

Yaklaşık bir buçuk saat kadar sonra, evi arayıp ona her annenin çocuğundan duymak isteyeceği şeyi söylemeye yeltendim.

Sen haklıydın.

Yağış son hızıyla devam ediyordu ve yağmur o kadar hızlı yağıyordu ki, ön camın ötesini zar zor görebiliyordum. Ana yolun kenarına arka arkaya park edilmiş, hendeklere yuvarlanmış ve çıkışlarda sıkışmış araçların yanından geçtim. Önünden geçtiğim motellerin tamamında "Yer yok" tabelasının ışıkları yanıyordu. Yağış sert ve hızlıydı. Gözlerim sürekli odaklanarak bakmaktan dolayı kasılmıştı... fakat kendime bu çileyi atlatacağımı, sonra da

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranthey.org>

kenara çekip kahve molası vereceğimi söylemeye devam ettim. Ve tabii içtiğim kocaman kahve ve Big Gulp sayesinde bir de tuvalet molası vermem gerekiyordu.

Biraz önümde, yarı yarıya yoldan çıkmış, gümüş rengi ufak bir Civic vardı. Geçerken penceresinden içeri bakınca sürücü koltuğunda elleriyle yüzünü kapatmış ve oldukça korkmuş görünen bir kadının oturduğunu gördüm. Kenara çektim ve tam onun önünde duracak şekilde geri geri geldim. Beyzbol şapkamı taktım ve kamyonetimden dışarı fırladım.

Arabasına yaklaştığımda kadın dışarı çıktı ve ortada benimle buluştu.

“Durduğunuz için çok teşekkürler,” diye seslendi yağmurun arasından titrek bir sesle. Yaklaştıkça onun annemden ziyade büyükannemin yaşlarında olduğunu fark ettim.

“Sorun değil. Arabanızın ön tarafı çamura saplanmış galiba, değil mi?”

“Evet, kayarak yoldan çıktım, şimdi de buradan kurtulamıyorum.”

“Sizi oradan kurtarıp tekrar yola çıkarabilir miyiz bakalım. Kamyonetimin arkasında aracınızı çekmekte kullanabileceğimiz zincirler var. Hemen geliyorum.”

Yaklaşık yirmi dakika sonra, el sallayarak ona veda ettim ve elimde yabanmersinli taze bir turtayla kamyonetime geri döndüm. Meğerse bu tatlı yaşlı kadın, gittiği kilise bu hafta sonu satabilsin diye oraya turta götürmek için bu havada dışarıdaymış. Arabasını çektiğimde bana para vermeye bile çalıştı. Kesinlikle kabul edemeyeceğimi söylediğimde, en azından bir parça turta almam konusunda ısrar etti. Ona nasıl hayır diyebilirdim ki? Telefonumu çıkardım, turtanın fotoğrafını çektim ve bir mesaj eşliğinde anneme gönderdim...

YOLDAN ÇIKARSAM VE BENİ KİMSE BULAMASA BİLE, EN AZINDAN BU GECE AÇ KALMAYACAĞIM.

Bu mesaja kesin bayılırdı. Telefonumu kamyonetin orta konsoluna koyarken kendi kendime güldüm. Bir dakika kadar sonra telefonum öttü; başımın dertte olduğundan emin olmak için bakmama bile gerek yoktu.

SAKIN BENİ ORAYA GETİRTME. GÖZLERİNİZ YOLDA OL-SUN, BAYIM.

Yemin ederim ki, yapabilseydi beni bu yaşımda bile odama kapatırdı. Gerçi haklıydı, çünkü tam da o anda yollar daha da kötüleşmeye başladı. Tüm dikkatimi yola vermeliydim. Oldukça yavaş ve işkence gibi geçen altı buçuk kilometrelik yolun sonunda, devam edeceksem hem benzin almak hem de hızlı bir şekilde tuvalete gitmek zorunda olduğuma karar verdim. Kısa bir molanın ardından tam dolu bir depoyla ve elimde taze bir bardak kahveyle benzinlikten çıktım. Ana yola yöneldim ve benzinliğe gelirken gördüğüm trafik ışıklarına doğru devam ettim.

İşte o anda panik olmaya başladım. Etrafta başka trafik ışığı yoktu.

“Benimle kafa buluyorsun herhalde!” diye yüksek sesle bağırınca, yolcu koltuğunda uyuklayan Diesel’i korkuttum. Geçtiğim onca kahrolası çıkış arasından, seçe seçe ana yola dönüş vermeyenini seçmiştim. Öfkeden kudurarak U dönüşü yaptım ve somurtarak benzin istasyonuna geri döndüm. Ardından kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde oradan çıktım.

Birkaç dakika sonra tekrar yola koyulmuştuk, ya da en azından ben öyle umuyordum. “Tamam, Diesel, o eleman yolun sağda kalacağını söyledi, ama dürüst olmak gerekirse nerede olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Bir daha GPS’imi almadan evden çıkmama izin verirken, bir hafta boyunca verandada uyursun.”

Diesel kafasını yana yatırdı ve tek kulağını bana doğru havaya kaldırdı. Ona uzandım ve kafasının üstünü hafifçe sıvazladım.

Aniden frene asıldım ve direksiyonu sağa kırdım; neredeyse dönüş yolunu kaçıırıyordum. Gök gürültüsü o kadar şiddetlendi ki kamyonet sarsıldı ve şimşek, kasvetli gökyüzünü aydınlattı. Kamyonet patika boyunca devam eden derin su birikintilerinin içine girip çıkıyordu. Kamyonetimin yüksek olduğuna hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Yukarılardaki turuncu bir parlama dikkatimi çekti. Ahşap köprüye yaklaştıkça, ellerim hayal kırıklığıyla direksiyonu daha da sıkı kavradı. Önümdeki turuncu tabelanın ışığının yanıp sönuşünü izlerken derin bir nefes aldım ve ona kadar saydım. Tabelada KÖPRÜ KAPALI yazıyordu ve etrafı sarı bantla çevrilmişti.

“Şu işe dostum, o kahrolası yabanmersinli turta esprisi gerçek olup bizim kışımıza girecek gibi duruyor, değil mi?”

Bir kez daha direksiyonu kırdım ve kamyoneti döndürerek başladığım yere geri döndüm. Sağ tarafımda, beni bu bilinmezlik içinde biraz daha ileri götürebilirmiş gibi gözüken toprak bir yol daha gördüm.

“Eh, neyse ne. Neden olmasın?” diye yüksek sesle söylenerek arabayı o yöne çevirdim ve toprak yolu takip ettim. Bu aşamada öyle fena kaybolmuştum ki nereye gittiğimi çok da fazla umursamıyordum. Kalın çamur biri-

kintisinin içinde birkaç metre daha ilerledim ve bir evin önüne geldiğimde içimi çektim. Burası yol bile değildi, lanet olasıca bir garajdı. İnsan önceden bilemiyordu işte.

“Ee, kapılarını çalıp yol mu soralım yoksa geri dönüp kendimiz mi bulmaya çalışalım?” Diesel doğruldu, ön bacaklarını sonuna kadar esnetti ve öne eğilip yüzümü yaladı. “Haklısın, yardıma hiç de ihtiyacımız yok bizim.”

Kamyonetı geri vitese taktım, arka camdan bakmak için döndüm ve tekerleklerin bariz bir şekilde boşa dönüş sesini duydum. Göğsüm sıkıştı ve tekrar gaz pedalına yüklendim. Motor titrerken tekerlekler patinaj çekip çamura daha fazla batıyordu.

“Hayır, hayır, hayır, HAYIR!” Yumruğumu sert bir şekilde direksiyona geçirdim. Göğsüm öfkeyle inip kalkarken, arabamı çekebileceğim başka bir araç aradım etrafta.

Hiçbir araç yoktu.

Telefonumu elimi aldım. Ekrana baktığımda şarj ışığının yavaşça söndüğünü görünce, telefonu fırlatıp atma dürtüsüne zar zor direndim. Şarjım da bitmişti. Başımın yan tarafını direksiyona dayadım ve mutluluğundan bir şey kaybetmeden kuyruğunu sallayıp dilini dışarı sarkıtan Diesel’e baktım. İçinde bulunduğum durumun anlamsızlığı beni ele geçirdi ve gözlerimden yaşlar gelene kadar güldüm.

“Tamam, sen burada kal ve iyi bir gözcü ol. Kimsenin buradan geçip gitmediğinden emin ol, ben de gidip etrafı kontrol edeyim.”

Diesel esneyip kafasını orta konsola koyarken kamyonetimden indim, çamurun içinden geçerek ön kapıya vardım.

Ön kapının yanında asılı duran ahşap tabelada, *Kızılıçık Oteli* yazıyordu. *Hangi kasabada olduğum veya hâlâ la-*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir Kalp Hırsızı

net olasınca Minnesota'da olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama ne ironiktir ki bu o kadar da kötü bir karar olmayabilirdi. Geceyi burada geçirip sabah da eve doğru yola koyulabileceğimizi umuyordum. Kapıyı çalar-ken sağır edici bir gök gürültüsü göğsümü titretti.

3 Kacie

“Ah!” Minik bir parmakla defalarca dürtüklenmekten acımaya başlayan alnımı ovuşturdum.

“Anne! Anne! Uyan! Şu yağmura baksana!” Lucy’yle Piper, sanki Noel sabahıymış gibi yatağımda zıplamaya başladılar. Keşke onlarla aynı heyecanı yaşayabilseydim. Şu sıralar daha çok palmiye ağaçlarının, kumsalların ve içinde küçük şemsiyeler olan meyveli içeceklerin hayaliyle yanıp tutuşuyordum. Yataktan kalkıp böyle bir günle, yağmurla veya annemle uğraşmaya mecalim yoktu. Ama maalesef işler beklemiyordu ve kızlar kahvaltı etmek istiyorlardı. Yatakta doğrudum, terliklerimi giyip bornozumu üzerime geçirdim ve yatak odamın camından dışarıdaki yağmuru izleyip kıkırdayan iki meleğe baktım.

“Haydi kızlar, açlıktan ölüyorum.”

Ben kızların en sevdiği şey olan maymun ekmeğini hazırlarken, Fred de aile odasında kızlarla Candyland oynayarak onları oyaladı. Fırtınayla ilgili en son haberleri kaçırmak istemeyen annemin gözleri televizyona kilitlenmişti. Şömine çıtır çıtır yanıyordu ve evde konukların olmaması dışında, gayet normal bir gün gibiydi.

Tezgâhın önünde durmuş, bir kâsede erimiş tereyağı ve tarçını karıştırıyordum ki annem yanıma gelip başını omzuma dayadı.

“Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

“Biliyorum. Ben de seni seviyorum, anne.”

Bu davranışının onun dün akşam için özür dileme biçimi olduğunu bildiğim için öne eğildim ve yanağından öptüm. Çok sık tartışmazdık ve beni en son ne zaman ağlattığını hatırlayamıyordum bile. Gerçi beni ağlatan aslında annem sayılmazdı; ağlama sebebim daha çok Zach’le olan acı verici anılarım ve hem benim hem kızlarım için uygun erkeği hiçbir zaman bulamayacağımı düşünmemdi.

Birden, kapı gürültülü bir şekilde çaldı. Bu havada kimin gelmiş olabileceğini merak ederek hepimiz aynı anda birbirimize baktık. Annem henüz kapıya gidemedi, kapı bir kez daha çaldı. Annem arkasında Fred’le birlikte mutfaktan fırladı. Biz kızlarla birlikte arkada kaldık. Konuşma sesleri duydum ve birkaç dakika sonra annem, kırklarının başında gibi gözüken kızıl saçlı güzel bir bayanla ve Piper’la Lucy’nin yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim küçük bir kızla geri döndü.

“Kacie, bu Catherine. Catherine, bu da benim kızım, Kacie. Bu da kızları, Piper ve Lucy,” derken, yeni arkadaşlarıyla tanışmak için heyecanlanan ve çoktan onun yanına gitmiş olan kızlarıma döndü.

Ellerimi bir bulaşık bezine sildim ve onunla el sıkışmak için yanlarına gittim.

“Merhaba Catherine, tanıştığımıza memnun oldum.” İçten bir şekilde gülümsedim.

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum, Kacie. Bu da benim kızım, Jenna.” Kolunu arkasında saklanan utangaç küçük kıza sardı. “Böyle pat diye içeri daldığımız için özür dileriz. Araçla gidebileceğim kadar gittim ama yollar her saniye daha da kötüleşiyor. Bu yolun sonundaki köprü de kapalı. Başka ne yapacağımı bilemedim.”

Gözyaşlarını tutmaya çalışırken sesi çatallaşmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ah, hiç sorun değil.” Annem ona doğru koşturdu ve kolunu Catherine’in omuzlarına sardı. “Bütün konuklarımız erkenden ayrıldılar, yani bir sürü odamız var. Ayrıca, Piper’la Lucy birlikte oynayacakları bir arkadaş buldukları için çok sevinecekler.”

Annem henüz cümlesini bitirmişti ki, Piper’la Lucy, Jenna’nın elini tutarak onu da Candyland oynamaya davet ettiler.

O gün kapı üç kere daha çaldı, her gelen aynı şeyi söylüyordu. Yollar devam edilemeyecek kadar kötüydü ve insanların kalacak yere ihtiyaçları vardı. Catherine ve kızı Jenna’dan sonra ilk gelenler Henry’yle Melissa adlarında yaşlıca ve tatlı bir çiftti. İkinci gelen, önümüzdeki birkaç gün anlayabileceğimi düşündüğüm üniversite çağında Ashley adında hareketli ve sevimli bir kızdı. En son gelenler de Wisconsin’deki bir antika eşya sergisine gitmek üzere olan Pat ve Sue adındaki orta yaşlı kız kardeşlerdi.

Annem yeniden ev sahibesi rolünü üstlenebildiği için çok mutluydu. Otel dolu olduğu zaman keyfine diyecek olmazdı. Bu âdeta onun yaşama sebebiydi.

Evde öğlen boyunca neşeli bir hava hâkimdi. İnsanlar birbirlerine arabalarının nasıl yolda kaldığını ve su basan yolları anlatıyorlardı. Öğleden sonrayı geçmişti ve akşam için hazırladığım muhteşem çili yemeğini ocaktan alıyordum ki, kapının bir kez daha çaldığını duydum. Annem şömine için biraz daha odun almak üzere arka verandaya gitmişti. Evdeki gürültü seviyesini hesaba katarsak Fred’in de kapıyı duymamasına şaşırmamak lazımdı. Ben de ellerimi tişörtüme sildim ve giriş kapısına doğru ilerledim.

Kapının açılmasıyla evin içine dolan sağır edici gök gürültüsü sesinden mi yoksa verandadaki adamdan mı

kaynaklanıyordu bilmiyorum ama kapıyı açar açmaz nefesimi tuttum. North Face marka siyah kapüşonlusu ve beyzbol şapkasıyla, uzun boylu ve ıslanmış bir erkek figürü verandada duruyordu. Ellerini kot pantolonunun cebine sokmuştu. Rüzgâr etrafında şiddetle esiyordu ve yanakları parlak kırmızı renkteydi; ama yine de uzun ve dolgun kirpiklerinin ardından bana bakmayı ve seksi bir şekilde kocaman gülümsemeyi ihmal etmedi. Mükemmel dişlerinin uçlarının, tıpkı filmlerde olduğu gibi parıldadığına yemin edebilirdim.

Bir adım geri giderek, onu içeri davet ettim. İlerleyerek kapıya vardığı zamansa ağzım kupkuru oldu. Verandada görüldüğünden çok, hem de çok daha iriydi. Yanılmıyorsam benim 1.57'lik kısa boyumdan yaklaşık otuz santim kadar uzundu. Şapkasını çıkardı ve bitter çikolata rengindeki karman çorman buklelerini gözler önüne serdi. Tekrar film yıldızı gibi gülümsedi. Bu kez de ağzının her iki yanındaki gamzeleri gözüme çarptı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, neredeyse göğsümden fırlayıp lobide onun ayağının ucuna düşeceğinden emindim.

“Vay canına! Dışarısı felaket.” Ceketinin üzerindeki suları silkeledi ve ellerini saçlarında gezdirerek onları olabilecek en tatlı biçimde dağıttı.

“Merhaba, Ben Brody Murphy.” Sıkmam için elini uzattı.

“Merhaba. Ben...” Zihnim bomboştu. Duraksadığımda kaşını meraklı bir biçimde havaya kaldırdı ve sırtıttı. Yok artık, neredeyse düşüp bayılacaktım.

Kendine gel, Kacie.

“Kacie. Kacie Jensen.”

Kocaman eli benimkini kavradığı an, bütün vücudu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mun kış uykusundan uyandığını hissettim. Güçlü ve sıcak eli, vücudumdaki bütün hücreleri ve sinirleri alevlendiren kimyasal bir madde gibiydi. El sıkışmayı bitirmiş olduğumu ve elimi hâlâ çekmediğini fark ettiğimde, tam bir aptal gibi hissettim. Çabucak elimi geri çektim ve içgüdüsel olarak kollarımı etrafıma sardım.

“Doğru gittiğime inanarak buraya saptım. Bir garaj yolu olduğunu görmek çok ağrıma gitti. Her neyse, kamyonetim dışarıda çamura saplandı. Bu gecelik burada bir odada kiralayabilir miyim?”

Omuzlarım çöktü, tabii kalbim de.

“Olamaz.” O da yüzümdeki hayal kırıklığını okumuştur. “Hiç boş odanız yok mu?”

Sessiz ve neredeyse duyulmayacak bir tonda, “Hayır, hepsi tutuldu,” diye cevap verdim.

“Ah.” Derin bir nefes aldı ve kapıya doğru geriledi. “Zıyanı yok. Bir şekilde kamyonetimi kurtarıp yola devam ederim. Eminim ki biraz daha ilerlersem bir şeyler bulurum.”

“Burada bekleyin.” Annemi bulmak için döndüm ama kendisi zaten çoktan mutfaktan çıkıp köşede görünmüştü bile.

Annem her zamanki cana yakın ve misafirperver ses tonuyla, “Merhaba!” dedi.

“Merhaba, ben Brody Murphy.” Yine elini uzattı.

“Merhaba Brody, ben Sophia Jensen.”

“Çok güzel bir oteliniz var,” derken, anneme kusursuz bir şekilde gülümsedi.

Eğer annemin kalbine giden bir yol varsa, o da oteline iltifat etmekten geçiyordu. Burası onun diğer bebeğiydi.

“Ben de sana geliyordum, anne. Tamamen dolu olduğumuzu biliyorum, ama dışarısı felaket. Onu bu havada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dışarı yollayamayız,” diye hızla konuştuğum için, olmak istediğimden daha çaresiz gözükmüştüm.

“Tabii ki de yollayamayız, canım.” Bana tuhaf bir şekilde gülümsedi, ardından tüm dikkatini Brody’ye verdi.

“Hiç boş odam yok, Brody, ama aile odasında oldukça rahat bir kanepemiz var. Pek sana özel bir yer gibi değil ama aracından çok daha sıcak olacaktır. Burada bizimle kalmandan mutluluk duyarız.”

“Ah, yalnız bir sorun var. Bir de köpeğim var. Kendisi çok cana yakın ve eğitilidir, fakat ona kamyonette uymasını söylersem muhtemelen bana çok kızar. Onun da çamaşır odasının zemininde falan uyuyabilme şansı var mı?”

“Kesinlikle olmaz!” dedi annem. “Çamaşır odasında yatamaz, ateşin karşısına kıvrılabilir.”

“Emin misiniz? Size engel olmak istemem.”

Annemle konuşuyor, fakat kalbimi hızlandıracak şekilde bana bakıyordu.

“Saçmalama. Burada kalıyorsun, köpeğin de öyle, tartışma bitmiştir. İçeri gir ve köpeğini almadan önce ıslak ceketini çıkarıp ısın. Zatürree olacaksın.”

Kolunu Brody’ye sararak onu evin arka tarafına doğru götürdü, ben de onları takip ettim. “Aslında tam vaktinde geldiniz. Benim güzel ve *bekâr* kızım leziz çili yemeğinden koca bir tencere yaptı.”

Annem bana bakıp göz kırptı. Yüzüm kızarsa da gözlerimi devirdim ama tam o sırada Brody’nin dönüp bana doğru bakıp sırtıttığını fark ettim. Birden kanepelerinin üzerine kıvrılıp önümüzdeki birkaç gün boyunca saklanmak harika bir fikir gibi geldi.

4 Brody

Sophia, "Bir kişilik daha yerimiz var mı?" diye seslendi mutfığa girerken.

Kocaman ve sıcacık evinde kendimi anında rahat hissettim.

Odaya girince beni herkesle tanıştırdı. Herkesle tanıştıktan sonra en sonunda sıra, kocaman olmuş gözlerle bana uzaylıymışım gibi bakan üç küçük kıza geldi.

"Bu küçüğümüz Catherine'in kızı Jenna. Ve oradaki iki tatlıs da Kacie'nin ikizleri, Lucy ve Piper."

Kendimi toparlayana kadar ağzım hafifçe açık kaldı. Kiremit rengi saçlı, dağınık atkuyruklu ve çili lekeli tişörtlü bu tatlı kızın anne olmasına çok şaşırmıştım. Hem de tek çocuk değil, iki çocuk annesi. Kacie de yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etti. Gözleri birden hüznünlü bir hal aldı ve utanarak yere baktı. Birden tam bir ahmak gibi hissettim.

"Gel, Brody, yanıma otur." Ashley beni, mutfığı aile odasından ayıran çiftlik evi tarzındaki geniş masaya doğru çekiştirdi. Yirmili yaşlarının başında gibi görünüyordu ve tatlı biri sayılırdı; ama sürekli dikkatimi çekmeye çalışan bu tip kızlar, koskoca çiftlikteki küçücük bir koyun gibi kalıyorlardı.

"Tamam, bir saniye," diyerek Kacie'ye döndüm. "Kısa bir süreliğine telefonumu şarjla takar mıydın bir yer var mı?"

“Tabii.” Tezgâh arası kaplamasının oradaki boş prizi gösterirken yüzünden ufak bir gülümseme geçti. “Şurası.”

“Teşekkürler,” derken, gözlerimi bana bakan gözlerinden ayıramıyordum.

Ashley bir kez daha kolumu çekiştirdi. Onu masaya kadar takip ettim ve yanına oturdum, fakat gözlerimi Kacie’den ayıramıyordum.

Otelin kapısını çaldığımda ne bekliyordum bilmiyorum; kedi delisi yaşlı bir kadın veya ormanın içinde bir yamyam ailesi belki. Beklediğimin ne olduğunu bilmiyordum, ama onu beklemediğim kesindi. Işıl ışıl yemyeşil gözleriyle bu sempatik minyon beni fena sarsmıştı.

Mısır ekmeğini mükemmel küçük kareler şeklinde kesmeye odaklanırken burnunun kırıışması da dahil, mutfaktaki her hareketi hipnotize ediciydi. Ocağın üstündeki geniş tencereye yaklaştı, tahta kaşığı dudaklarına götürdü ve çili yemeğini tattı. Neredeyse oracıkta aklımı kaybedecektim ama gözlerimi ondan ayıramadım. Başka birinin benim onu izleyişimi izleyip izlememesini bile umursamıyordum. Bu şimdiye kadar parçası olduğum en işkence edici ve en tesadüfi baştan çıkarma sahnesiydi ve her bir saniyesinin tadını çıkaracaktım.

Henry arkamdan, “Ee Brody, bütün öğleden sonrayı birbirimizi tanımakla geçirdik. Peki ya sen? Sen nerelisin?” diye sordu. Adımın söylenmesiyle yerimde sıçradım ve ona bakmak için sandalyemde döndüm.

“Buraya iki saatlik mesafede, kuzeyde büyüdüm, ama şimdi Minneapolis’te oturuyorum.”

“Ooooh, Minneapolis’e bayılırım,” diye şakıyan Ashley, bana yaklaşarak elini dizime yerleştirdi.

“Orada ne iş yapıyorsun?” diye devam etti Henry.

Kahretsin. Görünüşe göre burada kimse kim olduğumu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

bilmiyordu ve ben de böyle kalmasını istiyordum. Herhangi biri olmak güzel bir değişiklik olmuştu. Buradan ne kadar çabuk ayrılıp eve doğru yola çıkarsam, o kadar iyiydi. Cevabımı duyma konusunda diğer herkes kadar ilgili gözükken Kacie'ye baktım. Gözlerimiz buluştuğu an, çabucak arkasını döndü.

“Şey... Ben satış işindeyim,” diye cevap verdim.

Gerçekten mi, Brody? Uydurabileceğinin en iyisi bu mu?

“İlginç. Ne satıyorsun?”

“Spor malzemeleri,” diye öz güvenli bir şekilde cevap verirken, bunun hem ikna edici, hem de başka bir soru sormamalarını sağlayacak kadar sıkıcı bir cevap geleceğini umuyordum. O başka bir şey soramadan, bütün dikkatimi Fred'e verdim.

“Ee Fred, ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?”

“Ah, yaklaşık on yıldır. Aslında daha önceki sahibi için çalışıyordum ama burayı Sophia'ya sattılar. O da burada kalmaya devam etmemi isteyince, memnuniyetle kabul ettim.” Sophia'ya baktı ve ona göz kırptı. Tabakları yerleştiren Sophia da ona gülümsedi.

“Brody, yüzün hiç yabancı gelmiyor. Oyunculuk falan yaptın mı?” Henry doğrudan bana baktı; yüzümü incelerken gözleri kısılmıştı.

Ashley yerinde doğruldu ve içini çekti. “Tanıdığın film yıldızları var mı?”

Rahatsız bir şekilde güldüm. Ben aptalca bir şey söylemeden birilerinin bu beklenmedik röportajı durdurmasını diliyordum.

“Hayır, hiç oyunculuk yapmadım.” Ashley'ye bakarak ekledim. “Ve üzgünüm, hiç film yıldızı tanımıyorum.”

Alt dudaklarını dramatik bir şekilde sarkıttı ve rahatsız edici bir ses çıkararak somurttu. Kacie'nin de Ashley'nin

çocukça davranışını fark edip gözlerini devirdiğini gördüm.

Kacie sanki aklımı okumuş gibi kâseleri masaya yerleştirmeye başlayarak, “Haydi gelin, yemek hazır,” diye seslendi.

“Pardon anneciğim,” diyen Lucy, Kacie’yle masanın arasında bir yere sıkışmaya çalışıyordu.

“Önce bedelini öde.” Kacie eğilip dolgun ve muhteşem dudaklarını büzdü. Lucy kıkırdadı ve annesini öptü.

Aralarındaki etkileşim şimdiye kadar gördüğüm en masum ve en ilgi çekici şeydi.

Yemeğimiz bitmişti. Herkes masada oturup hava durumu hakkında konuşuyorken, sandalyemi arkaya itip ayağa kalktım. “Umarım birkaç dakika müsaadenizi istesem sorun olmaz. Dışarı çıkıp çabucak Diesel’e bakmak istiyorum.”

“Diesel?” Sophia kafası karışmış bir şekilde bana bakıyordu.

“Köpeğim, kamyonette de.”

Sophia ellerini havaya kaldırıp yanaklarını kapadı ve içini çekti.

“Aman Tanrım! Ben onu tamamen unutmuşum. Zavalı şey. Onu alıp içeri getirin ki karnımı doyurabilelim.”

“Teşekkürler, birkaç dakikaya dönerim.”

Telefonumu şarjdan çıkardım, botlarımı giydim ve yorgun argın kamyonetime döndüm. Kamyonete vardığımda sürücü koltuğundaki Diesel, kuyruğunu saatte elli kilometre hızla sallayarak beni bekliyordu. Kamyonetin kapısını açtım ve sağanak yağmurdan kurtulabilmek için onu yolcu koltuğuna ittirdim.

“Hey, dostum! Buralarda yalnız mı kaldın sen?”

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hızlı hızlı nefes aldı ve yüzümü defalarca yaladı.

“Tamam. Tamam. Sakin ol, seni götürmeden önce birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek.”

Cep telefonumu çıkardım ve annemin numarasını bu-
larak arama tuşuna bastım.

“Evde misin?” diyerek cevap verdi.

“Ah, insan önce bir alo der.” Güldüm.

“Pardon. Alo, evde misin?”

“Hayır, anne. Evde değilim, ama sen arama kurtarma ekiplerini göndermeden önce sana bir haber vereyim dedim.” Gülebilsin diye duraksadım ama böyle bir şey olmadı. Ben de konuşmaya devam ettim. “Birbirinden boka-
tan olaylar serisi sonucu -daha sonra anlatırım- kamyoneti-
tim çamura saplandı. Ben de geceyi, az önce hayatımın en
iyi çili yemeğini yediğim küçük bir otelde geçireceğim.”

Telefonun öbür ucundaki sessizlik devam etti.

“Anne?”

“Ben demiştim. Sana eve gitmek için yarını bekle de-
medim mi ben? Neden beni hiç dinlemiyorsun?”

“Anne.” İçimi çektim. “Sen haklıydın. Ben haksızdım. Tartışmak istemiyorum, sadece nerede olduğumu bil istedim. Ana yola döneceğim köprüyü su basmış ama yarın açılır, ben de eve o zaman geçerim. Seni haberdar ederim, tamam mı?”

Daha fazla sessizlik.

“Tamam mı?”

Bu kez annem içini çekti. “Evet, Brody. Tamam. Kaldığın şu otel, düzgün bir yer mi?”

“Şey, duvarlardan baltalar sarkıyor ve kilitli kapıların ardından çığlık sesleri geliyor. Onun haricinde harika.”

Hattın diğer ucundan, bir iç çekme sesi daha geldi.

“Brody, senin yüzünden saçlarım erkenden beyaz

olacak. Kız kardeşin bana hiçbir sorun yaşatmıyor. Sen neden bana işkence etmek zorundasın?”

Telefona doğru yüksek sesle güldüm. “Seni seviyorum, anne. Seni yarın ararım.”

“Ben de seni seviyorum, Brody.”

Telefonu kapattım ve Diesel’e baktım. “Kadınlar hep böyle midir D? Sürekli endişeleniyor.” Başını yana yatırdı ve dikkatlice bana baktı. “Bir telefon daha ettik mi içeri girip sana yiyecek bulmaya hazırız demektir.”

Numarayı bulamadan telefonumun mesaj uyarı sesi bipledi. Mesaj annemdendi...

**SENDEN BİR DAHA ALAMAMA İHTİMALİME KARŞIN ŞU
'OTELİN ADRESİNİ YAZAR MISIN LÜTFEN?**

En iyi arkadaşım ve menajerim olan Andy’nin numarasını tuşlarken yüksek sesle güldüm ve başımı iki yana salladım.

“Shaw.”

“Neden telefona bir pislik gibi cevap vermekte ısrar ediyorsun?” diye dalga geçerek konuştum.

“Ah, işte benim kayıp yıldızım.”

“Kayıp mı?”

“Seninle günlerdir konuşmadık. Nerelerdeydin?”

“Sana geçen hafta birkaç günlüğüne eve gideceğimi söylemiştim.”

“Ah, doğru ya. Affedersin, aradığında kafam biraz dağınıktı. Genellikle nerede olduğunu öğrenmek için sansasyonel gazete haberlerini bekliyorum. Ya da polisleri.” Güldü, belli ki yaptığı espriden hoşlanmıştı.

Andy ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşımdı. Tenefüslerde, okul bahçesinin yanından geçen araçlara taş

atardım ve yakalanırsam yalnız olmayayım diye onu da bana eşlik etmeye zorladım. O zamandan beri arkadaş-tık. Üniversite hayatım boyunca kıcımlı türlü türlü belalardan kurtarmıştı, o yüzden birer yetişkin olduğumuzda da gözünü sürekli üstümde tutmaya devam etmesi ve menajerim olması çok doğal gibi geliyordu. Benim için bir arkadaştan çok kardeş gibiydi, birlikte çok şey atlatmıştık ve bu adam için canımı bile tehlikeye atabilirdim. Onun kadar güvenebildiğim çok fazla insan yoktu.

“Çok komiksin, benim banliyölerde yaşayıp minivan kullanan arkadaşım.” Şaka yollu karşılık vermeden edemedim.

“Birincisi, o bir SUV. İkincisi, ben kullanmıyorum, karım kullanıyor seni pislik. Baksana, bu akşam ne yapıyorsun? Henüz ofisten eve geçmedim. Birer bira içelim ister misin?”

“Çok isterdim dostum, ama ben hâlâ... kuzeyde bir yerlerdeyim. Uzun hikâye, ama yağmur eve dönüş yolumun içine etti. Yarına kadar bir otelde tıklılıp kaldım, umarım yarın şu lanet olasıca köprüyü tekrar açarlar. Sen ne demeye bu kadar geç saatlere kadar çalışıyorsun ki? Bahçe çitlerinin üzerine yeni bir kat beyaz boya daha mı lazım yoksa?” Şimdi kendi esprisine gülme sırası bendeydi.

“Çok ama çok komik bir adamsın, Brody Murphy, ama hayır. Birisinin senin sözleşmelerinle ilgilenmesi ve yarattığın dramalarla uğraşması gerekiyordu. Kaldığın oteli yakmamaya çalış, olur mu?”

“Tamamdır, patron. Sonra konuşuruz.”

Telefonu kapatıp Diesel’e baktım. “Mama için hazır mısın, adamım?”

5 Kacie

Yemekten sonra, ben mutfacı toparlarken annem de benim için kızlara banyo yaptırdı. Ashley dışındaki bütün konuklar fazla yemek yediklerinden şikâyetçiydiler, o yüzden gecenin geri kalanında dinlenmek için odalarına çekildiler. Ashley ise oldukça ilgili bir şekilde haberleri izleyen Fred'le beraber kanepede oturuyordu. Takma tırnaklarını çekiştirip esnerken çok sıkılmış gözüküyordu. Banyoya gireceğini söyleyen Brody'yi beklediğinden hiç şüphem yoktu.

“Durum nasıl?” Brody'nin boğuk ve bariton sesinden gelen basit bir cümle bile, vücudumun baştan aşağı ürpermesine yetmişti.

Saçlarını parmaklarına dolarken uzaklara dalmış gibi görünen Ashley, yerinde sıçrayıp Brody'ye baktı. Gerçekten güzel bir kızdı ve bu beni sinirlendiriyordu. Derin derin içimi çekerek onun, Brody'nin koluna çok yakışacağını düşündüm.

“İyi değil, hem de hiç iyi değil,” diye cevap veren Fred, ellerini siyah beyaz kırçillı saçlarının arasında gezdirerek kanepeden kalktı. “Pekâlâ çılgın gençler, ben uyumaya gidiyorum. Erken kalkıp otelin yüzmediğinden emin olmalıyım.”

Arka kapıdan çıkarak, garajın üstündeki dairesine doğru yol aldı. Orada birçok kez bulunmuştum. İçerisi puro kokuyordu ve araba dergileriyle doluydu. Fred'e mükem-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

mel bir şekilde uyan gayet rahat bir yerd. Onun orada yaşamasından çok memnundum.

“İşi bittiği zaman film izlemek ister misin?” Ashley’nin Brody’ye çok da sessiz olmayan bir şekilde fısıldadığını duydum. Kendi evimde bir rahatsızlık sebebiymişim gibi hissetmekten dolayı anında sinirim bozuldu ve bulaşıkları daha hızlı bir şekilde sudan geçirip makineye yerleştirmeye başladım. şu anda en son görmek istediğim şey, onların kanepede kıvrılıp birlikte televizyon izlemeleriydi.

“Bakarız, bugün gerçekten çok yoruldum.” Brody ona kibar bir şekilde gülümsedi.

Başımı kaldırdığımda, Ashley’in yine o korkunç dudak büzme hareketini yaptığını gördüm. Birinin ona bunu yaptığında ne kadar itici görüldüğünü söylemesi gerekiyordu.

“Yaaa, hadi ama. Benim hiç uykum yok.” Çocuk gibi mızızlanıyordu.

“Üzgünüm, Ashley. Geceyi bir yabancıyla kanepede sarmaş dolaş halde geçirmemden kız arkadaşım çok memnun kalmayacaktır.” Brody onun omzuna hafifçe vurup kanepeden kalktı ve spor çantasını karıştırmaya başladı.

Kız arkadaş mı? Kız arkadaşı mı var? Kahretsin.

Gerçi çok da şaşırmamıştım. Gördüğüm en etkileyici gülümsemeye sahipti, çekici ve karizmatikti; seksi ötesi oluşundan bahsetmiyordum bile. Ondan anında etkilenmiştim, başkalarının da etkilenmesine şaşırmamak gerekirdi.

“Anne, bize masal okur musun?” Mutfağa gelen Lucy’nin sesiyle daldığım düşüncelerden uyandım. En sevdiği Çilek Kız pijamalarını giyiyordu ve kolları kitaplarla doluydu.

Onun arkasından gelen Piper, “Ben *Pembikiz*’i² istiyorum,” diye yalvardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

2 İngilizce aslı “Pinkalicious”

“Tabii, ama çabucak mutfağı halletmem gerekiyor,” diye cevap verirken, büyük çili tenceresini sudan geçirdim.

“Hayır! Ben *Geyik Muffin Yerse*³’yi istiyorum,” diye sızlandı Lucy.

Piper küçücük ellerini sıkarak yumruk haline getirdi ve vücudunun iki yanında kavgaya hazır bir şekilde konumlandırırdı, fakat ben araya girdim.

“Tamam, bunu daha sonra hallederim. İkisini de okumaya ne dersiniz?” Süngeri lavaboya attım ve Ashley’yle Brody’nin önünde çıkması muhtemel kavgayı bastırmak için acele ederek kızlara döndüm.

Ashley’nin kanepeden kıkırdadığını duyduğumda, Piper’ın elindeki kitabı frizi gibi kullanıp onun alnına fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

“Yaşasın!” Koridorun ucundaki odalarına doğru yönelince Lucy’yle Piper aynı anda çığlık attılar.

Bir saat kadar sonra, her iki tarafımda bana sarılarak derin uykuya dalan kızlarımla beraber Lucy’nin yatağında uyan-dım. En sevdikleri kitap olan *Pembikiz*, açık bir şekilde göğsümdeydi. Öyle güzel bir rehavet çökmüştü ki üstüme, battaniyenin altına girerek kızlarla birlikte uyumaya niyetlendim. Ama sonra mutfağı dağınık bıraktığımı hatırlayarak yataktan zar zor kalktım ve kızların üstlerini örttüm.

Koridor boyunca yürüdüm, mutfağa döndüm ve aniden durdum. Mutfakta yalnızca bulaşık makinesi çalışmıyordu, aynı zamanda tezgâh da tertemizdi, masa baştan aşağı silinmişti ve yemeklerden arta kalanlar da kaldırılmıştı. Alexa’nın getirdiği çiçekler mutfak adasının ortasında duran mükemmel görünüyordu. Etrafıma bakındığımda, alt katta kalan tek kişinin, oturma odasındaki kanepede

3 İngilizce adı: “If You Give a Moose a Muffin” <https://rantey.org>

oturmuş SportsCenter programını izleyen Brody olduğunu gördüm.

“Vay canına! Burası harika gözüküyor,” diye seslendim. “Bunun için sana mı teşekkür etmeliyim?”

“Selam!” diyerek kanepeden kalktı ve mutfığa doğru geldi. “Evet, yardım edeyim diye düşündüm. Burada kalmama izin verdiğiniz için en azından bunu yapmak istedim.” Kalçasını mutfak adasının kenarına dayayarak erkeksi kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana içten bir şekilde gülümsedi.

Tanrım, ölümüm o gamzeler yüzünden olacaktı. Her an patlamaya ve bana haddimi bildirmeye hazır, yanaklarına kusursuz bir şekilde yerleştirilmiş iki küçük gizli silah gibiydiler.

“Şey, bunun için teşekkür ederim,” dedim mutfığa doğru elimi sallayarak. “Gece yarısına kadar çili yemeğinin yağıyla uğraşacağımı düşünüyordum.”

“Sorun değil. Bu bahaneyle Ashley’den de kurtulmuş oldum.” Gözlerini kocaman açarak güldü.

“Biraz fazla ısrarcı, galiba?”

“İyy,” diye inledi. “Mide bulandırıcıydı. Bu mutfak tezgâhı bile ondan daha zekidir. Ayrıca gülüşü de gerçekten sinirlerimi bozmaya başladı.”

“Kız arkadaşından bahsedince geri adım atmadı mı?” Bunu sorarken çekingen davranmaya çalışsam da aslında ilişkisiyle ilgili her türlü mide bulandırıcı detayı öğrenmek istiyordum. Ne kadar zamandır birliktelerdi? Ciddiler miydi? Onunla evlenecek miydi? Son olarak kızın telefon numarasını alıp bu seksi yaratığın yatakta nasıl olduğunu sormak için onu aramak istiyordum.

“Evet, *tekrar* dudak büktü ve yatmaya gitti.” Yüzünde muzip bir gülümseme vardı. “Ama... kız arkadaşım yok.”

Kalbim hoplayarak boğazıma kadar geldi.

“Ne? Ama... ben şey duyduğumu zannettim...”

“Sadece beni rahat bırakması için öyle söyledim.” Kendiyle gurur duyuyormuş gibi kıkırdadı.

“Ah, o zaman, sırrın bende güvende.” Dudaklarımın fermuarını çeker gibi yaptım ve ona gergin bir şekilde gü-lümsedim. Nedense, kız arkadaşı olduğunu zannederken daha güvende hissediyordum. Zach’le ayrıldığıımızdan beri, hangi tür erkeklerle yakınlaşacağım konusunda çok dikkatli ve seçici davranıyordum. Bütün bunları, camı eritebilecek kadar etkileyici bir gülümsemesi olan bir erkek için çöpe atmayacaktım.

“Annenin çıkardığı fotoğraflara bakıyordum. Senin ve kızların çok fazla fotoğrafı var. Tek çocuk musun?” Buzdolabına doğru yürüdü, portakal suyunu aldı ve mutfak adasına koydu.

“Evet, tek çocuğum.”

“Aynı zamanda fotoğraflarda sizle beraber bir erkek olmadığını da fark ettim, annen de bekâr olduğundan bahsetmişti. Kızların babası nerede?” Meyve suyunu iki bardağa döktü ve bardaklardan birini bana uzattı.

Sorusuna cevap vermeyi ertelemek için bardağı dudaklarıma götürdüm. Yalnızca birkaç saattir tanıdığım bir yabancıyı bırakın, Zach hakkında en yakın arkadaşım ile konuşmamıştım.

“Şey... O gitti.” Planım olabildiğince belirsiz cevaplar vermektir.

“Hmm.” Bir dakika kadar bardağına bakarak bir sonraki sorusunu düşündü. “Hiç buralarda oldu mu? Kızları tanıyor mu? Onları görüyor mu?”

Aniden gelen bu kişisel soru seli karşısında gözlerim kocaman açıldı ve derin bir nefes aldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yüzümdeki tereddütlü ifadeyi fark etmiş olacak ki ellerini havaya kaldırdı. “Aman Tanrım, özür dilerim. Fazla özel sorular sordum.”

Tezgâhta kendime seçtiğim hayali noktaya doğru baktım ve utangaç bir şekilde gülümsedim.

Cevap vermeyince o devam etti. “Bak, ben gerçekten çok özür dilerim. Genelde senin gibi güzel bir kızla konuşurken Dr. Phil’e dönüşmem. Sanırım arkamı dönüp uyumaya gitme diye konuşacak bir konu bulmaya çalışıyordum. Haydi başka bir şeyler konuşalım.” Odaya baktı ve konuşacak yeni bir konu bulmaya çalıştı. “Ee, şu havaya ne diyorsun?”

Dönüp ona baktım, taşlaşmış kalbim onun geri adım atmaya çalışırkenki sevimli garipliği karşısında biraz da olsa yumuşadı. Bu kadar soğuk davrandığım için kendimi kötü hissettim ve o an, yarından sonra bir daha görmek zorunda olmadığım bir yabancıyla konuşmak bana kendimi iyi hissettirir mi diye merak ettim. Derin bir nefes aldım, geçmişim hakkında konuşmanın bana acı verici değil de, az da olsa iyileştirici geleceğini umuyordum.

“Hayır, onları görmüyor. Birinci yaş günlerinden hemen önce gitti. Onu o zamandan beri görmedim. Nerede olduğunu bile bilmiyorum,” diye konuşurken, âdeta bir cümle diğerini kovaladı.

“Vay canına, seni *terk mi etti?*” Bana inanamayan gözlerle bakarken başını sağa sola sallıyordu. “Ne kadar da aptalmış.”

Yorumu beni hem utandırmış, hem de heyecanlandırmıştı. Bir erkeğin bana iltifat etmesinin üzerinden çok geçmişti. Üstelik iltifat edenlerin hiçbiri de Brody kadar yakışıklı değildi. Ona cevap verebilme şansım bile olmadan geçmişimi sorgulamaya devam etti.

“Yani bu dört yıl kadar önce oldu değil mi? O zamandan beri birileriyle çıktın mı?”

Aklıma aniden esnemek veya başıma aniden çok şiddetli bir ağrı girmiş numarası yapıp yatmaya gitmek geldi, fakat şu an ki hislerime ben bile şaşırdım. İlk kez, kaçıp gitme ihtiyacı hissetmiyordum. Brody’yle konuşmak ve onun samimi, yeşil gözlerine bakmak, sanki yıllardır arkadaşmışız gibi rahatlatıcı hissettiriyordu.

“Birkaç kez birileriyle çıktım ama ciddi şeyler değildi. Kiminle çıktığımı konusunda çok seçiciyim.”

“Seçici mi? Nasıl yani?”

“Hayatım artık sadece benden ibaret değil. İki küçük masum kızı da bu yolculukta kendimle beraber sürüklüyorum, o yüzden bir partnerde ne aradığımı konusunda kesinlikle net bir fikrim var.”

“Partner. Hmm, bu kulağa çok... resmî geliyor. Buna sonra tekrar döneceğiz—ama şimdi, aradığın şu kriterlerin neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

Bir sandalye çekip oturdu ve ne söyleyeceğimi merak ediyormuşçasına bana daha da yaklaştı.

Ben de diğer sandalyeyi çekip aynısını yaptım.

“Şey... O kişi sorumluluk sahibi, güvenilir ve ayakları yere basan biri olmalı...”

Brody’nin yüzünde okunması güç bir ifade vardı; sanki söylediklerimle aynı fikirde değilmiş gibiydi.

“Ne?” Savunmacı bir şekilde sordum.

Cevap vermedi, sadece başını kollarına düşürdü ve gü-rültülü bir şekilde horluyormuş gibi yaptı.

Uzandım ve koluna vurdum. “Kes şunu!”

Başını hızla havaya kaldırdığında afallamış görünüyordu. “Neden böyle bir adamı isteyesin ki? Böyle bir adam ruhsuzun teki olur bence.”

“Ruhsuz değil, sorumluluk sahibi olur. Kızlara iyi örnek olacak birisini istiyorum.”

“Olamaz! Kızlar beş yaşında. Onlara sen iyi örnek olacaksın. Onların birlikte çamurda atlayıp zıplayacakları, gece geç saatlere kadar oturmalarına ve sen evde olmadığında abur cubur yemelerine izin verecek birine ihtiyaçları var. Yani eğlenceli birine ihtiyaçları var. Görünüşe göre senin de.”

“Ben eğlenceliyim!” diye patladım.

“Sakin ol bakalım. Kaba olmak istemiyorum. Bence bir erkekte aradığın kriterler... hoş. Ama bir de sana hayatın nasıl da eğlenceli olabileceğini gösterecek birine ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Biraz heyecan da fena olmaz. Sen bunu istemiyor musun?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Benim önceliğim bu değil. Sadece baba rolünü üstlenmeye hevesli ve işler zorlaştığında kaçıp gitmeyecek birine ihtiyacım var.”

Bu cümleyi yüksek sesle söylemek, boğazımda koca bir yumrunun oluşmasına neden olmuştu.

“Kendi mutluluğun senin önceliğin değil mi?” Brody kocaman açtığı şaşkın gözleriyle bana bakıyordu. “Vay canına. Bu inanılmaz. Sen mutlu olmazsan kızlar nasıl mutlu olacak ki?”

“Bilmiyorum. Bu konu üzerine gerçek anlamda düşünmedim,” dedim sessizce.

“Peki, bak ne diyeceğim... bir hafta içinde tekrar buraya gelip iyi vakit nasıl geçirilir göstermeme ne dersin? Eğlenceli bir hayatın nasıl olabileceğini görmek ister misin?” Gözleri, bende sandalyemden kalkıp onların etrafında dönme isteği uyandıran bir heyecanla dans ediyordu.

6 Brody

Sabah, burnumdan içeri dolan pastırma kokusuyla uyan-
dığım, midem gürültülü bir guruldamayla cevap verdi.

“Ölmüş mü?” İnce bir ses fısıldadı.

Gözlerimi çok azıcık aralayıp baktığımda, Lucy’yle
Piper’in şöminenin karşısındaki bençte oturmuş beni iz-
lediklerini gördüm.

“Hayır, ölmemiş. Az önce kıpırdadı,” diye fısıldadı
Lucy, Piper’a.

“Burun delikleri açılıp kapanıyor,” diye cevap veren
Piper’ın yüzünde iğrenmiş gibi bir ifade vardı.

Daha fazla dayanamayarak, Piper’ın yorumuna yüksek
sesle güldüm.

“Kızlar, buraya gelin!” Kacie sert bir şekilde fısıldadı.
“Onu uyandırdınız mı?”

Lucy iki eliyle de ağzını kapattı ve annesine döndü.
“Ölmediğinden emin olmaya çalışıyorduk.” Çok da kısık
sayılmayan bir ses tonuyla fısıldadı.

İkisi hızlıca mutfığa kaçışırken tekrar kahkaha attım.
Karnımın üzerine yuvarlanarak dirseklerimden destek
alıp kalktım ve Kacie’yle yüz yüze geldim.

“Çok affedersin, sen uyumaya devam et. Ben onları
çıkarırım,” diye özür diledi.

Dün akşamdan daha da tatlı görünüyordu, böyle bir
şey mümkünse tabii. Üzerinde, arka tarafında Pink yazan

ve kalçalarını olağanüstü gösteren dar siyah bir eşofman ve Minnesota Twins tişörtü vardı.

O da mı sporseverdi? Bu kız gitgide daha da çekici oluyordu.

“Hiç sorun değil. Saat kaç?” Gözlerimi ovuşturdum ve cep telefonumu aradım.

“Yedi buçuk. Kahvaltı hazırlıyorum. Aç mısın?” diye sorarken, ellerini bulaşık bezine sildi.

“Açtıktan ölüyorum.”

“Biraz meyve keserek bana yardım etmek ister misin?” diye utangaç bir biçimde sorarken dudağını ısırıldı.

Kestikten sonra senin üzerinden yiyebilir miyim?

“Tabii, hemen geliyorum, sadece uyanmam için bana bir dakika müsaade et.”

İşte bu söylediğim yalandı. Uyanmaya ihtiyacım yoktu. Gayet uyanıktım, ama eğer şimdi ayağa kalkarsam, yüksek ihtimalle ikimizi birden utandıracaktım.

“Tamam, diğerleri gelmek üzeredir. Ben kahvaltıyı hazırlamaya geçsem iyi olacak.” Tekrar gülümsedi ve tezgâhta karıştırdığı şeylere geri döndü.

Diğerlerinin gelmemesini dileyerek orada bir dakika kadar daha uzandım. Sebebini tam olarak bilemiyordum, ama onun etrafında olmayı sevmiştim, özellikle de baş başayken. Dün gece geç saatlere kadar konuşurken çok eğlenmiştik. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu ama benimle ilgileniyor gibiydi. Bunu biraz daha keşfetmek istiyordum.

Yeterli süre geçince ayağa kalktım ve Kacie'nin bir gece önce bana verdiği battaniyeleri katlayarak şömine-nin yanına üst üste dizdim.

“Günaydın, millet!” Ashley mutfığa girer girmez yüksek sesle cıvıldadı.

“Günaydın, Ashley.” Kacie’nin de ona karşılık verdiğiğini duydum.

“Selam, yakışıklı.” Aile odasına girerken rahatsız edici bir şekilde şakıdı.

Yaklaşırken yüzünü inceledim. Sabah sabah kim bu kadar makyaj yapardı ki? Sarhoş bir gökkuşağı yüzüne çarpmış gibi duruyordu.

“Günaydın,” diye kibarca cevap verdim.

Arkama yürüdü, elini uzatarak omzuma yerleştirdi.

“Bugün o filmi izler miyiz?”

“Şey, belki,” diye cevap verirken kibar olmaya çalışıyordum.

Kendilerini benim üzerime atıp telefon numaralarını, hatta otel odası anahtarlarını uzatan kızlara alışkındım, ama asla onlarla, onların istediği şekilde ileri gitmemiştim hiç. Benim tarzım değildi ve Ashley de bunu değiştirecek kişi olamazdı. Gözümün ucuyla baktığımda Kacie’nin bizi izlediğini ve Ashley yine film izleme önerisinde bulunduğu kıkırdadığını gördüm. Kacie, Ashley’e bir gece önce kız arkadaşım var diye yalan söylediğini biliyordu, dolayısıyla benim kıvranmamla eğleniyordu. Ashley aile odasının arka kapısına bakmak için döndüğünde Kacie’ye çapkın bir şekilde baktım ve başımı iki yana salladım. Kafasını geriye attı ve sessizce güldü.

Fred aile odasına girerken, “Hava nasıl görünüyor?” diye sordu.

“Günaydın Fred. Emin değilim, henüz televizyonu açmadım,” diye cevap verirken elini sıktım.

“Eh, hadi bakalım o zaman.” Fred kumandayı kaptı ve sabah haberlerini açtı.

“Evet, Bob, bardaktan boşanırcasına yağıyor demek az kalır. Üstelik yağış yakın bir zamanda duracak gibi de

gözüküyor. Dostlar, bugün için planlarınız varsa iptal etseniz iyi olacak. Çok daha fazla yağış bekliyoruz. Ülkenin dört bir yanında çok sayıda devasa sel baskını ve elektrik kesintisi—”

Fred hava durumu sunucusunun konuşmasının ortasında televizyonu kapattı ve kumandayı kanepeye bırakarak başını bıkkınlıkla geriye attı. Sophia’ya doğru bakınca ben de ona baktım. Zavallı Sophia. Bu bakışı nerede görsem tanırdım—annem de sık sık böyle bakardı. Paniklemişti. Kolyesini çekiştiriyor, Fred’e bakıyordu. Fred kanepeden kalktı ve ona doğru yürüyerek koluyla omzunu sardı.

“Her şey yolunda, endişelenme. Kum torbaları gölün koyda kalmasını sağlıyor ve sen de yedek jeneratörü boşuna almadın. İşler her zamanki gibi devam ediyor.” Sophia ona baktı ve söyledikleri onu biraz rahatlatmış gülümsedi.

Mutfağa geçtim ve parmak ucunda buzdolabının içindeki bir şeye uzanmaya çalışan Kacie’ye yaklaştım.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Ah!” diye bağırıp hızla arkasını döndü. Sırtı buzdolabının raflarına çarptı.

“Pardon! Seni korkutmak istememiştim. İyi misin?”

“Evet, ben iyiyim. Özür dilerim, dalmışım.”

“Umarım her nereye daldıysan iyi vakit geçiriyorsundur.” Ona doğru çapkın bir şekilde göz kırptım. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“*Kendi* aklımı iyi bildiğim için, dolaplardan birini tekrar düzenleme ve kirli çamaşırları renklerine göre ayırma işlerine daldığımı söyleyebilirim.” Bana doğru gülümsedi. “Şey... çilek kesmek ister misin?”

“Evet, çok isterim.” Kesme tahtasını ve bir avuç çileği kapıp işe koyuldum.

Sophia ona, “Kacie, Fred sana duş konusundan bahsetti mi?” diye sordu.

“Duş mu?” Kafası karıştığı belli olan Kacie, kaşlarını çatarak annesine baktı.

“Önemli bir şey değil. Sanırım yalnızca kartuşu bozulmuş, ama su gelmiyor, o yüzden düzelene kadar kullanamayacağız. Bu öğleden sonra hallededeceğim,” diyen Fred, kendine bir bardak kahve dökmek için ilerledi.

Kacie ona takılarak, “Ah, önemli değil. Eğer bugün kokmaya başlarsam, bu Fred’in suçu demektir,” dedi ve geçerken onu dirseğiyle dürttü.

Kacie annesiyle ve Fred’le havadan sudan muhabbet ederken çaktırmadan ona bakmaya devam ettim. Son on sekiz saattir kendimi sıkça bunu yaparken buluyordum, ama elimde değildi. Büyüleyiciydi, onunla ilgili en ufak bir detay bile. Parlak yeşil gözlerinden, her güldüğünde biraz kırışan küçük tatlı burnuna kadar. Dün gece konuşurken ne söylediğine odaklanmak için o kadar uğraşma- ma rağmen dalıp gidiyor, onda kayboluyordum. Yirmi dört saat önce, bu kızın var olduğundan bile haberim yoktu. şimdiyse onun hakkındaki her detayı öğrenmek istiyordum, ayakkabı numarasına kadar...

“Mmmmm, çileğe bayılırım. Çok tatlı ve sulu.” Ashley uzanıp bir çilek aldı ve ağzına atarken bana göz kırptı.

Artık ondan duyduğum rahatsızlığı gizlemekte zorlanarak kibar bir şekilde gülümsedim. Kızılıcık Otelı’ne gelişim planladığım bir şey olmasa da, şu ana kadar şaşırtıcı bir şekilde harika gitmişti, tabii Ashley hariç. Çıkmasını beklediğim bir çıban gibiydi. Burada çok fazla zamanım kalmamıştı ve kalan zamanımı birlikte geçirmeyi umduğum kişi o değildi.

Tam o sırada Kacie, kıpır kıpır bir kedi gibi Ashley’le

aramıza girerek, mutfak adasının üstüne yapışkan ve lezzetli görünen tarçın rulolarıyla dolu dökme demir bir tencere bıraktı. Kesme tahtasını önümden alıp çilekleri bir kâseye döktü. Göz ucuyla bana baktığı zaman gözleri parıldadı ve o an, ne yapmaya çalıştığını anladım.

Beni daha pek çok şeyin yanı sıra, Ashley'den de koruyordu.

7 Kacie

Kahvaltının üzerinden birkaç saat geçmişti ve ben yatak odama kapanmış, çatıya çarpan yağmur seslerini dinliyor ve gerçeklikten kaçıyordum. Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı... Evden, kızlardan ve Brody'den uzaklaşmaya. Brody'nin evde olması kötü bir şey olduğundan değildi, fakat onun varlığı bedenimin uzun zamandır uyuyan kısmının uyanışı olmuştu ve *bu* durum çok yorucuydu. Son dört yıldır hayatım basitti ve ben bunu sevmiştim. Buna ihtiyacım vardı. Zaten oteldeki hayatımız o kadar karmaşıktı ki günlük hayatlarımızın mümkün olduğunca rutin olmasını istiyordum. Her gün neler olup biteceğini bilerek uyanıyor ve planlı programlı olabilmemiz için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Söylememe gerek yoktur ama bu fırtına, özellikle de Brody'nin gelişi benim dengemi bozmuştu. Hemşirelik okulu bitene kadar kimseyle çıkmayı düşünmüyordum, fakat şimdi bir şeyleri sorgular olmuştum. Hayatımda yeni birine yer var mıydı?

Cep telefonumu elime alarak, kafam dağılsın diye Alexa'ya mesaj atmaya karar verdim.

#HEY! ORADA KEYİFLER NASIL?

Otuz saniyeden kısa süre içinde telefonum bipleyerek cevap verdi.

POOKS! BİZ İYİYİZ. ELEKTRİKLER YOK. SIKILDIM. DEREK SÜREKLİ SEKS YAPMA GİRİŞİMLERİNDE BULUNUYOR. SİNİR BOZUCU. SİZ NASILSINIZ?

Bana taktığı saçma sapan lakaba güldüm. Lisedeyken Wine Cooler⁴ maratonu sırasında ona Ayıcık Pookie adını takmıştım, o da kısaltıp bana Pooks demeye başlamıştı. Ona Brody'den bahsetmemeye karar verdim. Birincisi, bir fırsata kendimi açma konusunda tereddütlü olmamı anlamayacaktı, sonra da annemi arayacaktı ve birlikte benim gelinliğimi seçeceklerdi. Evlenmemi Alexa da en az annem kadar istiyordu.

BİZ İYİYİZ. YOLDA KALAN BİRKAÇ SÜRPRİZ MİSAFİRİMİZ VAR. ELEKTRİK GİDİP GELİYOR, ONUN DIŞINDA HEYECAN VERİCİ BİR ŞEY YOK. YARIN SANA MESAJ ATARIM. ŞU YAĞMUR DURULDUĞUNDA BU HAFTA ÖĞLE YEMEĞİ İÇİN BULUŞUR MUYUZ?

Lise bitmişti ve benim kızlarım olmuştu; hayatım da dramatik bir şekilde değişmişti. Diğer birçok arkadaşım gibi her şeyi bırakarak kaçamaz ve canım ne istiyorsam onu yapamazdım. Bazen Alexa'yı ve onun, ne zaman ne istiyorsa yapabilme özgürlüğünü çok kıskanıyordum. Annem hâlâ otel dışında da bir hayatım olduğunu söylüyordu, o yüzden Alexa'yla dışarı çıkabilmem için haftada bir kızlara göz kulak olmayı kabul etmişti. Buraya geri döndüğüm ilk zamanlar, hafta sonları kulüplere veya barlara giderdik ama erkenden uykum gelirdi ve saat on olmadan esnemeye başlardım. Biz de gezip tozmalarımızı

⁴ Alkollü bir içecek.

ya ögle yemeği buluşmaları ya da yiyecek bir şeyler alıp Alexa'nın dükkânında takılma şeklinde yapmaya başladık.

EVET, KESİNLİKLE! PEKÂLÂ, DEREK YİNE ELİNİ PANTOLONUMUN İÇİNE SOKUYOR, ONU ENGELLEMEM GEREK. ISLANMAMAYA BAK. SENİ SEVİYORUM!

Telefonumu bıraktım ve dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmura baktım. Belki de Alexa'yla annem haklılardı—aşkı yakalama şansını yine elimden kaçırmıştım. Zach'e gerçekten âşık olmuş muydum ki? Iyy, sadece ismini hatırlamak bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Bunu şimdi düşünemezdim, beynim de pencereimin dışındaki gökyüzü kadar bulutluydu. Kızları bulup benimle bir oyun oynamaya ikna edecektim.

Ev sessizdi. Oturma odasında veya mutfakta kimse yoktu. Koridordan lobiye doğru yürüdüm ve annemin kanepede oturmuş, gülümseyerek camdan dışarı baktığını gördüm.

“Herkes nerede?”

“Ah, buralardadırlar.”

“Piper’la Lucy nerede?”

“Brody işini halletsin diye Diesel’i dışarı çıkaracaktı, onlar da biz de gelebilir miyiz diye sordular...” Bana doğru gülümsedi ve başıyla pencereyi işaret etti.

Pencereye doğru gidip dışarı baktığımda kalbim duracak gibi oldu. Lucy’yle Piper, Brody’yle beraber garaj yolundaki yağmur birikintilerinde atlayıp zıplıyorlardı. Eğlenmelerini dolu gözlerle izleyen anneme dönüp baktım.

“Tam bir sulu gözsün,” dedim ve ön kapıdan çıkarken ona dilimi çıkardım.

Temkinli bir şekilde kır evi tarzındaki geniş verandaya çıktım ve serin hava dalgasıyla karşılaşınca kollarımı kendime sardım. Kollarım üşümüş olsa da kızları izlerken kalbim sıcacık olmuştu. Sırılsıklam saçları yüzlerine yapışmıştı ama onları hiç bu kadar kocaman gülümserken gördüğümü hatırlamıyordum. Üçü el ele tutuşup bulabildikleri tüm su birikintilerine atlayıp zıplarken yüksek sesle kıkırdıyorlardı.

“Buna, Brody, buna atlayalım!” diye cıvıldadı Lucy.

“Buna mı? Tamamdır, bızdıklar...hazır olun!” Brody birkaç adım geriledi, göğsünü şişirerek hız kazandı ve yetişkin bir erkekte daha önce görmediğim şekilde yükseğe sıçradı. Kocaman bir su birikintisinin tam ortasına indi. Kızlar, yüzlerine gelen sulara karşı kendilerini korurken çığlık atıyorlardı.

Onlara, “Zatürre olacaksınız!” diye seslensem de, aslında durmalarını istemiyordum. Bana baktılar ve Brody yükseğe sıçrayıp aynı su birikintisine inince yine neşeyle bağırıştılar.

Piper yerinde daire çizerek, “Anne! Sen de bizimle zıpla!” diye seslendi.

“Hayatta olmaz, buradan sizi izlemek bana yeter. Siz eğlenmenize bakın.”

“Hadi anne, lütfeeeeen!” diye yalvardı Lucy.

“Evet, hadi, *anne*,” diye dalga geçen Brody, parmaklarıyla ‘gel’ işareti yaptı. “Çabuk buraya gel.”

“Hayır, teşekkürler, ıslanmış bir köpek sürüsü gibi gözüküyorsunuz.” Verandanın ucunda kıvrılmış onları izleyen Diesel’e baktım. Başını havaya kaldırdı ve bana baktı. “Alınmaca yok, Diesel.”

“İslenmiş köpekler mi? Biz ıslenmiş köpeklere mi benziyormuşuz?” diye feryat etti Brody. “Siz ne dersiniz, kızlar?”

“Booooo!” Su birikintilerinde hoplamaya devam ederken aynı anda bağıldılar.

“Benim bir fikrim var,” diyen Brody kızları bir araya topladı. Kollarını onların omuzlarına yerleştirdi ve sessizce konuştu.

“Tamam, hazır... bir... iki...”

“ÜÇ!” Brody hızla bana doğru koşarken kızlar da aynı anda bağıldılar. Kollarımı önümde bağlayıp eve doğru gerilemeye başladım.

“Hayır, hayır, hayır! Ne yapıyorsu-?” Cümlemi bile bitiremeden Brody beni havaya kaldırdı ve garaj yoluna taşıdı. İçgüdüsel olarak ellerimi boynuna sardım ve kollarımın altındaki güçlü omuzlarının tadını çıkardım. Daha rahat bir nefes alamamıştım ki bir su birikintisinin üzerinde durduğumuzu fark ettim. Bana şeytani bir şekilde sırtıyordu.

“Sakın, aklından bile geçirme,” diye uyardım onu.

“Ne dersiniz, bızdıklar? Bize ıslak köpekler dedi. Ona ne yapmalısınız?”

“Su-ya! Su-ya!” diye aynı anda çığlık attılar.

Küçük hainler sizi.

Kızların da tezahüratlarıyla, Brody garaj yolunda daireler çizerek kalçama soğuk su damlaları sıçratmaya başladı. Her bir su birikintisinde kızlar daha yüksek sesle ve daha fazla gülmeye başladılar. Onların küçük tatlı yüzlerine bakıp ne kadar eğlendiklerini görünce üşüdüğümü unuttum.

“Zıpla! Zıpla!” Lucy ellerini çırparken zıplayıp duruyordu.

Yüzlerimiz birbirinden yalnızca birkaç santim uzaktı. Brody tam gözlerimin içine baktı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, acaba o da hissedebiliyor mudur, diye merak ettim. Birisini uzun zamandır bu kadar çok öpmek istemiştim. Kızlar da burada olmasaydı, belki ilk adımı atabilirdim.

“Bunu bana yapamazsın.” Gözlerimi kısarak onunkilere diktim.

“Yapamaz mıyım?” Kaşını meydan okur gibi kaldırdı ve işte o an havaya sıçradık. Ayaklarının zemine değmesinden iki saniye sonra kocaman, buz gibi bir su dalgası bütün sırtımı kapladı. Çığlık attım ve kollarımı bıraktım, az kalsın Brody’nin kollarından yere düşecektim.

“Ah hayır düşmezsin,” derken beni daha da sıkı tuttu. “Bu uğurda ölsem de sana rahatlamayı ve eğlenmeyi öğreteceğim.” Tekrar zıpladı ve bu kez ayağını yere daha sert vurdu. Sırtımı kaplayan su başıma kadar sıçradı. Görüşüm netleşene kadar gözlerimi kırptım ve Brody’nin dudaklarındaki suyu yaladığını ve yine o öldürücü gülümsemesiyle baktığını gördüm. Brody’nin kollarında oldukça gevşemiştim, başımı geriye atarak en az kızlar kadar kahkaha attım.

Yağmurda Brody ve kızlarla beraber bir saat kadar daha oynadıktan sonra; iliklerime kadar donmuştum ve sıcak bir banyonun hasretiyle yanıp tutuşuyordum. Banyomuzdan kendi eşyalarımı aldım ve evin misafir kanadına doğru yöneldim. Sessizce ilk banyoyu geçtikten sonra ikincisine girdim ve eşyalarımı köşedeki küçük sehpa bıraktım.

Aynada kendime bakarken, “Ah, Kacie... Gerçekten de ıslanmış bir köpek gibi görünüyorsun,” dedim. İçimi

çektim, vücuduma tamamen yapışmış olan tişörtümü çıkardım ve kahvaltıdan sonra altımdakini değiştirip kot pantolon giydiğim için yüksek sesle küfrettim. Bunu çekiştirerek çıkarmaya çalışmak, bir sumo güreşçisini bir çocuğun yüzme simidinden çekip çıkarmaya çalışmak gibiydi. Tamamen çıkarana kadar tekmeleyip mücadele ettim ve en sonunda diğer ıslak kıyafetlerle birlikte banyo zeminindeki yerini aldı.

Durdum; yalnızca sutyenim ve iç çamaşırla aynadaki görüntümü bir kez daha inceledim. "Spor salonuna gitmesi gereken ıslanmış bir köpek, orası kesin."

Tam o sırada banyo kapısı aniden açıldı ve Piper uçarcasına içeri daldı. "Özür dilerim anne, işemem gerek!" Yanımdan hızla geçti ve koşarken bir yandan da pantolonunu çekiştirmeye başladı.

"Piper!" diye bağırdım, "Kapıyı çalmayı öğrenmek zorundasın. İçeri böylece dalamazsın." Banyo kapısını kapatmak için döndüm fakat o an donakaldım. Elinde banyo havlusuyla koridorda duran Brody, doğrucu bana bakıyordu.

Hızla kapının arkasına geçerken, "Ah... affedersin," diyerek, ce-ee oynayan küçük bir çocuk gibi gözlerini kapattı. "Tam kapıyı çalmak üzereydim ki Piper koşarak yanımdan geçti. Çok özür dilerim."

"Sorun değil. Şey... Sanırım koridorun ucundaki banyo... müsait." Yüzünü kapatmaya devam etmesine sevinmiştim çünkü benimkinin kırmızının yirmi değişik tonuna büründüğüne emindim.

Ellerinin arasından, "Tamam, teşekkürler. Üzgünüm." diye mırıldandı. Koridorda ilerlemek için arkasını dönünce, annemin resim çerçeveleriyle dolu masasına çarptı ve çerçevelerin neredeyse tamamını düşürdü.

Eğilip çerçeveleri almaya çalışırken, "Kahretsin!" diye

tısladı. Eski haline getirmeye çalışsa da çerçeveler domino taşları gibi sıra sıra devrilmeye devam ediyorlardı.

Kapıyı nazikçe kapatırken, hâlâ çerçevelerle cebelleştiğini duyduğum için kendi kendime sııttım. Piper'a bir kapıdan içeri dalmadan önce kapıyı çalmanın önemi konusunda bir kez daha nutuk çektim. Piper işini hallettikten sonra dışarı fırladıktan sonra da kapıyı arkasından kapatıp sıkıca kilitledim.

Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar utanmış halde duşa girip, kaynar suyun hayatımın son dakikasını yıkayıp götürmesini diledim.

8 Brody

“Şansa bak.” Kapalı klozet kapağının üzerinde oturdum ve başımı ellerimin arasına alarak az önce olanları düşündüm. Kapıyı çalmak için tam elimi kaldırmıştım ki neler olduğunu bile anlayamadan Piper uçarcasına yanıma gelip kapıyı açmıştı. Sonrasında sutyeni ve iç çamaşırıyla Kacie karşımdaydı.

Tamamen kazaydı... ya da lütuftu. Tanrı'nın bana gönderdiği güzeller güzeli dağınık saçlı hediyem; seksi kıvrımlar ve parlayan yemyeşil gözlerle paket yapılmış, üzerine de silah dantel kurdele kondurulmuş halde benim onu açmamı bekliyordu. Tanrım, çok güzel görünüyordu. Sadeydi, ama beni çıldırtmaya yeter de artardı bile. Gün içinde ona her baktığımda, siyah iç çamaşırları içindeki, beni gördüğüne şok olmuş hali aklıma gelecekti. O anı tekrar yaşamak bile fazla geliyordu.

Ayağa kalktım, suyu açıp duşa girdim. Birkaç dakika boyunca soğuk soyun altında durdum.

Öğleden sonranın geri kalanı boyunca Kacie'yle aramız tuhaftı ve bu beni öldürüyordu. Bana bakmaktan kaçınıyordu ve onun olduğu odaya girdiğimde dışarı çıkıyordu. Belli ki benim etrafımda olmak istemiyordu. Aramızın yine normale dönebilmesi için onunla konuşmak ve özür dilemek istedim, ama bir türlü yalnız kalamıyorduk.

Nereye gitsem beni takip eden Ashley adında hemoroidim vardı.

Fred beni en son hava durumu haberleriyle ilgili bilgilendirmeye devam ediyordu.

“Sanırım yarın sabah beşte köprüyü tekrar açacaklar, tıpkı düşündükleri gibi bu gece yağışın azalacağını varsayıyorlar.”

Fred’in, akşamlarını dairesinde oturup eski polis dizilerini ve polis telsizini dinleyerek geçirdiğini duymuştum. Köprünün kapanışıyla ilgili içeriden bir bilgiye böyle ulaştığını varsayıyordum.

“Gerçekten mi? Ah, bu çok iyi. Karanlık olmadan kamyonetimi çıkarmaya çalışayım, böylece yarın erkenden yola koyulabilirim.”

Fred bana baktı ve hafifçe başını salladı. Gideceğimi duyduğuna biraz üzülmüş gibi duruyordu.

“Düşünüyordum da, belki yazın ilerleyen günlerinde yine gelirim, sen de bana gölde ne tür balıklar yakalayabileceğimizi gösterirsin olur mu?”

“Bu harika bir fikir, Brody. Ne zaman istersen gelebilirsin. Belki bir dahaki sefere kendine bir oda tutup o eski kanepeden de kurtulabilirsin.” Elimi sıkmak için mutfak adasına kadar geldi.

“Fred, az önce özel bir an mı yakaladık yoksa?” diye onunla eğlenirken, elini kavradım ve sıkıca sıktım.

Fred yüksek sesle güldü. “Sanırım yakaladık.”

Akşam yemeğini es geçerek sıkışan kamyonetimi kurtarabilmek için üç saatimi lastiklerin altına dallar sokuşturarak geçirdim. Otele girdiğimde etraf oldukça sessizdi. Mutfak tertemizdi, sadece adanın üzerinde streç filmle kaplanmış bir tabak duruyordu. Oraya doğru yaklaşınca

üzerinde adımı gördüm ve çok mutlu oldum. Kacie'nin el yazısını tanımıyordum, ama bunu onun bıraktığından neredeyse emindim. Eğer barış teklif etme anlayışı etli güveç ve kırmızı patateslerse, bu kızla yarın evlenebilirdim. Hemen oturup yemeğe gömüldüm.

“Selam.”

Tabaktan başımı kaldırdığımda, mutfakın köşesinde gergin bir şekilde gümüş kolyesiyle oynayan Kacie'yi gördüm. Üzerinde ne yazdığını görmek için dün gece boyunca o kolyeye bakmıştım. Kacie muhtemelen göğüslerine baktığımı düşünmüştü, gerçi o konuda da haksız sayılmazdı. Boğazımı temizledim.

“Selam. Şey... bunun için teşekkürler. Çok lezzetli, hatta lezzetli ötesi,” diye cevap verirken, yüzümün her yerine sos bulaşmamış olduğunu umuyordum.

Bana utangaç bir şekilde gülümsedi ve buzdolabına doğru yürüyerek dört litrelik sütü aldı.

“Rica ederim. Kamyonetini çıkarabildin mi?” diye sorarken uzun bir bardağa benim için süt doldurdu.

“Evet, neyse ki. Çekici gelmesini beklemek istemiyordum. Ne zaman çekebileceklerini kim bilir!”

“Fred yarın gideceğini söyledi.”

“Evet, Ashley bacağımı tutup benimle gelmeye çalışmadan önce erkenden gitmek istiyorum.”

Kacie kıkırdadı, ama birkaç gündür duyduğum o içten kahkahalar gibi değildi.

“Bak,” diye devam ettim. “Gitmeden önce seninle konuşabilmeyi umuyordum, ama bütün öğleden sonra boyunca benimle konuşmaktan kaçınıyor gibiydin, ben de zorlamak istemedim. Bugün banyoda olanlarla ilgili-”

“Yapma,” diyerek sözümü kesti. “Gerçekten sorun de-

ğil. Senin hatan olmadığını biliyorum.” Dudağını ısırdı ve yine kolyesiyle oynamaya başladı.

“Benim hatam olmadığını biliyorum, ama hâlâ kendimi kötü hissediyorum. Sen... benim yanımda artık rahat değilsin ama ben burayı böyle bırakmak istemiyorum. Fred’e yakın zamanda onunla balığa çıkmak için tekrar geleceğimi söyledim. Benden nefret etmemen çok hoş olurdu.”

Gözlerini devirdi. “Senden nefret etmiyorum. Sadece utandım. Birisi beni... bilirsin işte, öyle görelî çok uzun zaman olmuştu. Tam olarak buna hazırlıklı değildim.” Göz temasından kaçınarak aile odasına doğru baktı.

“Peki, her şeyi bu sabahki haline döndürebilmek için ne yapabilirim?”

“Hiçbir şey, gerçekten. Her şey yolunda. Pestilim çıkmış durumda, yatmaya gideceğim. Sabah görüşür mü-yüz?” Bana gözlerine kadar ulaşmayan kibar bir gülümsemeyle baktı ve dairesine gitmek için koridorun diğer ucuna döndü. O da benim böyle ayrılmamı istemiyordu. Beynim, kalan otuz metreyi yürümeden ne yapabilirim de onun burada kalmasını sağlayıp her şeyi eski haline döndürebilirim diye çılgınca çalışmaya başladı.

Aklıma bir anda parlak bir fikir geldi!

“Kacie!” Yüksek sesle fısıldadım. Bana döndüğü an, tişörtümü çekip çıkardım, pantolonumu da ayak bileklerine kadar indirerek üzerimde dar boxer şortumdan başka hiçbir şey olmadan kalakaldım.

“Aman Tanrım! Ne yapıyorsun sen?” Kıkırdadı ve benim daha önceden yaptığım gibi elleriyle gözlerini örttü.

“Ancak böylesi adil olur gibi geldi. Ben seni gördüm, şimdi sen de beni gördün, artık normale dönebiliriz.”

Parmaklarının arasından bana baktı ama giyinmek

konusunda hiçbir acelemin olmadığını görünce elleriyle hızlıca yüzünü kapattı. Kıkırdamaya devam etti ve ellerinin altında boğuk çıkan bir ses tonuyla konuştu. “Çabuk giyin, çatlak.”

Ben ne yapıyordum böyle? Bu yaptığım en aptalca şey olabilirdi ki daha öncesinde fazlasıyla aptalca şey yapmıştım. Bu alışılmadık biçimde etkilendiğim kızın önünde boxerımdan başka hiçbir şey giymeden duruyor ve gözünün önünde sertleşmemek için kendimi telkin yöntemiyle caydırmaya çalışıyordum. Bana her gülümseğinde veya aşağı baktığında, seksi olmayan bir şeyler düşünmeye çalışıyordum.

Uzaktan kumanda. Biber gazı. Kış montları. Golf sopaları.

“Giyineceğim ama eğer benimle burada biraz daha vakit geçirmeye söz verirsen. Eğer o koridora doğru yürürsen ben de seni takip edeceğim, hem de bu halde.”

“Sen bile bunu yapabilecek cesarete sahip değilsin.” Bana meydan okuyordu.

Bir meydan okumayı asla kaçırmazdım. “Aslında, bu ev biraz fazla sıcak, sence de öyle değil mi? Belki de bunu da çıkarırsam daha rahat ederim, ne dersin?” Kaşlarımı ona doğru aşağı yukarı hareket ettirdim ve boxerımın lastiğiyle oynamaya başladım.

Bakışları ellerimi takip edince ağzı açık kaldı. Tekrar yüzünü kapattı ve koridora döndü, fakat ilerlemedi.

“Tamam, tamam. Kalacağım, pantolonunu giy yeter.”

9 Kacie

Vücutumun kontrolünü tamamen kaybettim ve boynumun yan tarafını yumuşak bir şekilde öperken, başımı onun omzuna doğru geriye bıraktım. Kollarımda aşağı yukarı gezinen parmakları tüylerimi diken diken ederken hafifçe inledim.

“İki gündür bunu yapmak istiyordum,” diye mırıldandı boynuma doğru. “Sonunda sana dokunduğuma göre, hiç duramayabilirim.”

Sözleri alkol etkisi yapıyordu, bedenim şimdiden şehvet sarhoşu olmuştu. Göğüslerim ağırlaşmış, göğüs uçlarım ise bana dar gelen pamuklu iç çamaşıırıma doğru sivrilmişti. Sutyenimin içindeki eli şişkin ve ilgi bekleyen göğüs ucumu mıncıklayıp okşarken, bir yandan da boynumu öpmeye devam etti. Parmakları göğüs ucumu nazikçe sıkıştırdığında inledim. Arkama uzandığında heyecanını pantolonunun üstünden hissettim.

“Böyle sesler çıkarmaya devam edersen bu iş fazla uzun sürmeyecek.” Beni kendisine döndürürken inledi. Kot pantolonunun düğmesine uzandım ve el yordamıyla açmaya çalıştım.

Alev alev gözleri, parıltısıyla beni daha da yakıyordu. “Yavaş ol, Kacie.”

“Kacie! Kacie!” Annemin bana seslendiğini duydum. Ka-

famı yastıktan kaldırarak bir gözümü açtım ve yatak odamın kapısında duran anneme baktım.

“Saat onu geçti. Hiç bu kadar uyumazdın. Hasta mısın?”

Komodininin üzerindeki saate baktım ve 10.07’yi gösterdiğini gördüm.

“Hayır, anne, hasta değilim, sadece yorulduğum. Kızlar hâlâ uyuyor mu?” diye sordum.

“Hayır, onları kaldırdım, giydirdim ve sen daha fazla uyuyabil diye doyurdum. Bu kadar uyumak hiç senlik bir şey değil.”

“Ben iyiyim, anne. Bir dakikaya gelirim, tamam mı?” Uyku sersemi şekilde konuşurken bir an önce gitsin de tekrar uykuya dalıp Brody’yle kaldığımız yerden devam edelim diye bakıyordum.

“Tabii, tatlım, sen keyfine bak. Ben sadece sana bakıp hasta olmadığından emin olmak istemiştim.” Gülümsedi ve kapıyı arkasından nazikçe kapattı.

Başımı beni uyandırmadan önce olduğu gibi yastığa gömdüm ve gözlerimi sımsıkı kapatarak tekrar uykuya dalıp, Brody’nin vücudumu keşfe çıkan ellerini hissetmeyi umdum.

On dakika kadar yattıktan sonra pes ettim, bıkkınlık içinde sırtüstü yattım ve tavana bakmaya başladım. Yıllardır yaşadığım en hareketli anlardı, üstelik uyanık bile değildim.

Tekrar saate baktım, 10.19’u gösteriyordu. Kahve bugün benim en iyi arkadaşım olacaktı. Gerçi gece 3.00’e kadar sohbet ettiğinizde bu gayet normal bir durumdu. Etkileyici ve çocuksu gülümsemesini, ayak bileklerine kadar inmiş pantolonunu gördükten sonra nasıl olur da oturup sohbet etmek istemeyebilirdim ki? Geniş omuzları

ve heykel gibi vücudu ona bakmamayı imkânsız hale getiriyordu. Karşı konulmaz biriydi ve bunu o da biliyordu.

Pişman değildim. Mükemmel bir gece geçirmiş ve daha da mükemmel bir şekilde sohbet etmiştik.

Saatlerce Twizzlers şekerlerinden otlanıp her konudan sohbet etmiştik... kitaplar, filmler, ailelerimiz. Sohbetin o kısmına çok fazla katkı yapabileceğim bir şey yoktu. Küçük ve mutlu bir ailem olsa da, tipik Amerikan ailesi posterlerinde falan yer alacak değildik. Tek çocuktum. Annemle babam ben on yaşındayken boşanmıştı, babamı o zamandan beri görmüyordum, böyleydi işte. Brody'nin ailesiyse benimkinin tam zıttı gibiydi. Anne babası otuz yılı aşkın süredir mutlu mesut bir şekilde evliliklerine devam ediyorlardı, bir kız kardeşi vardı. Brody satış işi için seyahat etmediğinde sık sık eve ziyarete gidiyordu. İş hakkında kısaca konuştuk. Bu konudan sıkılıyormuş gibi görünüyordu ve ne zaman konusunu açsam konuyu değiştirdi.

Ailesine bu kadar önem vermesi çok hoştu. Annesiyle kız kardeşinden bahsettiğinde yüzünün aydınlanması çok hoşuma gitmişti. Aradığım tüm özelliklerle birlikte ekstradan seksilik unsuru da fazlasıyla vardı onda. Belki de içimdeki Alexa'ya güvenmeli ve bu kez bu işin peşinden koşmalıydım. Sürekli risk almaktan kaçınmak beni sadece devasa bir NASCAR tabak koleksiyonu olan çılgın ve kedili bir yaşlı kadın olmaya yaklaştırıyordu.

O anda tedbirli davranmaktan vazgeçip Brody için emek vermeye karar verdim. Ani bir heyecan dalgasıyla yatağımdan fırladım ve koşturarak duşa girdim. Neyse ki Fred dün gece tamir etmişti de bir önceki gün yaşananlar tekrarlanmayacaktı.

Gerçi Brody'yi iç çamaşırlarıyla göreceksam, buna değebilirdi.

Yirmi dakika sonra en sevdiğim pantolonu giydim, biraz makyaj yaptım—ki bu çok nadir olurdu—ve mutfağa gitmeden önce kendimi sakınleştirmeye çalıştım.

Derin nefes al, Kacie, derin nefes al.

“Anneciğim!!!” Lucy kollarıma atladı ve kollarını boynuma doladı.

“Hey evlat. Gigi'ye iyi davrandınız mı?”

Piper da zıplayarak geldi, onu da kendime çektim.

“Evet, kahvaltıya yardım ettik. Ben dökmekten sorumluydum.” Lucy'nin bana bakan yüzü sevinçle parıldadı.

“Ben de karıştırmaktan sorumluydum!” diye cıyıkladı Piper.

İkisini de öptüm ve mutfak adasında kâğıttan çiçekler yapmaya geri döndüler.

Annem elinde bir tabak pankekle ocaktan bana döndü. “Bak, sana da ayırmıştım.” Duraksadı ve garip bir şekilde bana bakmaya başladı.

“Ne oldu?” dedim savunmacı bir şekilde.

“Yok bir şey, genelde makyaj yapmazsın da. Çok hoş gözüküyorsun.” Tabağı mutfak adasına bıraktı ve yanağı-mı öptü.

Aniden utanmıştım. “Teşekkürler, sadece yeni bir şeyler denemek istemiştim.”

Sanki ne yaptığımı gayet iyi biliyormuşçasına hafifçe sırtıtarak başını salladı. Yine de konuyu uzanıp beni daha fazla utandırmadığı için minnettardım.

“Ee herkes nerede?” diye sorarken, her zamanki gibi davranmaya çalışıyordum.

“Fred, dal parçalarını ve gölden gelen diğer çöpleri te-

mizlemek için dışarı çıktı. Köprünün açıldığını öğrenince geri kalan herkes erkenden ayrıldı.”

“Herkes gitti mi?” Panik içinde soruverdim. Çok moralim bozulmuştu. Brody’nin bana bir şey söylemeden gitmesinin imkânı yoktu, değil mi? Dün gece sohbet ederken o kadar rahattık ki, ikimiz de uyumak istememiştik. Gitmeden önce kahvaltıya kalacağına emindim.

“Evet, herkes gitti. Neden?”

“Bir nedeni yok,” dedim hayal kırıklığıyla.

Annem mutfak adasına doğru yürürken bana şüpheli şüpheli baktı.

“Sahi, şömine bençinin üzerinde senin için bir şey var, Brody’dan. Neler oluyor?”

Gözlerim kocaman açıldı ve başımla kızları işaret ettim. Bileklerine kadar renkli taç yapraklarına ve yapıştırıcıya batmışlardı, ama kulaklarının açık olduğuna ve dinlediklerine şüphem yoktu. “Hiçbir şey olup bittiği yok. Hoş biriydi, hepsi bu.”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve gözlerini kısarak baktı. “Peki, sen öyle diyorsan öyledir.”

Mutfak adasına oturdum. Ne kadar oturduktan sonra aile odasına doğru depar atıp Brody’nin bana ne bıraktığına baksam diye düşünerek, Lucy’yle Piper’m elişî kâğıdından küçük kalpler ve çiçekler kesişini izlemeye başladım. Annemin yüzü ocağa dönükken şömineye doğru bir bakış fırlatmaya çalıştım ve üzerinde not bulunan kırmızı kapüşonluya benzer bir şey gördüm. Daha rahat görebilmek için boynumu öyle bir zorluyordum ki neredeyse sandalyeden düşecektim.

“Neden oraya gidip ne olduğunu öğrenmiyorsun?” diye sordu annem eğlenmiş bir şekilde.

Hızla ona döndüm ve anneme elinde şeker kavanozuyla yakalanmış küçük bir çocuk gibi baktım.

“Ondan hoşlandığını biliyorum. Anneler bu tür şeyleri bilirler. Git hadi.” Bana göz kırptı ve eliyle kışkırladı.

Onunla tartışmamaya karar verdim. Onun yerine gözlerimi devirdim, sandalyemden fırladım ve kendime, eğer yarın annemin davetiye dağıtmaya başlamasını istemiyorsam, bu çok da büyütülecek bir mesele değilmiş gibi davranmam gerektiğini hatırlattım. Şömineye yaklaşıkça aslında orada duranın bir çeşit tişört olduğunu gördüm. Ona bakmadan önce notu aldım ve sabırsızca açtım.

Kacie,

İki gün yeterli gelmedi. Lütfen beni ara.

-Brody

Gözlerim notun altındaki telefon numarasına, eğer istersem çevirip on saniye içinde Brody’nin sesini duyabileceğim sayılara kitlendi. Sesini tekrar duymanın düşüncesi bile vücuduma heyecan dalgalarının yayılmasına sebep olmuştu. Notu kenara koydum ve merak içinde tişörtü aldım. Ortasındaki avcı yeşili dairenin içinde yaprak dökmeyen ağaçların ve gün batımı manzarasının olduğu kırmızı bir formaydı bu. Her iki kolundaki kalın yeşil çizgiler, iki ince beyaz çizgiyle çevrelenmişti. Birden kafam karıştı... Neden bana bunu bırakmıştı ki? Hiç bir şey anlamıyordum.

Arkasını görmek için formayı çevirdim ve o an beynimden vurulmuşa döndüm. Formanın üzerinde beyaz renkte büyük harflerle Murphy yazıyordu, altında da 30 rakamı vardı. Murphy mi? Bu Brody’nin soyadıydı. Formayı tekrar çevirdim ama hâlâ bunun tam olarak ne oldu-

ğuna dair bir ipucu bulamamıştım. Önündeki kalın yeşil dairenin içinde, MINNESOTA WILD yazıyordu. Bu da neyin nesiydi böyle?

Arka verandaya çıkan Fransız kapı açıldı ve Fred kirli ellerini pantolonuna silerek içeri girdi. Kapıyı diziyle nazikçe kapadı.

Ona dönerek, “Selam, Fred! Nedir bu?” diye sordum. “Minnesota Wild kazağı.”

Omuzlarımı silktim ve şaşkına dönmüş halde başımı iki yana salladım.

“Hokey. Minnesota’nın profesyonel hokey takımı. Gerçekten iyi olduklarını duydum.”

Ağzım açık kaldı ve midem daha da düğümlendi. Brody hokey oyuncusu muydu? Bu mümkün değildi. Neden bana yalan söylesindi ki? Doğruyu söylemek için eline hiçbir şans geçmemiş de değildi. Saatlerce sohbet etmiştik. Aklım tamamen karışmıştı ve biraz da üzülmüştüm. Eğer bu doğruysa, aramızda herhangi bir şey olabilme şansı da, suyla eski köprünün altına sürüklenen çalılar gibi akıp gitmiş demektir.

Notu cebime koydum, formayı katladım ve mutfığa doğru yürüdüm.

“Hokey oyuncusu demek?” Annem şüpheli bir şekilde beni süzdü.

Beynim az önce aile odasında öğrendiklerini sindirmekle meşguldü. Düzgün ve anlamlı bir cümle kurabilecek duruma henüz gelememiştim.

“Öyle sanırım,” dedim düz bir ses tonuyla. Acaba doğuştan var olması gereken tek şeyi, yani bir babayı kızlarım verebilecek miyim diye merak ettim. Gözlerini henüz benden ayırmamış olan anneme baktım. “Şey, onlara

bir dakika için bakabilir misin? Benim... yapmam gereken bir şey var.”

“Tabii ki, tatlım.”

Odama çıktım, yatağıma hop diye oturdum ve laptopuma uzandım. Google ve akvaryum büyüklüğündeki dünyamız sağ olsun, artık neredeyse her türlü bilgiye ulaşmak mümkündü. Derin bir nefes aldım ve arama kısmına sabırsızca BRODY MURPHY yazdım.

Kum saati dönerken sabırsızca geniş ekrana baktım.

YAKLAŞIK 3,270,000 SONUÇ BULUNDU.

Üç milyon sonuç mu? Aman Tanrım! Sayfada aşağı doğru indim ve *lütfeñ çıplak fotoğraf olmasın, lütfeñ çıplak fotoğraf olmasın*, diye mırıldandım. Sayfanın üst tarafında Brody’nin, nabzımı hızlandıran yüzünün fotoğrafı çıktı. Çikolata rengi dalgalı saçları dağınıktı ki bu da cilveli gülüşünün etkisini çok daha fazla arttırıyordu. Farkında bile olmadan beni baştan çıkarıyordu; büyük olasılıkla bu fotoğrafa bakan her kızı ve muhtemelen birkaç erkeğı de. Fotoğrafının altında blok yaptığı, takım arkadaşlarıyla beşlik çaktığı ve rakip takımdan birisiyle tartıştığı anlara ait kareleri vardı. Sayfanın geri kalanı ona ve takıma ait istatistiklerle ve hakkında atılmış manşetlerle doluydu.

MURPHY’NİN ELDİVENİ BRUINS’LERİ DURDURDU

“DUVAR” LAKAPLI BRODY MURPHY’NİN UZATMA PERİYODUNDAKİ EFSANEVİ PERFORMANSI, WILD’LARI ZAFERE GÖTÜRDÜ.

“Duvar mı?” Kendi kendime yüksek sesle kıkırdadım. Ne lakaptı ama. Sayfayı gözden geçirmeye devam ettim fakat aniden önüme çıkan manşeti görünce donakaldım.

BRODY MURPHY CHICAGO’DA TUTUKLANDI.

Aman Tanrım. Bugün milyonlarca defa olduğu gibi şok oldum. Makaleye tıkladım ve kelimeleri beynimin izin verdiği en hızlı şekilde algılamaya çalıştım. Makalenin ortasına geldiğimde kıkırdadım ve sanki dedikoducu bir arkadaşımın gibi bilgisayara bakarak başımı iki yana salladım.

Bunun için mi tutuklanmış?

10 Brody

Kızılıcık Otelı'nden eve gelmem doksan yedi dakika sürdü ve bunun en azından doksan dakikasını Kacie'yi düşünerek geçirdim. Kalan yedi dakikaysa ceviz büyüklüğünde idrar torbasına sahip olan psikopat köpeğim kamyonetimin içine işemesin diye dinlenme tesisine park edip oradan çıkmakla geçti.

Dün gece üçe kadar oturup Kacie'yle sohbet etmiştik ve bütün gece onunla olmak yorgunluğuma fazlasıyla değmişti. Ne zaman sohbeti kısa kesip yatmayı düşünsem, atkuyruğundan bir tutam saç dağılıyor ve yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu... ya da sol yanağındaki o küçük gamzesini görüyor ve o anda uykuyu düşünemez oluyordum. Tanrı kahveyi bu yüzden icat etmişti ya zaten.

Nihayet uyumaya gittikten üç saat sonra alarmım çaldı ve sessizce toplanıp çıktım. O kadar erken ayrılmamın aslında bir nedeni yoktu. Heyecan verici planlarım falan yoktu, ama tekrar Ashley'yle karşılaşmadan sıvışmak istiyordum. Daha da önemlisi, mesleğimle ilgili ona yalan söylediğimi anladığında Kacie'nin yüzünü görmek istemiyordum.

Yalana masum şekilde başlamıştım. Bir kere, yemek masasında oturup profesyonel bir atlet olmakla ilgili yöneltilen tipik sorulara cevap vermek istemiyordum. Ama

sonra, o gece Kacie'nin eski eşiyle ilgili söylediklerini ve şimdi neler beklediğini duyunca, ona bir türlü söyleyemedim. Benim ve hayatım hakkında hemen yargıya varmasını istemedim ve beni başından savmadan önce tanıma şansı olsun istedim... ama hakkımda bilgiye ulaşabilmesini de sağlamalıydım, bu nedenle de en sevdiğim formamı ona bıraktım.

Oturduğum binanın garajına park ederken telefonum çaldı. Arayanın Kacie olmasını umuyordum, ama ekrana baktığım zaman PATRON yazdığını gördüm.

"N'aber, dostum?" Üç saatlik uykudan sonra mümkün olduğunca uyanıkmiş gibi konuşmaya çalıştım.

"Heeeeey! Sesin berbat geliyor!" diye dalga geçti Andy.

"Sana da günaydın. Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?"

"Erken mi? Birçok insan çoktan iş yerlerine vardılar bile, senin gibi akşamdan kalma değiller. Şimdiden üçüncü fincan kahveme geçtim bile, dostum."

"Akşamdan kalma sayılmam. Kuzeyden eve yeni geliyorum." Esnedim.

"Eve dün geliyorsun sanıyordum."

"Ben de öyle olmasını umuyordum, ama hava koşulları benimle iş birliği yapmadı." İyi ki de yapmamış, diye düşündüm.

"Çok kötü olmuş. Eee, akşam bira falan içerken beni gelişmelerden haberdar etmek ister misin?"

"Evet, harika fikir. Altıda Tampon'da buluşur muyuz?" diye sordum.

"Mükemmel. Eğer şansın yaver giderse bana akşam yemeği ısmarlamana bile izin verebilirim." Telefonu kapatırken güldü.

Tampon en sevdiğimiz mekândı. Evimden yaklaşık dört blok ötede, huysuz garsonları ve bayat fıstıkları olan

küçücük bir bardı; ama harika burgerler yapıyorlardı, buraları buz gibiydi ve orada kimse beni rahatsız etmiyordu.

Diesel'le daireme giden merdivenleri yavaşça çıktık. O doğruca şöminenin yanındaki kocaman köpek yatağına giderken ben de anahtarlarımı mutfak tezgâhına fırlattım. Kalkıp birkaç saatliğine spor salonuna mı gitsem ya da olduğum yerde uyuya mı kalsam diye düşünerek kanepeye çöktüm. Kollarım için ağırlık çalışmayı düşündükçe, kanepem çok daha rahat gelmeye başladı ve uyku sonunda beni ele geçirdi.

Islak bir burun alnımı sıyırdı ama elimle uzaklaştırdım. Göz kapaklarım yapıştırılmış gibiydi, açılmayı redd ediyorlardı ve benim de onları açmak için hiçbir acelem yoktu. Penceremden gelen şehir gürültüsünü dinleyerek yatıyordum ki mutfak tezgâhındaki telefonum titreşti.

“Ne düşünüyorsun, Diesel? Sence mesaj ondan mıdır?” Diesel esnedi ve pek umudu yokmuş gibi yatağına doğru yürüdü. “Evet, haklısın, muhtemelen benden nefret ediyordur.” İçimi çektim, doğruldum ve dirseklerimi dizlerime koydum. Kanepeden kalkmadan önce oyalandım. Bana yalancı dediği mesajı okumak ve parçalanmış formamın yatak odasının zeminindeki fotoğrafını görmek için acelem yoktu. Formamın onun zemininde olması düşüncesi kesinlikle heyecan vericiydi, tabii etrafa dağılmış iç çamaşırlarıyla birlikte olacaksa.

Mutfağa doğru gittim ve telefonumu elime aldım. Mesajın Andy'den geldiğini görünce hem rahatladım hem hayal kırıklığına uğradım.

SHAW: ŞU İŞİ BEŞTE YAPALIM, AÇLIKTAN ÖLÜYORUM.

Kendime engel olamadan cevap yazdım.

**BENİMLE DAHA ERKEN BULUŞMAK MI İSTİYORSUN?
BEN DE SENİ SEVİYORUM, SEKSİ ŞEY.**

Feci şekilde uyku sersemiydim ve kendime gelmem lazımdı. “Tamamdır, D, ben duşa girmeden önce kısa bir yürüyüş için vaktimiz var.”

Diesel kaşlarını havaya kaldırıp kılını bile kıpırdatmadı ve yattığı yerden bana bakmaya devam etti.

“Hadi ama seni tembel popo!” Buzdolabının yanındaki askıdan tasmaşının kayışını alırken bağırdım. Zincirin metalik bir sesle çınlaması Diesel’i heyecanlandırdı ve yataktan fırlayıp bana doğru atladı. Eğildim, kayışını tas-maya kilitledim ve kapıdan çıktık.

Haziranın başlarındaydık, hava hâlâ serin ve rahatlatıcıydı, yani yürüyüş için mükemmeldi. Evden Calhoun Gölü’ne kadar birkaç blok yürüdüm, kulaklıklarımı tak-tım ve Diesel’le beraber koşmaya başladık. Göl bugün kalabalıktı... insanlar yürüyüş yapıyor, su bisikletleriyle göle açılıyor ve piknik yapıyorlardı. Bankta oturmuş porno yıldızlarından bile daha fazla tükürük değiş tokuş eden iki ergenin yanından koşarak geçtim. Başımı iki yana salladım. Sağ tarafımda ekose battaniyenin üzerine uzanmış bir çift kitap okuyor ve yanlarındaki üzümlerden otlanı-yorlardı. Kız hızlıca etrafına baktı, önlerine bir kitap açtı ve erkeği daha da yakınına çekti.

Hadi ama Brody, odaklan.

Tam önümde, göl kıyısında yanak yanağa durmuş suyu izleyen daha yaşlıca bir çift gördüm. Yaklaştıkça neye baktıklarını görmeye çalıştım ve hiçbir şeye bakmadıklarını gördüm, sadece su vardı.

Resmen müziksiz dans ediyorlardı.

Durdum ve bıkkınlık içinde başımı salladım. Kendimde değilmişim gibi hissediyordum. Kendime gelmem ve bu koşuyu tamamlamam gerekiyordu. İpodumda Korn'u son ses açarak tekrar koşturmayı başladım. Dünyanın geri kalanını susturmaya ve kendi hızıma odaklanmaya çalıştım. Bana doğru koşan bir kız yanımdan geçerken bana bir megavat gücünde bir gülücük fırlattı. Yeşil gözlü tatlı bir esmerdi, ama gözleri Kacie'ninkilerle kıyaslanamazdı bile. Aynı parıltı ve aynı hayat enerjisi yoktu gözlerinde, o yüzden beni etkilemediler.

"Salla gitsin, Diesel. Bugün havamda değilim."

Kaynar suyla yaptığım bir banyo, bu ters giden koşudan sonra bana bir nebze de olsa iyi hissettirmişti. Benim hemen yanımdaki dairede çalışıyor olmasına rağmen, Andy'yle sık sık görüşemiyorduk ve onunla bir ya da beş arası bira içerken makara yapmak için sabırsızlanıyordum.

Bara geldiğim zaman Andy çoktan her zamanki masamıza oturmuştu bile. Masaya yaklaşıncı kocaman gülümsedi ve elimi sıkmak için ayağa kalktı.

"N'aber, kardeşim?" Onu sınıksız kucaklamak için kendime doğru çektim.

"Vay, benim için duş mu aldın? Çapkınlık peşinde misin?" Güldü ve çoktan sipariş ettiği biralardan birini bana doğru itti. Birayı dudaklarıma götürdüm ve birkaç büyük yudum aldım. "Onun gibi bir şey," diye cevap verdim ve her zamanki garsonumuz Jan'a bakındım. "Açlıktan ölüyorum, hadi sipariş verelim."

"Evet, bu gece çok geçe kadar takılamam, Blaire yemek hazırlıyor." Sırıttı.

Blaire yüzeyseldi, materyalistti, tam bir kaltaktı ve

maalesef ki en yakın arkadaşımın eşiydi. Andy'yle üniversitede tanışmışlardı ve ben Wild'le ilk sözleşmemi imzaladıktan kısa bir süre sonra evlenmişlerdi. Bana sorarsanız bu kadarı biraz fazla denk gelmişti.

Şehrin yarım saat kadar dışında, civarın en büyük evinde yaşıyorlardı. Blaire bulabildikleri en pahalı ve en lüks arabayı kullanıyordu ve evlerinde bir yığın çalışan vardı. Bir gün bir yardım yemeğinde, birisi ona ne iş yaptığını sorunca ev dışında çalışmadığını, ama "Evin müdürü" olduğunu söylemişti. Az kalsın içkimi içerken boğulacakken, bana dik dik baktı. Benden o zamandan beri hoşlanmıyordu, gerçi öncesinde de büyük bir hayranım sayılmazdı.

"Yemek mi hazırlıyor? Canının burger çektiğini sanıyordum," derken, ilk biramı bitirdim.

"Ah, evet. Daha evcimen olmaya çalışıyor, o yüzden bu akşam ördek pişirecek. Aç karna uyumak istediğimi söylemiyorum, o yüzden şimdi kocaman bir yemek yiyeceğim, daha sonra onun yaptığı yemeğin de mucizevî bir şekilde yok olmasını sağlayacağım. En azından yemek yapmasından hoşlanıyormuşum gibi davranmak, bu gece şansımın yaver gitmesini sağlayacak."

Kafamdan, birisinin o kadını becermeden önce bunca zahmete katlanması düşüncesini atmaya çalıştım. Andy'nin, karadul onu öldürmeden nasıl hâlâ hayatta kalabildiğini hiç bilmiyordum.

Burger, soğan halkası ve yeni biralarımızı sipariş ettikten sonra, "Ee bu hafta sonu neler oldu bakalım?" diye sordu Andy.

"Ne olacak, hava durumu malum. Bir boktan talihsizliği diğeri izledi. Sonra de kamyonetim kuzeydeki şu otelin garajında çamura saplandı. Neyse ki beni içeri davet ettiler ve birkaç gün kalmama izin verdiler."

“Otel mi? Kulağa çok iç bayıcı geliyor. Kalanlar emekli yaşlılar falan mıydı?”

“Değildi aslında. Çeşitli insanlar da vardı.”

Andy öne eğildi, gözlerimin tam içine baktı ve tek kaşını meraklı bir tavırla havaya kaldırdı.

“Yok artık, adı ne?”

“Ne demek istiyorsun?” Ona göz ucuyla baktım ama barda etrafıma bakınarak göz temasından dikkatle kaçındım.

Başını iki yana salladı; yüzü, sanki az önce çok büyük bir sırrı açığa çıkarmış gibi aydınlandı. “Hiç kendini yorma, Brody. Seni bu gezegendeki herkesten daha iyi tanıyorum, sakın bana palavra sıkma. Bu bakışı daha önce de gördüm. Adı. Ne. Dedim.”

Başka kimsenin bizi duyamayacağından emin olmak için etrafıma bakındım. Yarın sabah adı bulvar gazetesinde falan çıkarsa bu kızı elde etmeye dair hiçbir şansım kalmayacaktı. “Kacie. Kacie Jensen. Konuyu kapatabilir miyiz rica etsem?”

Andy bir ah çekti ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Lütfen dikkatli olduğunu söyle bana. Noel’den sonra şimdi bir de babalık davasıyla mı uğraşacağım? Bütün kışımı mahvedecek.”

“Hayır, pislik. Onunla yatmadım, hatta onu öpmedim bile. Öyle bir şey değildi. Sadece-” Jan yemeklerimizle bize doğru yürürken sustum. Bütün tabakları masaya yerleştirip kolumu okşadıktan sonra yanımdan ayrılınca doğrudan yemeklere gömüldüm ve Andy’nin meraklı bakışlarından kaçındım.

Temkinli bir şekilde, “Eee, bu konu kapanmış mı oldu şimdi?” diyerek devam etti Andy.

“Konuşacak bir şey yok, Andy. Tanıştık, gördüğüm en

ilgi çekici kadındı. Onunla iki gün geçirdim ama yetmedi bile." Ellerimi bıkkınlıkla saçlarımın arasından geçirdim. "Ve şimdiye kadar beni aramadı. Arayacak mı bilmiyorum. Onu bir daha hiç göremeyebilirim, ama görmek istiyorum." Tabağımı ittirdim ve derin düşüncelere dalmış biçimde kaşlarını çatan Andy'ye baktım.

"Ah... ve bir de iki çocuğu var. Hemen dönerim, işemem lazım."

Ben masadan uzaklaşırken Andy inledi ve başını avuçlarına gömdü. Zavallı adam, ona her şeyi anlatmamıştım bile.

II Kacie

Brody gideli ve kendisiyle ilgili beni bilgilendireli üç gün olmuştu. Karnımdaki korlaşmış ateşi umursamamaya ve hayatımı normal haline döndürmeye çalışıyordum. Annem bu konuyla ilgili beni sürekli sıkıştırıyor ve evden biraz uzaklaşmam gerektiğini söylüyordu; o yüzden kızlarla birlikte günü hayvanat bahçesinde geçirecektik.

Arabada, tak tak kim o şakaları yaptık ve avazımız çıkana kadar Taylor Swift şarkıları söyledik. Vardığımızda bir harita kaptık ve dondurmalarımızla bankta mola verene kadar görebildiğimiz kadar çok hayvan görmeye çalıştık.

“Eğleniyor musunuz?” diye sordum.

İkisi de çenelerinden dondurma damlarken heyecanlı bir şekilde başlarını salladılar.

HAH! Kim demiş plansız ve eğlenceli olamam diye?

Hıncımı almış ve âdeta bilinçaltıma karşı hayali bir yarışma kazanmışım gibi hissettim.

“Şimdi ne yapalım?”

“Yunus şovu!” diye bağırdı Lucy.

“Evet, sonra da trene binelim!” dedi Piper onun arkasından.

Telefonumun saatine baktım.

“Pekâlâ, bunların hepsini yapacaksak harekete geçsek iyi olacak.” Dondurma kaplarımızı çöpe attık ve yunus şovuna doğru yollandık.

Yunus Chloe dördüncü halkadan atladığı sırada telefonum iki kez titreşti. Biri annemden diğeri Alexa'dan gelen iki mesaj vardı.

ANNEM: SANA ÇİÇEK GELDİ...

ALEXA: SİPARİŞLERDE GERİDE KALİYORUM, AMA KONUŞMAMIZ LAZIM. BU AKŞAM BENİMLE DÜKKÂNDAN TAKILMAK İSTER MİSİN?

Alexa'nın mesajındaki siyah beyaz sözcükler bulanıklaştı ve aklım annemin attığı mesaja gitti. Kim bana çiçek gönderirdi ki? Aklıma gelen tek kişi, beni heyecanlandırdığı kadar hayal kırıklığına da uğratiyordu. Bu konuyu düşünmek istemiyordum, o yüzden telefonumu kapattım ve öğleden sonranın geri kalan zamanında kızlarımın yüzlerindeki tatlı gülümsemeden başka hiçbir şeye dikkatimi vermemeye karar verdim.

Öğleden sonramızı balon hayvanlarla, tren turlarıyla ve patlayıncaya kadar yediğimiz pamuk şekerlerle geçirdik.

Birkaç saat sonra yorgunluktan ölmüş vücutlarımızla cipe yığıldık ve eve doğru yolla koyulduk.

"Anne, yerdeki kocaman zebra kakası yığınını gördün mü?" Piper kollarım yaklaşık altmış santim genişliğinde açarken Lucy de yan tarafında kıkırdıyordu.

Kızlar kaka sohbetlerine ve bitkin düşüp arka koltukta uyuya kalıncaya kadar hangi hayvandan daha iyi bir anne olur diye kendi aralarında tartışmaya devam ettiler. Eve vardığımızda annem dışarı çıktı ve onları içeri taşımama yardım etti. Neyse ki annem önümden yürüyordu da kollarımda Piper'la parmak ucunda mutfığa girip, adanın üzerindeki pembenin ve morun harikulade tonlarından oluşan kocaman keklik çiğdemi buketinin yanından ge-

çerkenki yüzümü görmedi. Kartın üzerindeki logoda Kıvrılmış Taç Yaprakları yazdığını görünce omuzlarım çöktü. Alexa'nın tek çalışanı olan genç çocuk teslimat yapıyordu; o yüzden bu siparişi Alexa'nın aldığından ve daha sonra beni köfte gibi kızartacağından hiç şüphem yoktu.

Kızları yataklarına rahat edecekleri şekilde yatırdım ve Alexa'nın dükkânına gitmek için hazırlanmak üzere odama doğru yürüdüm. Her ne kadar mutfağa doğru depar atıp kartı okumak istesem de, annemle karşılaşmaktan kaçınmayı daha çok istiyordum. Beni odama kadar izledi ve gözlerini üzerime dikerek odamda yaptığım her bir tuhaf hareketi izlemeye başladı.

"Bu çiçekler nereden çıktı bakalım?" Sonunda sessizliği bozmuştu.

Beni yargılamasına hazırlanarak yüzümü ona döndüm.

"Hiçbir fikrim yok, anne. Henüz zarfa bakmadım. Bakmak da istemiyorum."

Bana yaklaştı, yatağıma oturup yanındaki boşluğa hafifçe vururken gözleri yumuşadı. Yanına gidip oturdum.

"Ondan hoşlanıyorsun, Kacie." Bu konuşmanın nereye varacağını merak ediyordum, o devam ederken gözlerine baktım. "Bunu biliyorum. Neden tereddüt ediyorsun?" Bana uzandı ve sırtıma doğru inen bir saç tutamıyla oynamaya başladı.

Anında rahatladım ve başımı omzuna yasladım. Anne dokunuşu öyle güçlüydü ki, size en kötünün bile katlanılabilir olduğunu hissettirebilirdi.

"Anne, o bir hokey oyuncusu. *Profesyonel* bir hokey oyuncusu. Öyle bir hayat tarzı bizimkine uymaz."

"Kendinden fazla emin gibisin. Onunla iki gün geçirdin. Bu hayat tarzıyla ilgili en fazla ne biliyor olabilirsin ki?"

Ona verecek bir cevabım yoktu, haklıydı.

“Alexa’ya git, onunla konuş. Birisiyle kız kıza konuşmaya ihtiyacın var, yaşlı bir kadından tavsiye almaya değil.” Dizime hafifçe vurdu ve ayağa kalkarak kapıya doğru yöneldi.

“Sen yaşlı bir kadın değilsin. Oldukça havalı bir hanımsın ve benim en iyi arkadaşlarımdan birisin.” Onun arkasından gittim, kollarımı omuzlarına doladım ve ona sıkıca sarıldım. Elleri uzanıp benimkileri sıktı.

“Teşekkürler, Kacie, şimdi git de kartı oku. Belki de Brody’ye bir şans verirsin, arka tarafı oldukça tatlıydı.” Bana göz kırptı ve odanın kapısını kapattı.

Birkaç dakika sonra evden çıkarken kartı aldım. Annem beni izlerken onu okuyabilmemin imkânı yoktu... ama arabama varır varmaz, zarfı yırtarak açtım. Alexa’nın dükkânındaki standart adaçayı yeşili kartlardan biriydi ve üzerinde şöyle yazıyordu...

Üç gün geçti, beni öldürüyorsun.

Beynim bir anda bulanık ve öforik⁵ bir hale geldi. Hâlâ beni düşündüğüne inanamıyordum. Eve gidip hayatına—hokey oyuncularını ne yapıyorlarsa ona—döndüğüne ve benim var olduğumu bile unuttuğuna emindim. Bu hem bana hem de ona haksızlıktı, kesinlikle ona mesaj atıp çiçekler için teşekkür etmeli ama aramızda bir şey olamayacağını söylemeliydim. Böyle bir mesaj atmanın düşüncesi bile bana kötü hissettirdi, fakat düşüncelerimi kategorize etmek konusunda çok başarılı olduğum için bir sonrakiyle uğraşmak üzere bu düşüncüyü kenara kaldırdım. Şu anda aklım fikrim tatlı ekşi tavuktaydı, o yüz-

5 Öfori veya coşku, kişinin hoşnutluk duyduğu ve kendisini iyi hissettiği bir ruhsal durumdur.

den Chang'ın Mutfağı'nda durdum ve Alexa'yla ikimize paket yaptırdım.

Kıvrılmış Taç Yaprakları'nın parlak kırmızı renkteki kapısından içeri girerken zil çınladı. Burası normalde bir saat önce kapanırdı ama Alexa henüz kapatmamıştı. Arkamı dönüp sol taraftaki gümüş mandalı döndürdüm ve Alexa'nın kükrercesine, "Neyin üzerinden üç gün geçti? Brody Murphy'yle ne zaman tanıştın ve sana neden çiçek gönderiyor?" diye sıraladığı soruları duyunca yerimde sıçradım.

Duraksadım, henüz saldırgan sorularına cevap vermek için kendimi hazır hissetmeyerek alnımı dükkânının kapısına dayadım. Yüzleşmek için ona döndüğümde, dağınık topuk yapılmış kuzguni kara saçlarıyla, elleri kalçalarında ve ayağını yere sabırsızca vurarak tezgâhın yanında durduğunu gördüm.

"Sana her şeyi anlatacağım. Ama önce yemek yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

"Kim olduğunu bilmiyor muydun?" diye feryat ederken, Alexa'nın ağzından fişkırان pirinçler üzerime saçıldı.

"Yemeğini kendine sakla, drama kraliçesi. Hayır, bilmiyordum. Nereden bileyim? Ben beyzbol seyredirim, hokey değil."

"Minnesota eyaletindeki herkes onun kim olduğunu bilir diye düşünüyordum. Adını söylediğinde neredeyse telefonu düşürecektim. Önce herhalde ergenlik çağına girmeyi başaramamış bir velet kendince oyun oynuyor diye düşündüm, sonra bir kredi kart numarası verdi ve çiçeklerin Kızılcık Otelinden Kacie Jensen için olduğunu söyledi. Neredeyse telefonu bir kez daha düşürecektim."

İçimde ani bir kıskançlık filizlendi ve Alexa, Brody'y-

le yaptıkları sohbetin geri kalanını anlatırken o filiz büyüdü de büyüdü. Onun sesini tekrar duymak için neler vermezdim.

“Seni öptü mü?” Gözleri ağız sulandıran detayları beklercesine parlıyordu.

“Hayır, hiç.”

“Kacie, bu adam sana çiçek yollayacak kadar deli oluyor ve sen henüz onu öpmedin mi?”

“Öyle bir şey değildi, o öyle birisi değildi. Gerçekten tatlı birisiydi,” diyerek içimi çektim. “Ama Tanrım, hissettim, Lex. Vücutlarımız ne zaman kazara birbirine dokunsa—bana sürtünerek yanımdan geçtiğinde, elini belime koyduğunda ya da yemek masasının diğer ucundan bana gülümsediğinde—işte oradaydı hissettiklerim. O saçma sapan çekim, o gerilim. Kesinlikle oradaydı.”

Alexa donakaldı, gözleri yarım dolarlık madeni para büyüklüğünde açıldı ve ağzına götürdüğü çatalı havada asılı kaldı. “Kacie, senin bir erkek hakkında *böyle* konuştuğunu uzun zamandır duymamıştım... Zach’ten beri demek daha doğru olur. Onun elinden kaçıp gitmesine izin veremezsin.”

“Hayat tarzlarımız birbirine pek uymuyor. Asla yürümeyecek ve ben de kendimi tekrar incinmek için ortaya atmayacağım.” Bir parça brokoli aldım ve ağzıma attım.

“Derek en son ne zaman bana çiçek aldı biliyor musun? Bir bakalım...” Gökyüzüne baktı ve parmağıyla çenesine pıt pıt vurdu. “Ah, evet, şimdi hatırladım. Ben on yedi yaşındayken, pantolon askıları takıp bileklerimi sıra sıra çiçeklerle süslerken. Ve eğer doğru hatırlıyorsam o geceyi ailesinin arabasının arka koltuğunda o işi yaparak noktalamıştım.”

“Ne alakası var, sen çiçekçi dükkânı *sahibisin*. Sana alacağı çiçekleri sipariş vermek için *seni* mi arasın?”

“İyi de başlamadan bitirmek neden?”

“Alexa! Lanet olsun, adam Chicago’da Buckingham Çeşmesi’nde çıplak yüzmekten tutuklanmış! Sence bu kulağa iyi bir rol modeli gibi mi geliyor?”

Alexa başını geriye attı ve güldü. “O haberi okuduğumu hatırlıyorum. Tanrım, güvenlik kamera görüntülerini izlemeyi çok isterdim. O adam fena halde seksi ve güney yarım küresi de oldukça şenliklidir diye tahmin ediyorum, anlarsın ya,” derken kaşlarını aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

Bir fal kurabiyesi aldım ve ona doğru fırlattım. “Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Neden iyi bir rol modeline ihtiyacın var ki? Sen yetişkin bir kadınsın,” diye alay ederken, fal kurabiyesini kırıp açtı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun, Lex. Kızlarımı da düşünmek zorundayım. Benim hayatıma giren onların da hayatına girmiş oluyor. Doğru düzgün kararlar almak zorundayım.”

“Bunu anlıyorum, ama henüz ölmedin, Kacie. Gençsin, seksisin ve önünde uzun bir hayat var. O kızlar da bir gün büyüyecek ve evden taşınacaklar. Sonra ne olacak? Kimse onunla evlenmen gerektiğini söylemiyor, ama kendini aç biraz. Biraz eğlenmene bak.” Duraksadı ve önüne baktı. Sonra başımı tekrar yukarı kaldı, düz bir ifadeyle bana baktı ve kıkırdadı. “Bak, sanırım bu tam senlik.” Öne uzandı ve fal kurabiyesinden çıkan ince kâğıt parçasını bana uzattı.

Aşktan vazgeçmezsen, o da senden vazgeçmez.

12 Brody

SELAM BRODY, BEN KACIE. FORMA VE ÇİÇEKLER İÇİN ÇOK TEŞEKRÜR EDERİM, ÖZELLİKLE DE ÇİÇEKLER İÇİN. ÇOK GÜZELLER. ÇOK DÜŞÜNCELİSİN.)

Zihnim bomboş olmuş halde telefonuma baktım. Onunla altı gün önce tanıştım, dört gün önce en sevdiğim kazağı ona bıraktım, dün ona çiçek gönderdim. Bugün sonunda bana cevap veriyordu ama şimdi de beynimin kıvrımları, düzgün bir cümle kurmama yetecek şekilde birleşmek istemiyorlardı. İşleri batırmamak için uğraşan on beş yaşındaki bir ergen gibi hissediyordum.

Gülen surat. Mesajının sonuna gülen surat koymuştu—belki de bir şansım olabilirdi. Şu göz kırpmalı suratlardan olsaydı daha şanslı hissedebilirdim ama bulduğumla yetinecektim.

Hadi hayırlısı...

RICA EDERİM, BEĞENDİĞİNE SEVİNDİM. BELKİ DE BİR DAHA Kİ SEFERE SANA ÇİÇEK VERECEĞİM DE, KENDİM TESLİM EDER VE SENİ YEMEĞE ÇIKARIRIM, OLUR MU?

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Daha önce bir kıza mesaj aracılığıyla hiç çıkma teklifi etme-

miştım ve bu, kesinlikle tercih ettiğim bir yöntem değildi, ama bu aşamada ne koparsam kârdı. Telefonum tekrar bipleyene kadar kırk beş dakika geçti. Tamam, sadece iki dakikaydı, ama bana kırk beş dakika gibi gelmişti.

K: O KONUDA... YEMEĞE ÇIKMAK EĞLENCELİ OLURDU AMA ŞU SIRALAR OKULLA VE KIZLARLA GERÇEKTEN ÇOK MEŞGULÜM.

Palavra.

DEMEEK OKUL ZAMANLARI YEMEK YEMİYORSUN? NEYSE Kİ YAZ TATİLİNDEYİZ.

K: TABİİ Kİ YİYORUM. SADECE ŞU SIRALAR DIŞARI ÇIKAMAYACAK KADAR MEŞGULÜM.

GENEL OLARAK DIŞARI ÇIKAMAYACAK KADAR MI YOKSA BENİMLE ÇIKAMAYACAK KADAR MI?

Lütfen genel olarak de, lütfen genel olarak de.

K: BİLİYORUM BU KULAĞA ÇOK KÖTÜ GELECEK, AMA DÜRLÜST OLMAM GEREK. SEN HARİKASIN. SENDEN GERÇEKTEN HOŞLANIYORUM. AMA BENİ ÇIKMAZA SOKACAK BİR ŞEYE YATIRIM YAPACAK VAKTİM YOK. ANLATABİLİYOR MUYUM?

Of.

İlk kez bir kız ona kur yapmamı çıkmaz sokak olarak değerlendiriyordu ve bu işte bir terslik vardı. Neden bu kızı benimle çıkmaya ikna edeceğim diye böylesine hırs-

lanmıştım ki? Belli ki derin yaraları vardı ve ondan uzaklaşmak en kolayı olmalıydı, ama diğer yöne kaçıp gitmek yerine onu düştüğü yerden kaldırmak, yeniden doğmasını sağlamak ve dünyasını tekrar iyi bir yer haline getirmek istiyordum. Kendimi mağlup olmuş gibi hissettim.

EVET, ANLADIM. ARKADAŞ MIYIZ?

K: TABİİ Kİ. BELKİ KIZLARLA BİRLİKTE BİR OYUNUNU İZLEMeye GELEBİLİRİZ.)

Kahrolası gülen surat.

Sinirim bozulmuştu. Ben ulaşamadan kapıyı kapatmış ve üzerime kilitlemişti... hem de iki kez. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Nasıl biri olduğuma nasıl bu kadar çabuk karar verebilirdi? Otelde, yağmurun altında vakit geçirdiğimiz gün, su birikintisinde dururken özel bir an yaşamıştık, kollarını boynuma dolamıştı ve o şey oradaydı. O hissetmişti, ben de hissetmiştim, her ne kadar itiraf etmeye istekli olan tek kişi ben olsam bile. Gözlerinden anlaşıyordu. Fakat şimdi bir haftadan az bir süre sonra, neden yürümeyeceğine dair boş bahaneler sıralıyordu. Beni mi yoksa kendisini mi ikna etmeye çalışıyordu, emin değildim.

Dairemdeki ağırlaşmış hava çok boğucuydu ve dışarı çıkıp şu bıkkınlığın bir kısmını üzerimden atmaya çalışmam gerekiyordu. Sehpanın üstündeki cep telefonumu kaptım. "Selam, meşgul müsün? Yirmi dakika içinde benimle Ev'de buluşmak ister misin? Tamam, görüşürüz o zaman."

Profesyonel bir hokey oyuncusu olmanın nimetlerinden birisi de, en gelişmiş fitness merkezlerinden birisinin

elimin altında olması ve ne zaman istersem buz pistinin benim için müsait olmasıydı. Birkaç sezon önce çocuklardan birisi stadyuma “Ev” demiş ve adı o zamandan bu yana öyle kalmıştı. Kamyonetimi park yerine sürdüm, sola keskin bir dönüş yaparak, kendi kamyonetinin içinde şoför kapısı ardına kadar açık şekilde oturup telefonla konuşan Viper’in yanında durdum.

“İyi, ne halin varsa gör!” Viper telefonunu kamyonetin konsoluna fırlatıp diğer taraftan sekerek parçalanmasını izledi. “Siktir!” diye bağırdı, ellerini omuz hizasındaki sarı saçlarının arasında gezdirdi ve kapısını çarptı.

“N’aber, Murphy?” Sağ elimi sıktı ve sol eliyle omzumu kavradı.

“Hıımm, şey...” Başımınla kamyonetinin olduğu tarafı gösterdim. “Yeni bir telefona ihtiyacın olacak.”

“Evet, bu ay ikinciye bunlardan kırıyorum.”

“Neler oluyor?” diye sordum stadyuma doğru yürürken.

Viper içini çekti. “Her zamanki boktanlıklar. Kat onu aldattığımı düşünüyor, o yüzden evden taşınıyor. Yeni bir şey değil ya. Artık umurumda değil, gidebilir.”

“Peki sen onu... yine mi aldatıyorsun?”

Tıraşsız yüzüne nispet yapar gibi bir gülümseme yayıldı ve bana gözünün ucuyla baktı. “Belki de.”

Ona uzandım ve sırtının arkasına vurdum. “Hakikaten de bazen isminin hakkını veriyorsun, Viper⁶.”

“Bana bak, o lakap bana buzda yılan gibi sürünerek gittiğim için takıldı. Özel hayatıma da uyuyorsa ben napa payım.” Güldü.

Viper üç yıldır benim takım arkadaşımı ve o süre içinde oldukça yakınlaşmıştık. Her zaman arkamı kolla-

⁶ Viper, İngilizcede hain, yılan gibi, anlamlarına gelmektedir.

muş, hiç soru sormamıştı ve ben de ona aynısını yapmış-
tım. Gerçi davranışlarını her zaman doğru bulmuyordum.
Benim için bile fazla zıvanadan çıkmış biriymiş. Tanrı bi-
liyor ya ben de saçma sapan işler yapmıştım, ama o dün-
yayı umursamazdı. Kadınları küçük bir çocuğun doğum
günü hediyelerini yırtıp atması gibi yırtıp atar, işi bitti-
ğinde de köşeye fırlatırdı. Kat birkaç aydır hayatındaydı,
benim bildiğim kadarıyla en uzun ilişkisi buydu. Onların
dramalarından elimden geldiğince uzak kalmaya çalıştım.
İlişkilerini anlayamıyordum. Viper onu aldatıp duruyordu
ama yine de kız ona dönüyordu.

“Tamam, Viper, bugün spor salonunda beni fena ben-
zetmen gerek. İyice yara bere içinde kalmalıyım ki bu
antrenmandan sonra beynim çalışmasın.”

“Güzel!”

Göğüs, omuz, ön kol ve üzerine bin kadar mekikten olu-
şan bir buçuk saatlik antrenmanın ardından, merhamet
için yalvaracak hale gelmişim.

“Yetti mi?” diye kahkaha attı Viper.

Salonun zeminine kollarımı ve bacaklarımı iki yana
açarak uzandım ve göğsüm hızla inip kalkarken tavan-
daki floresan ışıklarına bakmaya başladım. “Evet, kol
tamamdır. Ama henüz buradaki işim bitmedi. Yürü buz
rinkine, Fabio.”

“Anlaştık.”

Dizliklerimi taktım ve Viper’in saatte kırk beş kilo-
metrelik şutlarına hazırlandım. Kaleye geldiğimde aklım
bambaşka bir yere gitti. Formumdaydım ve burası tam da
olmak istediğim yerdı, gerçeklikten çok çok uzaklarday-
dım. Gözlerim, yalnızca yedi buçuk santimlik sertleştiril-

miş lastik parçasının, kelimenin tam anlamıyla beni ezip geçmesini engellemeye odaklandı.

İki yüzden fazla atış sonrası, Viper kayarak bana doğru geldi ve ağızlığını eldivenine tükürdü. “N’aber nasılsın? Tamam mıdır?”

“Henüz değil, biraz daha devam edelim.”

“Brody, artık *benim* kollarım dökülüyor. Hadi ama dostum, bugünlük bitirelim. Eve gidip Kat’ın her bir eşyamanın içine etmediğinden emin olmam lazım.”

Bıkkınlıkla içimi çektim. “Tamam.” Kasketimi çıkardım ve sopamla eldivenlerimi kalenin ilerisine fırlattım.

“Senin neyin var böyle?”

“Bir şeyim yok. Neden?”

Viper rahatsız olmuşa benziyordu. “Eh, sana attığım atışların üçte birini kaçırdın. Bugün berbatsın. Neden iyice rezil olmadan eve gitmiyorsun?”

Gerçekten de çok fazla atış kaçırmıştım ve Viper da sırf beni daha fazla rahatsız etmek için bunu yüzüme yüzüme vuruyordu.

“Şey, bugün pek formumda değilim, berbat bir sabah geçirdim.”

Viper şaşkınlık içinde haykırdı. “Sen mi ben mi! Ne oldu?”

Viper’a dikkatli bir şekilde baktım, reddedilişimi takımın en büyük zamparasıyla konuşmak istediğimden emin değildim. Kırılmalık güçlü yanlarımdan değildi.

Aman, koy ver gitsin.

“Şey... bir kız. Onunla ilgileniyordum ama ağzımın payını verdi. Nedenini de tam olarak söylemedi, ama görünüşe göre işimden hoşlanmıyor ve bu beni gerçekten kızdırıyor.”

“Biriyle görüştüğünü bilmiyordum,” diye cevap verdi Viper.

“Görüşmüyorum, o kahrolası fırtına sırasında kuzeyde bir yerlerde sıkışıp kaldığımda tanıştım onunla. Kendi kendime araba kullanıyor, kendi işime bakıyordum ve bam! Şimdiyse onu düşünmeden edemiyorum.”

Viper sessizleşti ve boşluğa baktı.

İçimi çektim. “Bir şey söyle, pislik. Öğüt falan ver, kaldırabilirim.”

“Öğüt vermeyecektim, sadece tüm hayatım boyunca düşünmeden edemediğim bir kız oldu mu diye hatırlamaya çalışıyordum. Bir gece kadar düşünüp onları becerdikten kısa süre sonra unuttuğum kızlar oldu ama birisini bir hafta boyunca düşünmek? Olacak iş değil. Uğruna savaşmaya değer bence, dostum. Sezon bitti, vaktin de var. İşleri tersine çevir, yanıldığını ona ispat et. Sonra da onu yalvart.”

Viper haklıydı ve bunu çok sık söylemezdim. Kacie beni tanı mıyordu, benim çıkmaz sokak olduğumu nereden bilebilirdi ki? İşimi baz alıp anında kesin yargıda bulunmuştu ve onunla bir şansımın olmasını istiyorsam, ona gerçekten kim olduğumu göstermeliydim.

13

Kacie

“Şimdi, unutmayın çocuklar, burada sessiz olmak zorundasınız. Yalnızca fısıldayacağız, tamam mı?”

Kütüphaneye girerken Lucy’yle Piper yanımda heyecanlı bir şekilde zıpladılar. Kreşteki hikâye dinletisinde bugün prenses günüydü ve kızlar taçlar hakkında şarkı söylerken, ben de çalışmak için sessiz bir köşe bulacaktım. Şu anda yaz tatilinde olmamıza rağmen, önümüzdeki yılın sonbahar derslerine çalışmaya başlamak istiyordum, fakat ders kitaplarımı bir haftadan uzun süredir açmamıştım. Bu dalgınlıktan kurtulmazsam mikrobiyoloji beni çiğ çiğ yiyecekti.

Kızları, Kül Kedisi gibi giyinmek için fazla kasmış gibi gözüken bir kadınla çok amaçlı odada bıraktım ve pence-re kenarında göle bakan gözlerden uzak bir masa buldum. Yerime iyice yerleştim ve laptopumu açtım. Arama motorunda yaptığım son aramayı hâlâ görebiliyordum.

Brody Murphy.

Adını görünce içim heyecanla doldu. Göle döndüm ve bu sabahki mesajlaşmalarımızı düşünürken dalgalara dalıp gittim. Brody hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve açıkçası, ben de öyleydim. Eğer söz konusu sadece ben olsaydım bu kadar dikkatli davranmazdım ama aldığım her karar Lucy’yi ve Piper’ı doğrudan etkiliyordu. Bu düşünce anında üzerimde ağırlık yaptı. Hayatım boyunca

yeteri kadar hata yapmıştım. Daha fazlasını kaldıramazdım. Sürekli seyahat eden, karmaşık ve tam oturmamış bir hayat süren bir sporcuyla çıkmak, benim karşılayamayacağım bir lükstü.

“Kacie?”

“Aman Tanrım. Lauren!” Yerimden fırladım ve kollarımı eski dostuma doladım. Geri çekildim fakat ellerini bırakmadım. “Harika görünüyorsun! Burada ne yapıyorsunuz? Normalde önce arardın—her şey yolunda mı?”

Lauren yürüyen ve konuşan bir Barbie’ydi, fakat plastik olanlarından değildi. Tamamen doğal Amerikan güzeliydi. Genlerinin kaynağının, Alplerin buzlu tepelerindeki mucizevî ve parıldayan bir kaynak suyu olduğundan emindim. Boyu benimkinden uzundu, gerçi bunu söylemeye gerek yoktu çünkü çoğu insan öyleydi. Uzun ve dalgalı sarı saçları, gökyüzü mavisi gözleri ve dört metre uzunluğunda bacakları vardı. Ayak parmakları her zaman mükemmel şekilde boyanmış olurdu ve saçları da her zaman düzgün dururdu. Görünüşüne bakacak olursak, burnu havada ve kendini beğenmişin teki olması gerekirdi, ama gerçek bunun tam zıttıydı. Lisede aynı gruptaydık, fakat ben kızlara doğum yaptıktan sonra gerçek anlamda yakınlaştık. Hamile kaldığımda, çoğu arkadaşım çekip gitti ve aramıza mesafe koydu, fakat Alexa’yla Lauren benim en sağlam dayanağım olmaya devam ettiler. Zach her zaman başka bir yerlerdeydi, ama Alexa’yla Lauren daima yanımda olur, ağrıyan sırtıma masaj yapar ve ayak parmaklarıma oje sürerlerdi.

“Aslında Tommy’yle birlikte geldik, ailelerimizi ziyaret ediyoruz. Yeğenimi şu hikâye anlatan kadına getirmiştim ki Lucy’yle Piper’ı gördüm, e tabii seni de bulmak zorundaydım. Tanrım, Kül Kedisi’nin öyle bir kostüm giymemesi gerekir, değil mi?”

“Kesinlikle hayır, ama çocuklar ona deli oluyor. Sanırım önemli olan da bu. Oturmak ister misin?” Masanın karşısını işaret ettim.

“Tabii. Aslında sana rastladığıma sevindim... Daha sonra eve uğrayacaktım.” Lauren karşıma otururken dudajının köşesini ısırđı ve kaşları gergin bir şekilde çatıldı.

“Tamam, bir şey olmuş,” derken ellerine baktım ve sol elinin yüzük parmağında devasa bir taş gördüm. “Aman Tanrım! Nişanlandın mı?” diye cıyakladım.

Yan masada oturan Mr Rogers⁷ benzeri kişilik, darma-dağınık ve çalı gibi gri kaşlarının altından bana baktı ve bana şıştledi.

“Pardon,” diyerek duyulacak şekilde fısıldadıktan sonra bütün dikkatimi Lauren’e verdim. “Ne zaman oldu bu?”

“Dün. İlk çıktığımız gün gittiğimiz parka götürdü beni. İlk başta sinir olmuşum çünkü ailelerimizle yemek yiyecektik ve geç kalıyorduk. Ne yaptığını anladığımdaysa resmen eridim. Onu çok seviyorum, Kacie.”

Masada Lauren’in yanına geçip oturdum ve ona bir kez daha sarıldım. “Sizin adınıza öyle mutluyum ki.” Bu yalan değildi, onun adına *gerçekten* mutluydum, ama hissettiğim kıskançlık belirtilerini de umursamazlık edemedim.

“Teşekkürler. Aslında daha sonra bu yüzden uğrayacaktım. Biliyorum ani oldu ve çok da orijinal bir fikir değil ama benim nedimem olur musun?” Gözlerinde yaşlar vardı, saf mutluluk gözyaşları. Onun duyguyla dolup taşığını görmek bulaşıcıydı, çünkü benimkiler de canım arkadaşım için süzölmeye başlamıştı.

7 Asıl adı Fred Rogers olan Amerikalı televizyon yapımcısı, senarist, yazar ve seslendirme sanatçısı. Daha çok 1968’den 2001’e kadar devam etmiş olan Mr Rogers’s Neighborhood adlı televizyon şovuyla bilinir.

“Düğününde olmaktan onur duyarım, Lauren. Hayatta kaçırmam.”

Rahatlaracasına içini çekti ve bana gergin bir şekilde gülümsedi. “Böyle hissetmene sevindim, çünkü hazırlıklara başlamalıyız. Düğün iki buçuk ay sonra.”

Çenem neredeyse masaya çarpacaktı. “Hamile misin?”

Lauren güldü ve başını iki yana salladı. “Hayır, ama Tommy Floransa’da Liberal Akademi Güzel Sanatlar Fakültesi Fotoğraf Bölümü Yüksek Lisans Programı’na kabul edildi. Ağustos sonunda gidiyoruz, ilkbahar sonuna kadar dönmeyeceğiz. Evlenmek için o zamana kadar beklemek istemedik ve tabii ki ailelerimizle arkadaşlarımızın da yanımızda olmasını istiyoruz, o yüzden... olaya atlıyoruz. Hem de balıklama.”

“İtalya’ya mı taşıınıyorsunuz? Bu inanılmaz!” Kıskaçlığım tıpkı Grinch’in kalbinin büyümesi gibi iki katına çıktı. Lauren için çok heyecanlanmıştım, ama aynı zamanda benim hayallerimdeki hayatı yaşıyordu. İkizlerimin hem annesi hem babası olup, yirmi dört yaşında olmama rağmen hâlâ annemle yaşıyor olmak tam da hayalini kurduğum şeyler değildi. Lauren’in yüzündeki mutluluğu gördüğüm zamansa aşağılık kıskançlığım kayboldu ve yerini suçluluk duygusuna bıraktı. O ıslıl ıslıldı, kendime acımayı bırakıp gelmiş geçmiş en iyi nedime olmayı ona borçluydum.

“Biliyorum, heyecanlı ötesiyim. Göz atabileceğimiz birkaç düğün dergisi bulacağım. Hemen döneceğim.”

Bugün günlerden cuma olduğunu unutmuştum ve arabayı park ederken, garajdaki bir yığın yeni arabayı görünce bir anlığına afalladım. “Vay canına kızlar, bu gün bir sürü kişi gelmiş,” dedim hem onlara hem de kendime.

“Anne, bugün hikâye okunurken Piper başına iş açtı,” diye yumurtladı Lucy.

Arka koltukta oturan kızlarıma döndüm.

“Başıma iş açmadım,” diye karşı çıktı Piper. “Kül Kedisi bana alçak sesle konuşmamı söyledi.”

“Neden? Bağırıyor muydun?”

“Hayır. İkinci sınıflardan birisi her şeyi bildiğini sanıyordu. Annesinin yarın bir maraton koşacağını söyledi ve ben de ona yanlış olduğunu söyledim. İnsanlar maraton koşamazlar ki. Maraton televizyonda çıkan bir programdır.” Piper sırtıttı ve kendinden gurur duyuyormuş gibi pence-renden dışarı baktı.

İşte yılın annesi ödülünü kazanma şansım da gitti.

“Hadi bakalım, sizi gidi yaramazlar. Gidip Gigi’ye hikâyenizi anlatın, buna bayılacaktır.”

Arabadan çıktık ve ön kapıya yürüdük. Garajın uç köşesine tanıdık bir siyah pikap kamyonetin park etmiş olduğunu görünce bir an duraksadım, yüreğim ağzıma geldi. Kızlar durmadılar, her iki yanımdan geçerek ön verandaya doğru gittiler.

Tamam, Kacie, kafayı yedin iyice. Bu kamyoneti yalnızca bir kez gördün, o da feci bir sağanak yağmur sırasındaydı, aynı kamyonet olmasına imkân yok.

Ciğerlerimi serin Minnesota havasıyla doldurdum ve yavaşça nefes vererek kalp hızımı normale dönmesi için teşvik etmeye çalıştım.

Kızlar ön kapıya doğru giderken, ben de arkalarından tereddütlü adımlarla ilerledim. Ayakkabılarımızı dolaba koyuyordum ki kızların evin arka tarafından cırladıklarını duydum. “Brody!”

Bütün vücudum buz kesti.

Kahretsin.

O buradaydı. Neden? Bana işkence etmek için mi? Dolabın kapağını kapattım ve mutfığa giderken görünüşümün düzgün olduğundan emin olmak için aynanın karşısında durdum.

Annem kollarını göğsünde kavuşturup mutfak adasına yaslanmış dururken, Brody de onun karşısındaki sandalyede oturuyordu. Kafasındaki beyzbol şapkası aşağı kadar çekilmişti. Gözleri kapandığı için onları güçlükle görebiliyordum, ama bana baktıklarını çok iyi biliyordum. Lucy'yle Piper da dizlerinin üzerine çökmüş Diesel'i severken köpek de onların yüzlerinde kalan kurabiye kırıntılarını yalıyordu.

“Merhaba, tatlım. Hikâye dinletisi nasıl geçti?” Annem bana, gördüğüm en seksi adamın onun bir metre ötesinde oturması hiç de mühim değilmiş gibi bakıyordu.

“Şey, iyiydi. Kızlar eğlendiler. Neler oluyor?” Bir aneme bir Brody'ye baktım.

Dudaklarından küçük, ukala bir gülümseme geçti fakat bir şey söylemedi. Bakışları fazla derindi. Tekrar anneme döndüm.

“Hiçbir şey, öyle takılıyorduk. Brody bu sabah arayıp boş odamız olup olmadığını sordu. Boş odamız vardı, yani Brody de hafta sonu burada kalacak. Fred havalara uçtu. Oltalarını ayarlamaya gitti.” Annem kıkırdadı. “Hadi kızlar, Diesel'i dışarı çıkaralım ki iskeleden soğuk su içsin.”

Kızlar peşlerinde Diesel'le hoplaya zıplaya arka kapıya doğru giden annemi izlediler.

“Gigi, hikâye okunurken Piper başını derde soktu.” Arka kapıdan çıkarlarken Lucy anneme bir şeyler geveleyiyordu.

“Ne oldu? Birdenbire hafta sonu kaçamağı yapasın mı

geldi yani?" Arka kapı kapandığında Brody'ye kuru kuru sordum.

"Hayır, Fred'i özledim." Şeytani bir gülümsemeyle cevabı yapıştırdı.

Gözlerimi devirdim ve buzdolabına dönerek bir şişe suyla bir kâse üzüm çıkardım. Ona dönmeden, "Sana bir şey ikram edebilir miyim? Ne de olsa artık para ödeyen bir müşterisin," diye sordum.

Ağzından ufak bir kıkırtı çıktı. "Hayır teşekkürler, ama sen de çok yeme. Birkaç saat içinde yemeğe çıkıyoruz."

Fırtına gibi döndüm ve gözlerimi onunkilere kitledim. "Yemeğe mi?"

"Evet... yemeğe," diye öz güvenli bir şekilde cevap verdi.

"Ama bu sabahki anlaşmamıza göre—"

"Arkadaş kalacağız. Ve arkadaşlar birlikte yemeğe çıkarlar. Annenden kızlara bakmasını çoktan rica ettim zaten."

"Sen... ne zaman..." Sözcükler heyecanla ağzımdan dökülüyordu ama cümle oluşturmıyordum.

"İşte, dediğim gibi... fazla bir şey yeme." Ayağa kalktı, sandalyesini ittirip yerine yerleştirdikten sonra bir kez daha bana baktı. "Yemeğe çıktığımızda senin... aç olmanı istiyorum."

Bana göz kırptı ve arka kapıya yönelmek için arkasını döndü.

14 Brody

Kaldığım odanın duvarları griye çalan rahatlatıcı tonda bir maviye boyanmıştı ve Tanrı'ya şükürler olsun ki bu renk beni rahatsız etmiyordu çünkü Kacie'den saklanırken iki saat boyunca gözlerimi duvara diktim durdum. Ondan kaçınmak istediğim falan yoktu, ama mutfakta onu rahatsız ettiğimi biliyordum ve yemekten önce birkaç saat boyunca beni düşünmesini istediğim için göz önünde olmamaya çalışıyordum. Şu anda acaba ne yapıyordur diye merak ederek yatakta vücudumu esnettim. Mutfakta kızlara yemek mi hazırlıyordur acaba? Yoksa arka verandada kitap mı okuyordur? Veya mutfak adasında oturup hemşirelikle ilgili notlarına odaklanmaya çalışırken alt dudağını mı ısıırıyordur? Ona bu kadar yakın olup onunla konuşamamak beni öldürüyordu, o yüzden ben de cep telefonumu elime aldım.

**SELAM, UYGUNSA YEMEK İÇİN SENİ 7'DE ALACAĞIM,
OLUR MU?**

Cevabını beklerken ayağımı sabırsızca yere vurdum.

K: 7 UYGUN. GARİPSİN.

NEDEN GARİBİM?

K: AYNI EVİN İÇİNDEYİZ AMA BANA MESAJ ATIYORSUN. DEDİĞİM GİBİ, GARİPSİN.

SADECE BİL DİYE SÖYLÜYORUM, ŞU ANDA BURADA ÇOK ÖNEMLİ İŞLERLE MEŞGULÜM.

K: Hİ Hİ. FRED BİR SÜRE ÖNCE SANA BALIK TUTMAK İSTEYİP İSTEMEYECEĞİNİ SORMAYA ÇIKMIŞTI VE DUYDUĞUNA GÖRE İÇERİDEN HORLAMA SESİ GELİYORMUŞ.

O SES DİSEL'DEN GELİYORDU.

K: EMİNİM ÖYLEDİR. HERNEYSE, BU AKŞAM NEREYE GİDİYORUZ?

BEN BİLİYORUM, SEN DE YAKINDA ÖĞRENECEKSİN.

K: EH, BANA BİR İPUCU VERMEK ZORUNDASIN. NE GİYECEĞİMİ BİLMİYORUM.

SIRADAN ŞEYLER. O KÜÇÜK SİYAH PARÇAYI GİY.

K: HANGİ SİYAH PARÇAYI?

PİPER KAPIYI AÇTIĞI SIRADA BANYODA GİYDİĞİNİ.

K: PİSLİK :)

Ah, görüyorum ki geri dönmüşsün gülen surat. Umarım bu kez kışının tekmelenmesine hazırsındır. Bu uğurda ölsem de sana o gözlerden birisini kırptıracağım.

Randevumuz için Kacie'yi alana kadar kırk beş dakikam vardı, hazırlanma vakti gelmişti. Anahtarlarımı kap-tım, Diesel'i odamda uyumaya bıraktım ve alt kata yö-neldim.

Mutfğa geçtiğim sırada Lucy'yle Piper, "Selam Brody!" diye seslendiler. Kacie'den bir iz yoktu hiçbir yerde.

"Merhaba bızdıklar! Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Kahretsin!" Kamyonetimdeki saat altı elli yediyi göste-riyordu.

Ucu ucuna yetişeceksin, Murphy. Sakın eline yüzüne bulaştırma.

Kapının zilini çaldım. Sophia kapıyı açtı, kafası karış-mış gibi yüzünü buruşturdu.

"Merhaba, Bayan Jensen. Kacie'yi almaya geldim."

Kıkırdadı ve geri çekildi. "Ah, çok tatlısın. İçeri gel, Brody."

"Bunlar sizin için." Ona ufak bir lale buketi uzattım.

"Çok güzeller, teşekkür ederim." Hâlâ neler olup bit-tiğini anlamaya çalışırcasma kaşlarını havaya kaldırdı. "Bir dakika, ben Kacie'yi çağırayım." Köşede gözden kayboldu ve ben de lobide kalıp *arkadaşımı* bekledim. Aile odasından fırlarcasına çıkan Lucy'yle Piper yanıma geldiler.

"Brody, hasta mısın?" diye sordu Piper.

"Evet, ateşin mi var?" diye soran Lucy tişörtüme asıldı.

Onun boyunun hizasına kadar eğilince eliyle alnıma dokundu. "Hayır, hasta değilim. Neden?"

Birbirlerine baktılar ve omuz silktiler.

“Annem telefonda Alexa teyzemle konuşuyordu ve senin ateşli olduğunu söyledi. Ateşliysen ateşin var demektir. İlaç içmen gerekmiyor mu?” Lucy soruşturmaya devam etti.

“Benim ateşli olduğumu söyledi öyle mi? Çok enteresan. Merak etmeyin kızlar, hasta değilim, ama benimle ilgilendiğiniz için çok teşekkür ederim.”

Elimi havaya kaldırdım, ikisi de bana birer beşlik çakıp koşarak uzaklaştılar.

Kacie köşeden görüldüğü anda ağzım sulandı. Üzerinde beyaz, dantelli bluz ve bacaklarının şu ana kadar gördüğümünden çok daha fazlasını ortaya seren haki renkli şort vardı. Dağınık topuzundan çıkan rastgele tutamlar köprücük kemiklerine dökülüyordu. Yaklaştıkça, yeşil gözleri daha da parıldamaya başladı. Sade görünüyordu, ama inanılmaz derecede seksiydi. Ellerimi ondan uzakta tutabilmek için gece boyunca deli gömleği giymem gerekecekti.

“Selam,” derken bana doğru gülümsedi.

“Sana da selam.” Öne eğilip ona “arkadaşça” olacak şekilde çabucak sarıldım.

İnanılmaz kokuyordu; ölümcül çiçek kokuları ve salgıladığı feromonlar, zihnimin döne döne yere çakılmasına sebep oldu. Dizlerimin üstüne çöküp bu arkadaşlık hemen fikrinden vazgeçmesi için ona yalvarmak istiyordum, ama Viper’in sözleri kulağımda çınlamaya devam etti. “*İşleri tersine çevir, yanıldığını ispat et, sonra da onu yalvart.*” Kokusundan hâlâ sarhoş bir haldeyken Kacie’nin herhangi bir şey için bana yalvarması düşüncesi bile, lobide sertleşmem için yeterli bir sebepti.

“Gitmeye hazır mısın?”

Bana başıyla işaret ederken, dudaklarına küçük ve şüpheli bir gülümseme yayıldı. Geriye doğru çekildim,

onun için kapıyı açtım ve arkasından gittim. Verandadan sola döndü ve kamyonetime doğru yöneldi.

Uzanıp elini tutarak nazikçe çektim. “Bu taraftan.” Başımın sağ tarafı işaret ettim.

Şaşırmış gözüküyordu. “O taraftan mı? Orada hiçbir şey yok-”

“Şişt. Beni izle.”

Direnmedi, o da elimi kavradı ve evin yan tarafına doğru beni izledi. Arka verandayı geçip göle doğru birkaç metre inerken de konuşmadık. Göz ucuyla ona baktığımda, yüzündeki kafası karışmış ifade için kendimi kutladım.

Bahçenin sonuna geldiğimizde hafifçe sola döndüm ve onu arkamdan çekmeye devam ettim. İskelenin gıcırdayan ahşap tahtalarına geldik ve tekrar dönüp baktım. Gözleri iskelenin sonundaki battaniye ve mumlara kilitlenmişti. Bana baktı ve başını iki yana sallayarak sırtıttı.

“Ne var?” diyerek savunmacı bir şekilde dalga geçtim.

“Bu mumlar—tam olarak ‘arkadaş’ mumları sayılmazlar.” Elimini bırakmadan omzumu hafifçe dürttü. Ondan gelen herhangi bir fiziksel temas benim için ödül sayılırdı. Beni dürtse bile kendimi kazanmış sayardım.

“Hayır, ‘arkadaş’ mumu değil, sitronella yağı⁸ onlar. Olmadık fikirlere kapılıp bana asılmaya falan başlamayı istemiyorum.”

İçten bir şekilde güldü ve ben de kazanç sütununa sessizce bir tik daha attım.

İskelenin ucuna vardığımızda, battaniyenin diğer kenarına geçebilmek için istemeye istemeye elini bırakmak zorunda kaldım. İlk olarak onun oturmasını bekledim, ardından ben de oturdum.

⁸ Pek çok ülkede doğal sineksavar olarak kullanılan aromatik bir yağ.

Üstüne uzun uzun kafa patlattığım akşam yemeğine bir göz attı. "Pizza ve bira demek?"

"Hey, eğer bir randevuda olsaydık seni etkilemeye çalışırdım. Şu an sadece kanka olduğumuza göre, bununla yetinmek zorundasın."

Cilveli bir şekilde dilini dışarı çıkardı ve soğutucudan bir Miller 64 kaptı. Kapağını çevirerek açtı, dudaklarını yaladı ve şişeyi dudaklarına götürdü. Pantolonum birden dar gelmeye başladı; suya baktım ve kendi kendime konuşmaya başladım.

Sürat gemileri. Yeşil çimenler. Pringles. Jay Cutler.

Derin bir nefes aldım ve Kacie'ye baktım. Gözleri kıldı, dilini dişlerinde gezdirdikten sonra ağzı kapandı. "Ne düşünüyordun?"

Kıyafetlerini yırtıp seni şu iskelenin üstünde becermeyi.

"Şey... merak ediyordum da bu arkadaşlık olayı nasıl yürüyecek? Arkadaşlarımla genellikle bira ve spordan konuşurum. Senin pek de hokeysever olmadığını biliyorum, o zaman ne hakkında konuşacağız?"

İskeleye baktı, tanıştığımızda kim olduğumu bilmesini ona hatırlattığım için utanmış görünüyordu. Hakkımda çok az şey bilmesi de onda beni çeken şeylerden biriydi aslında.

"Senin hakkında konuşalım," dedi.

Kâğıt tabaklardan alıp bir tanesini ona uzattım. "Benim hakkımda mı?"

"Evet, ilk tanıştığımız gün kendim hakkında çok zırvaladım, şimdi de sıra sende."

"Tamam, ne bilmek istiyorsun?"

"Neden en son yaşadığın ilişkiden bahsetmiyorsun?"
Bir dilim pizza aldı ve ucundan ağır ağır yemeye başladı.

“Hiç ilişkim olmadı.”

“Yalancı.”

“Gerçekten. Birileriyle çıktım, ama hiçbiri ciddi değildi. Hokey on yaşından beri hayatım olmuş durumda. Lisedeyken, üniversitede de oynayabilmeye odaklandım. Üniversiteye geldiğimdeyse profesyonel olarak oynayabilmeye odaklandım. Şimdi profesyonel olarak oynadığım için, tanıştığım her kıza karşı temkinliyim.”

Doğru söyleyip söylemediğime dair bir ipucu bulmak için yüzümü inceledi. “Yemin ederim. Google’da adımı arat bak, benle ve kızlarla ilgili çok fazla haber göremezsın.”

“Arattım bile ve haklısın. Kızlarla ilgili haber yok, ama çeşmeleri sevdiğini biliyorum.”

“Ah, sen de okudun öyle mi? Sabıka fotoğrafımı da gördün mü?” Keşke onu internet âleminde tamamen silebilseydim, diye düşünerek başımı kaşıdım. “Eğlenceli bir geceydi, ama sonrasında biraz kontrolden çıktı tabii.”

“İşin aslını duymak isterim...”

“Uzun lafın kısıası, bir bahis söz konusuydu. Chicago’da oynuyorduk ve en iyi arkadaşım Viper’la maç sonrası bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştık. Vücudumda çok fazla sıvı cesaret dolaşıyordu ve Viper oraya atlayıp beş dakika boyunca etrafa su sıçratmak için bana meydan okudu. İki dakikam kalmıştı ki bisikletli birkaç polis gelip beni oradan çıkarıp kelepçelediler. Kim olduğumu anladılar. Eğer ben siren yerine zil çalmalarıyla ilgili kötü bir espri yapmasaydım belki serbest bile bırakabilirlerdi. Esprilerimden pek hoşlanmadılar.”

“Viper, öyle mi? Hakikaten de birini çeşmede çıplak yüzmeye azmettirecek birinin ismi gibi duruyor.”

“Çıplak yüzme demişken...” Ona doğru kaşlarımı kaldırdım.

“Hayatta olmaz,” derken başını iki yana sallıyordu.

Tişörtümün yakasını kavradım ve alınmış gibi yaptım.

“Zaten bir şey sormuyordum, Tanrım. Benim kim olduğumu sanıyorsun? O kadar kolay biri değilim.”

“Ah, bundan biraz şüpheliyim.”

“İskelede beyaz bluzla oturan birisi, yaptığı şakalar konusunda daha dikkatli olmalı, sence de öyle değil mi?”

Gergin bir şekilde güldü, onu göle atacak kadar cesaretli olup olmadığını düşünüyor gibiydi. Değildim.

“İskele demişken, bütün bunları nasıl hallettin?”

“Eh, benim için bir restoranda veya barda oturup huzur içinde sohbet edebilmek kolay değil, ama seni evden dışarı çıkarıp seninle baş başa vakit geçirmek istiyordum —sadece arkadaş olarak tabii ki— o yüzden piknik en iyi ikinci fikirdi. Piknik yapmak için de iskeleden daha iyi bir yer olabilir mi? İçerideyken camdan dışarı baktım, buranın sessiz sakin olduğunu gördüm ve planımı harekete geçirdim.”

“Daha önce bu iskelede hiç piknik yapmamıştım,” dedi sakın bir şekilde.

Ona uzandım ve bir beşlik çaktım. “Ben de öyle.” Umursamaz bir şekilde omuzlarımı silktim ve devam ettim. “Ayrıca iskelede hiç seks yapmadım.”

Başını tekrar iki yana salladı ve pizza kutusunu aramızdan çekti.

“Ne yapıyorsun?” diye sorarken, toparlanıp içeri gitmeyeceğini umuyordum.

“Oldukça karanlık oldu, hadi sırtüstü uzanıp yıldızları seyredelim.”

Tanrım, evet.

Yıldızları seyredip konuşmak kadar basit bir şeyin bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi ki? Onunla sohbet etmek kolaydı. Sanki çok uzun zamandır arkadaşmışız gibi hissediyordum. Her şey ve hiçbir şey hakkında saatlerce konuştuk. Bir ara, muhtemelen bira yüzünden

olacak, bana bir cesaret geldi ve onun eline uzandım. Konuşmasına ara vermedi. Sadece parmaklarını benimkilerre geçirdi ve Alexa'yla ikisinin çılgın lise maceralarını anlatmaya devam etti. Ona çiçekleri sipariş ettiğim dükânın, en yakın arkadaşının olması nasıl da matrak bir tesadüftü. Aslında bu daha sonra işime de yarayabilirdi.

Bir kaç saat sonra, eliyle yüzüncü defa bacağının üstüne vurdu ve içini çekti. "İçeri girsek iyi olacak, her tarafımı yiyorlar."

Cebimden telefonumu çıkardım ve saati kontrol ettim.
12.45

"Evet, muhtemelen haklısın. Fred'e saat 6.00'da onunla gölde buluşacağıma söz vermiştim."

Sürünerek öne gitti ve ben battaniyeyi katlarken o da mumları söndürdü.

"Sana deli oluyor, biliyorsun değil mi? Burada olmandan çok memnun."

Doğrudan onun gözlerinin içine baktım. "Bir tek o mu?"

Donarak bana bakakaldı. Gözleri üzgün görünüyordu ve alt dudaklarını ısırды. "Yapma bunu, Brody, oralara hiç girmeyelim."

Ona içten ve samimi bir şekilde gülümsedim. "Öyle olsun, paçayı kurtarmana izin vereceğim... şimdilik."

15 Kacie

Yatağında uzandım, kızların yan odadan gelen kıkırdamalarını dinledim ve zihnimde dün geceyi tekrar tekrar oynattım. Uzun zamandır hiç bu kadar çok gülmemiştim ve bu mükemmel bir histi. Boktan mesajlaşmalarla başlayan gün, ikimizin iskelede el ele uzanıp yıldızları izlemesiyle son bulmuştu. Başım hâlâ dönüyordu ve bu büyük bir problemdi.

Brody uyuşturucu gibiydi. Onunla olduğumda beyim dumanlı ve öforik bir hale geliyordu, ama duman dağıldığı zaman, kendimi bir felakete sürüklediğimi fark ediyordum. Daha kaç tane kırmızı bayrağa ihtiyacım vardı ki?

O, profesyonel bir atletti.

Seyahat etmediği zamanlarda bile, bir buçuk saatlik mesafede oturuyordu.

Dün gece, daha önce hiç ciddi bir ilişkisi olmadığını itiraf etmişti.

Bütün bunlar benim ihtiyacım olan özelliklerin tam tersiydi. Şüphesiz ki Brody'yle kimyamız tutuyordu, ama onu bir kol boyu mesafede tutmalıyım. O benim kriptonitimdi.

Odamın güvenli alanından ayrılmaya isteksiz bir halde yataktan zorla kalktım. Brody bütün dikkatini bana ver-

diği zaman eriyordum ve iki gün daha buralarda olacaktı. Katı formda kalmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmalıyım.

Cep telefonum biplede. Masamdaki bir yığın ders kitabının üzerinde duran ve beni çağıran telefonuma baktım. Bunun Brody'den gelen bir başka etkileyici mesaj olmasından endişeleniyordum, çünkü eğer öyleyse kimse beni onun odasına koşarken kıyafetlerimi yırtmaya başlamak-tan alıkoyamazdı. Oraya yürüdüm ve göz ucuyla telefonuma baktım. Çok şükür ki mesaj Lauren'dendi!

L: SELAM, SEN VE KIZLAR BUGÜN NELER YAPIYORSUNUZ BAKALIM?

PLANIMIZ YOK, ÖYLE TAKILIYORUZ.

L: GÜZEL! LAKE COUNTRY'DE BİR PANAYIR VAR, YEĞENİ-Mİ GÖTÜRECEĞİM. GELMEK İSTER MİSİNİZ?

EVETTTTTTTTT!

L: SÜPER! BİR SAATE ORADA OLURUZ.

Bütün gün sürececek bir panayır kendimi gün boyu meşgul ve evden uzakta tutabilmem için ihtiyacım olan tek şeydi. Heyecan verici planımızı anlatmak için kızlara koştum.

Lucy ve Piper odalarında sırt çantalarını pelüş oyuncaklarla doldurup önce hangi aromalı buzlu içeceği alacaklarını tartışırken, ben de mutfığı yağmalayarak çantamı

büyük boy tuzlu çöreklerle, yara bantlarıyla ve el temizleyicileriyle doldurdum.

Arka kapı gıcırdayarak açıldı, ama kimin geldiğini görmek için dönmedim. Gelenin kim olduğunu zaten biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

“Günaydın!” dedi Brody neşeli bir şekilde.

“Selam,” diye hiç dönmeden cevap verdim.

“Bugün nasılsın? Ben yorgunluktan ölüyorum.” Esnedi.

“Ben iyiyim.”

“Neyin var? Kısa kısa cevaplar veriyorsun.”

Döndüm ve ona baktım. Geniş ve güçlü omuzlarını ortaya seren, pazılarına mükemmel bir şekilde yapışan Minnesota Wild tişörtü giyiyordu. Kafasında yine Wild beyzbol şapkası vardı, fakat bu kez ters takmıştı. Avcı yeşili şapka, zaten baş döndürücü olan yeşil gözlerini daha da ortaya çıkarmıştı, hipnotize olmuşum. Kontrolümü tekrar kazanabilmek için başka tarafa bakmak zorundaydım.

“Öyle mi? Farkında değilim.” Buzdolabına döndüm ve birkaç karton meyve suyu alıp çantama attım. “Sadece biraz acelem var. Kızlarla beraber Lake Country’deki panayıra gidiyoruz.”

“Güzel, eğlenceli olacak gibi. Eşlik etmemi ister misin?”

Kalbim vücudumda aniden inişe geçti, binanın temelini de geçerek evin altındaki çamura ve yabani otlara saplandı. Ona hayır demek istemiyordum, ama onunla birlikte vakit geçirmeye ve sürekli attığı adımlardan kurtulmaya çalışmaya devam edemezdim.

“Şey, bugün kızlarla biraz yalnız zaman geçirmeye ihtiyacımız var gibi düşünüyordum. Lütfen üzülme.”

Bana gülümsedi ve başını yana yatırdı. “Kacie, çocuklarınla yalnız zaman geçirmek istemene asla üzülmem.

Asla. Git, eğlenmene bak. Seninle daha sonra iskelede buluşur muyuz?”

“Olabilir.” Ona gülümserken, keşke bu kadar hoş birisi olmasaydı diye düşünüyordum. Pisliğin teki olsaydı ondan kaçmak çok daha kolay olurdu.

Ön kapı gürültülü bir şekilde çaldı.

“Hemen dönerim.”

Mutfaktan çıkarken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Ön kapıyı açtım ve Lauren içeri atlayıp beni kocaman sarmaladı, hatta neredeyse kış üstü düşecektim. O bırakınca bu sefer Tommy öne atıldı. “Benim sıram.”

Beni kocaman kucakladı ve havaya kaldırdı.

“Uzun zamandır görüşmüyoruz, Tommy. Tebrikler!” Yanağından öptüm.

“Teşekkürler, Kacie. Ben şanslı bir adamım.” Uzanıp Lauren’in elini sıktı ve birbirlerine gülümsediler.

“Tamam, eğer bütün gün bunu yapacaksanız kusabilirim söyleyeyim,” diye dalga geçerken, Lauren’in yeğeni Molly’ye doğru eğildim. “Selam, Molly. Piper’la Lucy bugün seninle oynayacakları için çok heyecanlılar.”

Utangaç bir şekilde gülümsedi ve Lauren’in bacağına arkasına saklandı.

“Eee, kimler geliyor? Alexa’yla Derek’i çağırdın mı?” diye sordu Lauren.

“Evet, Alexa tembel tenekenin teki. Zaten uzun bir hafta geçirmiş, bugün de kuryesi hasta olunca erkenden kalkıp bütün teslimatları kendisi yapmak zorunda kalmış. Eve gidince de olduğu yere yığılmış.”

“Kötü olmuş. Tamamdır, o zaman biz yola koyulalım!” Lauren heyecan içinde ellerini çırpı.

“Kızları, bir de mutfaktan çantamı alıp geliyorum.”

Dönüp koridora doğru devam ederken onlar da arkamdan geldiler.

Brody buzdolabının önünde durmuş çenesini kaşıyordu.

İnanılmaz derecede suçlu hissederek ona döndüm.

“Biz çıkıyoruz. Daha sonra görüşür müyüz?”

“Evet, ben buralardayım.” Bana dönüp tatlı bir şekilde gülümsedikten sonra, başıyla arkadaşlarıma saygılı bir şekilde selam verdi.

“Anasını satayım! Sen Brody Murphy’sin!” diye kükredi Tommy.

Tommy’nin koluna vuran Lauren, Molly’nin kulaklarını kapattı, Brody de dönüp baktı. “Tommy laflarına dikkat et!”

“Üzgünüm, bebeğim, ama o Brody Murphy.” Tommy kocaman gözler ve ardına kadar açık bir ağızla Brody’ye bakakalmıştı.

“Merhaba, dostum, tanıştığımıza sevindim.” Brody ona doğru yürüdü ve Tommy’nin elini sıktı.

Tommy de meraklı bir çocuk gibi elini sıkarak karşılık verdi. “İyi de *burada* ne yapıyorsun?”

“Şey, bu hafta sonu burada kalıyorum. Kacie’yle... arkadaşız.” Brody göz ucuyla bana baktı.

“Kacie! Canına yandığım Brody Murphy’yle arkadaş olduğunuzu bana nasıl söylemezsin?”

“Tommy!” Lauren’le aynı anda azarladık.

“O da bizimle geliyor mu? Bizimle gelecek misin?” diye haykırırken, bakışları bir bana bir Brody’ye kayıyordu.

“Tanrım, sakin ol, Tommy. Umarım bir gün çocuğumuz olduğunda da bu kadar heyecanlanırsın.” Lauren rahatsız olmuşa benziyordu.

“Eh, çocuklarımız da Hokey Ligi MVP’si⁹ olarak dünyaya geleceklerse, neden olmasın.”

9 En Değerli Oyuncu Ödülü.

"Tamam, bu konuyu kapatıp gidebilir miyiz lütfen? Kızlar! Hadi gelin!" Koridora doğru haykırdım. Lucy'yle Piper geldikleri gibi Molly'nin etrafına üşüştiler ve zavallı kızı sorularıyla sıkıştırmaya başladılar.

"Evet... ama... Brody de geliyor mu?"

"Evet, Brody de geliyor. Hadi artık." Ellerimi havaya kaldırdım ve tezgâhın üzerindeki çantamı alıp omzuma attım.

"Öyle mi?" Brody kafası karışmış bir halde bana baktı.

"Evet, öyle. Hadi gidelim." Herkesi ön kapıya doğru iteklemeye başladım.

"Balık gibi kokuyorum." Karşı çıktı ve bana döndü.

"Harika kokuyorsun, hadi acele et." Onu omuzlarından kavrayıp kapıya döndürdüm ve arkadan gördüğüm manzaranın keyfini çıkardım.

Dışarı çıktığımızda Lauren bana döndü. "Şey, arabama hepimiz sığamayacağız. İki araçla gitmemiz gerek."

"Sorun değil, benimkini de alırım." Omuzlarımı silktim.

Lucy alt dudağını sarkıtarak, "Anneciğim, biz Molly'lerle gidebilir miyiz?" diye sordu.

Arkasında beliren Piper parmaklarını birbirine geçirip ellerini kenetledi. "Noooluuuuuuurrrr?"

"Bana uyar." Lauren arabanın kapısını açıp onlara elleriyle gelin işareti yaptı.

"Ben de Brody'yle gidebilir miyim?" Tommy de alt dudağını sarkıtıp *kendi* ellerini kenetleyerek kızları taklit etti.

Lauren gözlerini kısarak ona baktı. "Eğer benim yerine onunla İtalya'ya taşınmak istiyorsan olur."

Tommy önerisini düşünüp tartıyormuş gibi gözlerini gökyüzüne dikti. Lauren içini çekti ve arkasında Tommy'yle arabasına bindi.

“Benim kamyonetimi kullanmak ister misin?” Brody bana pis pis sırıttı.

Daha cevap bile veremeden anahtarlarını bana fırlattı ve kamyonetinin yolcu koltuğuna doğru yürüdü. Panik içinde elimde duran anahtarlara baktım.

“Senin kamyonetini mi? Hayatta olmaz! Kamyonet mamyonet kullanamam.” Başımı hararetle iki yana salladım.

Kamyonetin arka tarafından bana bakıp sırıttı. “Kıçını kamyonete oturt ve anahtarı çevir.”

Kamyonetine bindim. Kalbim göğüs kemiğime doğru öyle bir gümbürdüyordu ki, sesini onun da duyabileceğinden emindim.

“Ne yapıyorum?” Sakin davranmaya çalıştım, ama içimde fırtınalar kopuyordu.

Brody’nin eli bana uzanıp dizimi sıktı. “Hey, bana bak.”

Yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Yamuk yamuk gülüşüyse, seksi gamzelerinden birini ortaya çıkarmıştı. Gözleri olağanüstüydü.

“Rahat ol, altı üstü bir kamyonet. Zaten otomatik. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Hadi çalıştır, yoksa bizsiz gidecekler.”

Dizimin üzerindeki rahatlatıcı elinden mi yoksa okşarcasına konuşmasından mı bilmiyorum ama çok daha iyi, hatta çok daha sakın hissediyordum. Anahtarı kontağa takıp motoru çalıştırırken öz güvenim git gide arttı. Benim küçük cipimden daha büyük ve daha güçlü bir motora sahip olan kamyonete alışmam birkaç dakikayı buldu.

“Ee, neden fikrini değiştirdin?” diye sorarken ayağını konsola uzattı.

Gözümü yoldan ayırmadan başımı ona doğru çevirdim. “Fikrimi değiştirmek mi?”

“Benim de gelmemle ilgili.”

“Ah, gerçekten bilmiyorum.” Omuz silktilim. “Eğlence-
li olacağını düşündüm... ayrıca arkadaşlar birlikte panayır-
lırlara giderler.”

“Aynen öyle.” Brody sırtıttı ve pencereden dışarı baktı.

Son on dakikayı sessizlik içinde gittik. Baş başa ol-
maktan rahatsızlık duyulan tuhaf sessizliklerden değil
de huzur verici bir sessizlikti bu. Beni düşündüğünü bi-
liyordum ve o da benim onu düşündüğümü biliyordu. Bu
sessizlik yapabileceğimiz herhangi bir konuşmadan çok
daha gürültülüydü.

Eli dizimi hiç bırakmadı ve bu hoşuma gitmişti.

Panayır kapılarından içeri girerken, pamuk şeker ve
huni kek kokuları geldi burnumuza.

Lauren kızlara dönerek, “Vay canına, bugün burası çok
kalabalık, herkes bir arada kalsın,” dedi.

“Ben gidip biletleri alacağım, hemen dönerim.” Biz-
den uzaklaşmadan önce eli belime değerek omurgam bo-
yunca ürperme geçmesine sebep oldu.

“Tommy, bir şeylere binmeye başlamadan önce kızları
da yanına alıp onlara su alabilir misin?” diye sordu Lauren.

Tommy zaten Lucy’yle Piper’a bağlanmış olan Mol-
ly’nin elini tuttu ve hep birlikte uzaklaştılar.

“Ne. Haltlar. Dönüyor?” diye çemkirdi Lauren hızla
bana dönerek. “Seni yalnız yakalayacağım diye bir taraf-
larımı yırtıyorum. Ne zaman başladı? Dün neden bana
anlatmadın?”

Güldüm. “Anlatacak bir şey yok, Lauren. Biz arkadaşız.”

“Hıı, aynen, evet. Cidden soruyorum, ikinizin arasında
neler oluyor? O dönmeden anlat çabuk.”

Bilet gişesinde ergenlik çağındaki erkek çocuklardan

oluşan ufak bir grup tarafından ablukaya alınmış olan Brody'ye baktım. İmza dağıtıyor, birlikte fotoğraf çekiliyor ve ayrı ayrı her birine tüm dikkatini veriyordu.

"Gerçekten, hiçbir şeyin olup bittiği yok. Geçen hafta sonu köprüyü su bastığı için şehirden ayrılamayınca bizim otele geldi ve böylece arkadaş olduk. Hepsi bu."

"Ben aptal değilim, Kacie. Mutfaktayken onun seni izleyişini izledim. Tommy bana asla böyle bakmaz, tabii onun önünden elimde bir tabak dolusu pastirmayla çırpı-çıplak yürümüyorsam."

"Bu konuyu konuşmuştuk, Lauren. Ne beklediğimi biliyorsun. O tam olarak bu kalıba uymuyor, anlıyor musun? Garantici olmak zorundayım."

"Başlarım senin kalıbına, Kacie. Yeni bir kalıp yap o zaman. O sana abayı fena yakmış ve sen de ona."

Sıkıntı bastı ve içimi çektim. "Duygular ve gelecek gibi boktan konulardan bugün konuşmasak olur mu? Sadece hepinizle eğlenmek ve beynimi birkaç saatliğine dinlendirmek istiyorum. İnsanın kendisiyle savaşması çok yorucu bir şey."

Brody hızla yanımıza geldiği için karşı çıkmaya zaman bulamadı.

Elinde tuttuğu sıra sıra biletlere bakarak haykırırcasına, "Kaç tane aldın öyle?" diye sordum.

"Şey... otuz kadar bilet destesi. Sence yeterli olur mu?"

Lauren'in ağzı açık kaldı. "Bu neredeyse altı yüz bilet demek!"

"Bir an önce başlasak iyi olur o zaman." Brody uzanıp elimi tuttu ve beni Tommy'yle kızlara doğru çekti.

Bundan sonraki altı saati sosisli sandviçlere ve Meksika ciplerine gömülerek ve binebildiğimiz her şeye binerek

geçirdik... hem de ikişer kez. Panayırda bir şeylere binmeyi çok sevmezdim, özellikle de yüksek olanlarına. Çok fena bir yükseklik korkum vardı, gün boyunca yerde kalmayı başarmıştım. Bütün o çılgınlar koca gün havada dönüp dururken, bankta oturmaktan fazlasıyla memnundum.

“Tamam çocuklar, bir şeye daha binip bugünü noktallıyoruz. Lauren teyzeniz bunlara alışık değil. Köpük ban-yosuna ve bir şişe Tylenol’a ihtiyacım var.” Lauren bankta benim yanıma çöktü.

“Panayırda dolgu topuklu şirin ayakkabılar giymek kimin fikriydi sayın mankafa?” Omzumla ona vurdum.

“Şuna bir daha binebilir miyiz?” Lucy arabaya benzer şeylerin içinde insanları dört dakika boyunca döndüren garip görünüşlü bir aleti işaret etti. Ona bineceğime kanal tedavisi olurdum daha iyi.

“Siz ne isterseniz onu yapın, ben burada olacağım.” Lucy’yi kucığıma çekerek yanağından öptüm.

“Hadi gidelim!” Kucığımdan fırladı ve arkasında Piper’le ve Molly’yle birlikte o alete fırladı.

Lauren de arkalarından gitti. Tommy, Brody’ye döndü. “Geliyor musun?”

“Hayır teşekkürler, bu seferkini pas geçip oturacağım.”

“Birazdan görüşürüz.” Tommy diğerlerine yetişmek için koşturdu.

Brody bankta yanıma oturdu. “Eğleniyor musun?”

Ona baktım ve gülümsedim. “Evet, eğleniyorum. Harika bir gün geçirdik. İyi ki gelmişsin.”

Brody kaşlarını birleştirerek boşluğa baktı, derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Merakım ağır bastı. “Ne oldu?”

“Bana güveniyor musun?”

Gözümün ucuyla gergin bir şekilde ona baktım, boy-

numdaki tüyler havaya kalktı. Cevap vermekte tereddüt ettim.

“Güveniyor musun?” diye sorusunu tekrar etti, öne eğildi ve gözlerini benimkilere dikti.

“Evet.”

Elimi sıkıca tuttu, ayağa kalktı ve başıyla sağ tarafını işaret etti. “Beni izle.”

Meybuz karavanının yanından geçerken doğruca *Ölüme Dönme Dolabı*’na doğru gittiğimizi fark ettim. Tamam, belki gerçek adı bu değildi, ama öyle olsa da olurdu.

Elimi onunkinden çektim ve olduğum yerde kaldım.

“Hayatta olmaz, Brody.” Vücudumun bütün hücreleri aşırı duyarlı hale geldi, kollarımla bacaklarımda karınca- lanmalar başladı. Göğsüm dar geliyordu ve derin nefes alamıyordum.

Bana dönüp omuzlarımdan nazikçe kavradı beni. “Kacie, bana bak. Bunu yapabilirsin, güven bana.”

“Yapamam.” Gerçek anlamda söylüyordum. İstesem bile ayaklarımdan ilerlemesini sağlayamazdım.

“Gözlerimin içine bak. Evet, yapabilirsin. Bana güvendiğini söyledin, o halde durma. Su birikintilerine atla benimle.”

Gözlerinin içine baktım ve ne söylediğini anlamaya çalıştım, fakat beynim durmuş gibiydi. Su birikintileri mi? Neden bahsediyordu böyle?

Aniden kafama dank etti. Geçen haftaki fırtına, su birikintileri. O gün kontrolü elden bırakmıştım ve bu haki- katen de iyi hissettirmişti. Ama bu, bambaşka bir olaydı. *Yukarıda* elimden bırakabileceğim bir kontrolüm dahi olmayacaktı.

“Yapabileceğimi sanmıyorum.” Sesim titriyor, korku bütün hareketlerimi engelliyordu.

“Evet, yapabilirsin. Bir ayağın diğerini takip etsin. Hadi, seni tuttum. Bana bakmaya devam et.” Brody omuzlarımdan tutmaya devam ederek geri geri yürümeye başladı. Gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı, tabii birilerine çarpmadığından emin olmak için arkasına göz ucuyla baktığı zamanlar hariç.

Dönme dolabın giriş kapısına vardığımızda, kaçıp gitmek için yanıp tutuşuyordum. Brody omuzlarımdan nazik fakat sıkı bir şekilde tutuyordu hâlâ ve bir yere gitmeme izin verecek gibi durmuyordu.

Omuzlarımdan ellerime giden yolu izledi, göz temasını hiç kesmeden ellerimi sıkıca tuttu. Dönüp genç ve dövmele görevliye başıyla işaret edince, görevli gümüş renkli kapıyı açıp bizi içeri soktu. Brody beni dönme dolaba yönlendirirken titreyen elimi bırakmadı. Oturduğumda şimdiden yan tarafıma bakmaya korkuyordum, üstelik dönme dolap henüz çalışmamıştı bile. Brody elimi bırakıp inince panikledim.

“Bir yere gitmiyorum, merak etme. Sadece bir saniye.” Muhtemelen oturma yerinden kalkıp park alanına fırlamak üzere olduğumu sezdiği için beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Uzaklaştı ve çocuğun kulağına bir şeyler fısıldayıp ona bir şey uzattı. Ölümü düşünmekle o kadar meşguldüm ki ona ne uzattığını önemsemedim.

Bana doğru geldi ve yanıma oturdu. Anında ona yaklaşarak sağ kolunu omzuma doladım. Elimden geldiğince dibine kadar girdim ve başımı göğsüne dayadım. Sol eliyle cebinden telefonunu çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye haykırdım, daha fazla kıpırdamasını istemiyordum artık.

“Tommy biraz önce bana numarasını vermişti, sadece nerede olduğumuzu haber vereceğim.” Kıs kıs güldü.

Gülüşü içime işledi ve gerginliğimi bir nebze de olsa aldı. Ama o görevli çocuk gelip de önümüzdeki metal çubuğa vurarak aşağı indirdiğinde bütün huzurum kaçtı. İrkildim, Brody omuzlarımı daha sıkı kavramaya başladı.

“İyiyiz,” diye saçıma doğru fısıldarken, başparmağıyla omzumu okşadı.

Dönme dolap gıcırdayarak hareket etmeye başladı ve ben yüzümü Brody’nin göğsüne daha da fazla gömdüm. Çok ağır giderek on saniye kadar sonra durduk. Muhtemelen insanların inip binmesi içindi, ama gözlerimi açıp bakmaya cesaret edemedim.

Bunu yaklaşık yirmi defa daha yaptıktan sonra hız kazanmaya başladı.

Dönme dolap hızlandıkça gözlerimi daha sıkı yumdum, başımsa hâlâ Brody’nin balık kokulu tişörtüne gömülüydü. Her bir devirde midem hop hop edip taklalar atıyordu ve bir an önce bitmesi için dua ediyordum. Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı. Brody omuzlarımın üzerindeki ellerini enseme kaydırdı, beni sakinleştirmek için saçlarımı okşuyordu. Bütün yolculuk boyunca konuşmadı, buna minnettardım.

Dönme dolap sonunda durdu, fakat kıpırdamayı reddettim. Yükseldik, ama yere inemedik gibi geliyordu. Havada kaldığımızı biliyordum.

Olacak iş mi şimdi bu?

“Tamam, Kacie. Aç gözlerini,” dedi Brody yumuşak bir sesle.

Cevap vermedim. Sadece başımı iki yana salladım.

“Hadi ama lütfen?”

Başımı bir kez daha iki yana salladım.

“Yemin ederim ki güvendeyiz. Nefes kesici bir şey. Azıcık bir baksan?”

Tuttuğum nefesi verdim ve başımı göğsünden ayırmadan tek gözümü açtım. Bütün görebildiğim ayaklarımızdı. Başımı kaldırmadan diğer gözümü de açtım.

“Acele etme, hazır olana kadar bekle.” Saçlarımla oynamaya devam etti.

Başımı kaldırarak göğsünden ayrıldım, ona dayanmaya devam ederek dümdüz ileri baktım. Vagonun ön kısmından pek bir şey göremiyordum, ama yukarıda, hem de çok yukarıda olduğumuzu anlamaya yetecek kadarını görebiliyordum.

“Aşağı bakma, yukarı bak.”

Güneş uzun çam ağaçlarının ardından batmak üzereydi. Gökyüzü pembe, turuncu ve mor renk girdabından oluşan mükemmel bir tuval gibiydi. Uçakların arkalarında bıraktığı kıvrımlı dumandan izler, göz kamaştırıcı gökyüzünü çerçeveliyordu.

“Yapabilirsen sağ tarafına bak.”

Başımı çevirmedi, ama bakışlarımı sağa kaydırды. Uzaklarda, içinde yelkenlilerin ve kayıkların olduğu büyük bir göl görünüyordu. Güneşin parıltıları suyun üzerinde havai fişekler gibi parıldıyordu.

Orada oturup manzaranın tadını çıkardıkça, daha da rahatladım. Dik oturarak Brody’ye dayanmayı bıraktım ve her şeye daha dikkatlice baktım. Haklıydı, burası gerçekten mükemmeldi. Kilometrelerce ötesini görebiliyordum.

Gözlerim birkaç dakika boyunca ülkenin dört bir tarafı üzerinde dans etti, sonra ona döndüm. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle öylece bana bakıyordu.

“Teşekkür ederim.” Dizini sıkma sırası bendeydi.

“Neden buraya çıkman için ısrar ettim biliyor musun?” Beni bırakmadan arkasına yaslandı.

Cevap vermedim, öylece gözlerine baktım.

“Korkuyordun Kacie, tıpkı hayatınla ilgili korktuğun gibi. Bazen, bir şey seni korkutsa da, şans verdiğin takdirde sonucun mükemmel olabileceğini gör istedim.”

Gözlerim yaşlarla doldu. Bu adam harika biriydi ve ben... tam bir aptaldım.

Tek bir saniyeyi daha boşa harcamak istemediğim için onun üzerine atladım ve dudaklarımı Brody’ninkilere bastırdım. İstekli bir şekilde karşılık vererek yüzümü avuçları arasına aldı. Beni yavaşça öpüyor, dudaklarımı ustaca ağzının içine çekerek ağır ağır tadına bakıyordu. Alt dudağımı nazikçe emdiğinde, ateşini körükleyecek şekilde yavaşça inledim. Dili nazikçe alt dudağımın çevresini yalarken ağzımı açarak ona geçiş hakkı verdim. Daha dik oturdu, başparmaklarıyla köprücük kemiklerimi nazikçe ovarken sıcak dili ağzımın içinde keşfe çıktı. Yıllardır öpüşüyormuşuz gibi doğal bir şekilde birbirimizin hızına uyum sağladık, etrafımızdaki atmosferde ve birbirimizde kendimizi kaybettik.

Kusursuz anımız dönme dolabın tekrar hareket etmesiyle kesintiye uğradı. Ellerim korkudan Brody’nin tişörtünün üstünde yumruk şeklini aldı ve anında onu kendime çekip başımı aynı şekilde göğsüne gömdüm. Kıkırdadı ve yine saçımla oynamaya başladı.

“Bana bir iyilik yap, Kacie. Gözlerini açık tut, olur mu?”

Gittikçe yere daha da yakınlaşmamızı izledim ve dönme dolap durduğunda beni bir rahatlama aldı. Vücudum az önce deneyimlediği gerilim ve şehvet ikilisinden dolayı yorgun düşmüştü. Tekrar yürüyebilecek miydim onu bile bilmiyordum. Önümüzdeki metal çubuk kalktı ve ayağa kalktık. Etrafımıza baktım ve dönme dolapta bizden başka kimsenin olmadığını fark ettim. Yalnızca biz vardık. Brody’ye baktım, elimi avuçları arasına aldı ve bana tatlı tatlı gülümsedi. Giderken görevli çocuğun elini sıktı.

“Teşekkür ederim, evlat.”

“*Ben* teşekkür ederim, Bay Murphy.”

Ben sarhoşluğumdan yeni yeni kurtulurken birkaç dakika boyunca el ele yürümeye devam ettik.

“Az önce ne oldu? Hiç bilmiyorum... nasıl yaptın...” Sözcükleri bir araya getiremiyordum.

“Eh, çocuk çok gençti. Pek çoğu yüz dolar için neredeyse her şeyi yapabilirler.”

Kalbim o uçaklar gibi havada süzüldü, elini sıktım; ardından gerçeklik aklımı başıma getirdi.

“Aman Tanrım, kızlar. Onları bulmalıyız.” Etrafımızdaki bankları ve limonata standları taradım ama onlardan bir iz göremedim.

Brody telefonunu çıkardı.

“Yine Tommy’ye mi mesaj atıyorsun?” diye sorarken, bir yandan da insanlara bakıyordum.

“Şey, bir dakika içinde atacağım.” Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle bana baktı. “Orada yaptığın şeyden sonra, yarın annenin otelinin oraya kurulması için bir dönme dolap sipariş ediyorum.”

16 Brody

O dönme dolaptan indiğimizden beri, Kacie bana çok daha farklı davranıyordu, daha sevecen gibiydi. Buna çok sevi- niyordum. Ona eve kadar arabayı yine onun kullanmasını önerdim.

“Hayatta olmaz! Sinirlerimin bugün bir olayı daha kal- dırabileceğini hiç sanmam.” Yolcu koltuğuna oturdu ve eve gitmek için güzelce yerleşti. “Kızları yatırdıktan son- ra tembellik edip film falan izler miyiz?”

“Harika fikir.”

Bana yaklaştı, parmaklarını benimkilere geçirdi ve gözlerini kapattı.

Eve vardığımızda, Kacie kızları odalarına götürüp yatırırken, ben de Diesel’i uzun bir yürüyüşe çıkardım. Bana soğuk davranıyordu, muhtemelen onu gün boyu bir kız için sattığımdan dolayı bana kızgındı. Buna alışsa iyi olurdu çünkü Kacie çok yakın gelecekte benim ayrılmaz bir parçam olacak gibi gözüküyordu.

Diesel’le aramızdaki buzları kırmak için biraz daha ya- kala-getir oynadık. Ardından biraz gölün etrafında hoplayıp zıpladı, balık yakalayarak erkekliğini kanıtlamaya çalıştı. Ben de oyalanıyordum. Kacie’yi boğmak istemiyordum. Bana göre çok güzel bir gün geçirmiştik ve onu benimle takılmaya zorlayıp yine korkutmak istemiyordum. Biraz zaman geçirdikten sonra D ve ben eve doğru yöneldik.

Arka kapıdan içeri girdik. Kacie çoktan üzerinde bataniyeyle kanepeye kıvrılmıştı. Bana dönüp baktığında yüzünde seksi ve uykulu bir ifade vardı. Oraya gittim ve kanepenin diğer ucuna, ayağına yakın bir yere oturdum. Anında toparlandı ve yaklaşarak başını kucağıma koydu.

“Ne izliyoruz?” diye sorarken aslında televizyonla zerre kadar ilgilenmiyordum.

“*Mesajınız var.*” Bana baktı ve gergin şekilde cevap bekledi ki gözlerimi devirip yalandan horladığımda cevabını almış oldu.

“Yapma ama,” diye karşı çıkarken uzun kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. “Birbirlerini daha tanımadan âşık olmaları çok romantik değil mi?”

“Seninle her şeyi izleyebilirim. Kardashianlara bile katlanırım, yeter ki senin hemen yanında olayım.”

İşıl işıl yüzüyle bana baktı, güzeller güzeli yeşil gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

“Sanırım... bunları daha sonra konuşmalıyız. Şu an öyle yorgunum ki,” diye mırıldanırken bana daha da sokuldu.

“Biliyorum, öyle yapacağız.” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, alnını başparmağımla ovdum. “Şimdi değil tabii, yarın. Dinlenmene bak.”

Direnmedi. Dolgun ve pembe dudaklarının kenarları küçük bir gülücük şeklini aldı ve bana son bir kez daha göz kırptı. Gözleri tekrar açılacak mı diye bekleyerek onu izledim. Birinin uykuya dalışını izlemek çok rahatlatıcıydı, zihinlerinin kontrolünü bırakıp bilinçaltılarına teslim oldukları anı izlemek. İyi veya kötü, olmuş bir şey hakkında bazen rüya görebileceğinizi söylerler. Ben dönme dolabı rüyamda göreceğimden emindim, onun da görmesini umuyordum.

Ayağımı yavaşça kahve sehпасına uzatırken başını

sarsmamaya dikkat ettim ve hareketsiz elinden kumanda-yı yavaşça aldım.

Kacie kucağımda uyuyordu ve televizyonda Sports-Center programı vardı... Cennet bu olsa gerekti.

“Brody. Brody, uyan.”

Gözlerimi zar zor açtım, bana kimin seslendiğini görmek için başımı yukarı kaldırdım ve o an boynumun sağ tarafına ağrı saplandı. Tuhaf bir pozisyonda uyuyakalmış olmalıydım, ama uyku sersemiydim ve en son hatırladığım şey kucağımda derin derin uyumakta olan Kacie’yle beraber Baseball Tonight programında en iyi kurtarışları¹⁰ izlediğimdi. Kacie neredeydi acaba?

“Sen iyi misin?” diye sordu Fred duyulabilir bir fısıltıyla.

Ağrıyan yeri ovuşturdum. “Evet, ben iyiyim, Fred.”

“Hadi yine balık tutmaya gidelim.” Şu anda merdivenleri tırmanıp odama çıkmak ve uykuya dönmek dışında hiçbir şey istemesem de, Fred’in yüzündeki kocaman gülümseme onu geri çevirmeyi imkânsız hale getiriyordu. Saate bakmak için cep telefonumu elime aldım ama tek dikkatimi çeken şey, sağ üst köşede Kacie’den mesaj geldiğine işaret ederek yanan zarf simgesiydi.

“Tabii, Fred, tekrar balığa gitmeyi çok isterim. Sadece lavaboya girmem ve iki dakikada bir şeyler atıştırabilmem için bana izin ver, sonra seninle orada buluşalım.”

Yüzü aydınlandı, bana doğru yaklaştı ve omzuma hafifçe vurdu. “Harika, birazdan görüşürüz.”

Arka kapıdan çıkarak gözden kaybolmadan önce ona hafifçe el salladım ve sonra tüm dikkatimi telefonuma verdim.

¹⁰ “Web Gem”

**#EY! YATAĞIMA GİTTİM AMA ÖYLE HUZURLU GÖRÜNÜ-
YORDUN Kİ SENİ UYANDIRMAK İSTEMEDİM. KAHVALTIDA
GÖRÜŞÜRÜZ.)**

Rahat bir nefes aldım. Dün akşamki şekerlemeden sonra, uyanıp büyük bir hata yaptığını düşünür, dün geceden, özellikle de o öpücükten pişman olur diye inceden inceye endişelenmeye başlıyordum.

Aman Tanrım, o öpücük.

Ben bayırdan aylak aylak inip de onun dökülmek üzere gibi duran kırmızı kayığına yaklaşırken, “Beni ektin sandım,” dedi Fred.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve kendimi zorlayarak gülümsedim. “Hayır, sadece bu sabah biraz yavaş hareket ediyorum, affedersin.”

“Sorun değil.” Kayıktan hoplayarak atladı, dolanarak yanıma geldi ve yüzen tabutunu hafifçe ittirdi. “Haydi, ittirip binelim.”

Yanlış anlamayın, Fred’le balık tutmakla ilgili bir sorunum yoktu, hatta bunu gerçekten rahatlatıcı buluyordum. Sadece dün oldukça uzun bir gün geçirmiştik, hem fiziksel hem de zihinsel olarak yorulmuştum ve bütün gece kanepede oturarak uykumu çok da iyi alamamıştım.

Fred’i severdim ama uykuya *tapıyordum*.

Gerçi bu sabah göl çok güzeldi. Sakin suların üstü hâlâ sisle kaplıydı, kuşlar ötüşmeye başlamıştı ve etrafta bizden başkası yoktu. Fred’le kürek çekerek kıyıdan elli metre kadar uzaklaşmıştık ki yeniden konuşmaya başladı. “Burası iyi mi?”

“Tabii. Harika,” dedim esnemelerimin arasından.

“Ağzına sinek kaçacak,” diye dalga geçti benimle.

“Bugün ne sorunum var bilmiyorum, böyle olmam hiç.” Uzanıp avucuma göl suyundan biraz aldım ve boyuma vurarak soğuk suyun beni uyandırmasını umdum.

“Eh, kanepede uyumak iyi gelmiyor, orası kesin. Ama benimle buraya gelmene sevindim, seninle konuşmak istiyordum.” Uzaklara bakarak gözlerini kıstı. “Sophia’yı ve Kacie’yi neredeyse on yıldır tanıyorum. Sophia’yla zaman içinde çok iyi arkadaş olduk ve Kacie...neredeyse benim kızım gibidir, Brody.” Gözlerimin tam içine baktı ve ben de bakışına aynı şekilde karşılık verdim. “Sana geçmişini ne kadar anlattı bilemiyorum ama dört yıl önce o dallama herif onu yüz üstü bıraktığı zaman yıkıldı.”

Kacie bana detayları henüz anlatmamıştı, o yüzden bir parçam Fred’in anlattıklarını dinleyerek ona ihanet ettiğimi söylüyordu. Diğer parçamsa onun sözünü kesmeye cesaret edemedi çünkü Kacie’nin hakkında alabileceğim en ufak bir bilgiyi bile almak istiyordum.

Devam etti. “Minneapolis’ten annesine telefon edip onun gittiğini haber verdiği zaman, anında işçi arı moduna girdik. Odaları boyadık, beşikler, peluş oyuncaklar aldık ki buraya geldiklerinde hepsi kendini evlerinde hissedebilsinler. Birkaç gün sonra sonunda geldiklerinde, henüz on adım bile atmamışlardı ki Kacie kızları yere bıraktı ve annesinin kollarına yıkıldı. İlk bir hafta boyunca yataktan dışarı çıkmadı.” Fred gözlüklerini çıkardı, işaret ve başparmağıyla gözlerini ovuşturdu. O da mı yorgundu yoksa bunları anlatmak ağır mı gelmişti bilemiyordum. “Sophia ona yemek hazırlar ve götürürdü. Bir saat sonra tabağı almaya gider ve hiç dokunulmamış tabakla birlikte küçük bir poşet dolusu peçete alır gelirdi. Mahvolmuştu, kalbi kırılmıştı.” Derin derin içini çekti.

Tekrar konuşmaya başlamadan önce elimi kaldırdım.

“Dur biraz, hiç anlayamıyorum. Eğer bu kadar boktan bir herifse, onun gittiğine sevinmesi gerekmez miydi?”

Teknesinin tabanına baktı ve kalkmış boya parçasını yıpranmış deri botlarıyla tekmeledi. “Sana babasıyla ilgili de herhangi bir şey anlatmadı, değil mi?”

Onunla ilgili tek kelime dahi etmemiştir. Neler yaşadığıyla ilgili daha fazla şey duymak istediğimden emin olamadan başımı iki yana salladım.

“Bu konuyla ilgili fazla bir şey söyleyemem, o buralardayken ben yoktum. Tek bildiğim onun Kacie’nin kahramanı olduğu. Hayatı boyunca gölge gibi babasının peşinden gitmiş, tam anlamıyla babasının kızıymış anlayacağın. Sonra bir gün Kacie on yaşındayken adam tasını tarağını toplamış ve Sophia’yla Kacie’yi terk etmiş. Sophia’yı başka bir kadın için boşamış ve Kacie’yle de gerçek anlamda hiç bağlantı kurmamış. Kacie hamile olduğunu anladığı zaman, ailesini bir arada tutmak için elinden geleni yapıp kızlarına kendisinin sahip olamadıklarını vermek istemiş. Fakat sonrasında Zach onu terk ettiğinde, babasıyla yaşadıklarını tekrar yaşıyor gibi hissetmekle kalmamış, aynı zamanda bir şekilde Lucy ve Piper konusunda da başarısız olduğunu hissetmiş.”

İkimiz de bir süre ayaklarımıza bakıp bütün bunları dirmeye çalışırken sessizlik içinde oturduk.

“Her neyse, bütün bunları sana anlatmamın sebebi, o emde kendime, kimsenin Kacie’yi bir daha o şekilde mesine izin vermeyeceğime dair söz vermiştim. Senle gördüğün gibi o harikulade bir kız. Akıllı, güzel, kemmel bir anne. O kızlar onun hayatı ve onları usına olursa olsun koruyor. Gerçi çok daha fazlatlı olmayı- hak ettiği konusunda Sophia’yla aynı.” Bakışlarını botlarından bana çevirdi, gözleri

şimdi daha yumuşak bakıyordu. “Onun bir erkeğe sana baktığı gibi baktığını görmedim... Hem de hiç. Zach’e bile. Ve dürüst olmak gerekirse Brody, bu durum benim ödümü koparıyor.”

“İzin ver araya gireyim, Fred. Benim hakkımda ne duyduğunu veya ne okuduğunu bilmiyorum, ama ben kötü bir adam değilim. Birisini seviyormuş gibi yapıp terk edecek türde birisi de değilim. Zampara da değilim. Hiç ciddi bir ilişkim olmadı, gerçi bunun iyi bir şey olduğundan pek emin değilim.” Ben devam ederken Fred de gergin bir şekilde güldü. “*Tek bildiğim* Kacie’den hoşlandığımı. Ondan çok hoşlanıyorum. Ona âşık mıyım? Hayır, onunla henüz bir hafta önce tanıştım, ama onda beni ona çeken bir şeyler var. Onunla çok daha fazla vakit geçirmeyi istememe yetecek şeyler ve ben bunun peşini bırakmak istemiyorum.”

Gözlerimiz kilitlendi ve ben konuşmaya devam ederken dudaklarının kenarları belli belirsiz bir gülümsemeyele kıvrıldı.

“Yaptığım işin bazı insanların kabullenemeyeceği kadar zor olduğunu biliyorum. Çok yaygın ve çok da ideal kabul edilen bir durum değil ama bunun Kacie’yle bana engel olmayacağını umuyorum. Ve tabii *hiç kimsenin* engel olmayacağını da.”

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı, fakat gülümsemeye devam etti.

Kahretsin, o son kısmın kulağa o kadar da agresif gelmesini beklemiyordum.

“Senden hoşlandım, Brody. Nedenini henüz bilmiyorum, ama öyle. Lütfen ona karşı nazik ol. Sert ve inatçı bir kız gibi davranır, ama özünde kırılıgandır.” Bana elini uzatınca, sağ elimle kavrayıp, sol elimle ona bir beşlik çaktım.

“Sözüm söz, Fred. Oyun yok.”

Gülüp bir kez başını sallarken gözünün kenarları kırıştı. “Güzel, çünkü gölün bu kısımları oldukça derindir, ben de ordu zamanlarımdan kalan eski gülleleri nerede kullansam diye düşünüp duruyorum.”

17

Kacie

“Berbat görünüyorsun.” Arka kapıdan aile odasına sürünerek gelip mutfak masasına çöken Brody’ye kocaman açtığım gözlerle baktım.

“Öyle hissediyorum,” derken, başını ön koluna yasladı.

“*Bütün* sabah Fred’le dışarıda mıydın?” Ona doğru yürüdüm ve masada karşısına oturdum.

Başını kaldırdı ve gözlerini ovuşturdu. “Evet, sabah altıdan beri. Muhtemelen daha uzun kalırdık, ama bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.”

Aile odamızın geniş camlarından dışarıdaki yağmura baktım, kızlarla bütün gün içeride kalacağımıza üzüldüm.

“Bir şeyler yakalayabildiniz mi?”

Güldü, sanki sorumla alay ediyor gibiydi.

“Ne var?” diye sordum savunmacı bir şekilde.

Başını iki yana sallayıp, “Yok bir şey,” derken yüzünde hâlâ belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Evet, birkaç levrek yakaladık ve konuştuk...hem de çok.”

Panikten alev alev yanmaya başlamıştım. “Hoppala, o da ne demek?”

Hiçbir şey söylemeden sadece baktı, gözleri yüzümün çevresinde dans ediyordu. Bana böyle baktığı zaman, mikroskobun altındaymışım gibi hissediyordum. Sıkıştırma klipsleri yerine yeşil gözleri sabit tutuyordu beni.

“Fred sana gerçekten çok değer veriyor demek. Şanslı

bir kızsın.” Elimi tuttu ve üst kısmını nazikçe öptü. Öptüğü yer dudaklarını çektiğinde bile karıncalanmaya devam etti.

“Anne, kahvaltıda ne var?”

Lucy odaya girdiğinde elimi çabucak çektim. Bana olan ilgisini Lucy’nin görmesini istemememe alınmamış gözüken Brody’ye baktım, gülüp göz kırpınca rahatladım.

“Bilemiyorum. Ne yapalım?” Lucy’yi kaldırdım ve göz göze gelebileceğimiz şekilde mutfak adasının üzerine oturttum.

Ne yemek istediğini düşünürken babasından aldığı kahverengi gözlerini tavana dikti. “Çikolata parçacıklı pankek!”

“Hemen geliyor.” Aşağı inmek için kıpırdandı ama kaçamadan dizinden yakaladım. “Ah...önce bedelini öde.”

Kıkırdadı, adadan atlamadan önce bana kocaman bir öpücük verdi ve koridorda gözden kayboldu.

Dolaptan pankek karışımıyla çikolata parçacıklarını çıkarıp adanın üzerine attım ve dirseklerini masaya dayayarak oturmuş halde hâlâ beni izlemekte olan Brody’ye baktım.

“Neye bakıyorsun sen?”

Alaycı ses tonuma karşılık, masanın üstünde kenetlediği ellerini aynı şekilde tutmaya devam etti ve tek kaşını kaldırdı. Masadan kalkıp ağır ağır yanıma geldi ve göğsüme birkaç santim kala durdu. Sol elini, sağ yanımdan adaya dayadı, öne eğilerek diğer eliyle kasıtlı şekilde bileğime sürtündü, çikolata parçacıklarının olduğu pakete uzandı ve kalçalarımı hareket edecek alan bırakmadı.

“Pankek yaparken yardımcı olurum diye düşündüm.” Alaycı ve kısık sesli konuşmasının altında başka anlamlar yatıyordu. Öne eğildiğinde dudakları neredeyse benimki-

lere degecekti. “Benim uzmanlık alanım...sen işini bitirdiğinde kaşığı yalamak.”

Kalbim göğüs kafesimde gümbürdüyordu, nabzım ise kontrolden çıkmıştı. Granit tezgâhın köşesi belime batıyordu, ama tüm yapabildiğim nefesimi yavaşlatmaya odaklanmaktı ve bunda da acınası şekilde başarısız oluyordum. O göz korkutucuydu, benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu, ama savaşımadan geri çekilme-yecektim.

Parmak uçlarımda yükseldim, azıcık temas edecek şekilde yavaşça dudaklarını öptüm ve geri çekildim. İkinci bir öpücük için bana doğru eğildiğinde, arkamı dönerek kıkırdadım. “Berbat kokuyorsun Balıkçı Çocuk. Kokan erkeklerin kaşığını yalamalarına izin vermem. Duşa gir çık da öyle konuşalım.”

Arkamda inledi ve başını omzuma dayadı. “Tehlike-lisin, Kacie Jensen, bunu biliyor muydun?” Kalçama bir şaplak attıktan sonra döndü ve üst kattaki duşa yöneldi.

Tehlikeli mi? Daha önce bana hiç kimse tehlikeli de-memişti. Bu hoşuma gitmişti.

Kahvaltıdan sonra, annem ön tarafta birkaç konuğu uğurlarken, ben de mutfağı temizliyordum. Henüz pankek komasından çıkamayan Fred, kanepede iniliyordu. Lucy’yle Piper da aile odasında Fred’le birlikte oturmuş, dünkü panayırdan aldığımız boyama kitabındaki atları boyuyorlardı sessizce. Brody eşyalarını toplamak üzere yukarı çıkmıştı. İşte işin en berbat kısmına gelmiştik, veda etme zamanıydı. İlk öpüşmemizin üzerinden yirmi dört saatten az zaman geçmişti ve benim şimdiden şüphelerim vardı. Yanlış gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. Bu şey gerçekten yürüyecek miydi? *Biz* yürütebilecek miydik?

Servis altlıklarını sildim ve kilere götürdüm. Onları rafa yerleştirmek için yukarı uzanırken, Brody'nin kolunun belime dolanıp beni kendine çekmesiyle yerimden sıçradım. Çabucak dönüp kiler kapısına baktım.

"Sakin ol, hâlâ boyama yapıyorlar," diye kulağıma fısıldadı, ardından öne eğildi ve kilerin kapısını ayağıyla nazikçe kapattı.

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes alarak duştan yeni çıkmış taze kokusunu içime çektim. Temiz ve ferah kokuyordu. Kucaklamasıyla rahatladım, verdiği huzurda kendimi kaybettim. Pamuklu ve sıcak tutan bir kazak misali güçlü kolları, bana kendimi küçük ve güvende hissettiriyordu. Kollarını, dönüp ona bakabilmeme yetecek kadar gevşetti. Parmaklarımı birbirine kenetleyip kollarımı boynuna geçirdim, onun da elleri kalçamda duruyordu.

"İlginç bir hafta sonu geçirdik, değil mi?" diye cilveli bir şekilde sorarken, büyüleyici yeşil gözlerine bakıyordum. Sırıttı ve bana o şampiyon gülümsemesini fırlattı.

"Az bile kalır. Gitmek istemiyorum, ama bu hafta ilgilenmem gereken bazı konular var."

"Sorun değil, muhtemelen gitmen daha iyi olur. Benim de kafamı boşaltmam lazım." İçimi çektim.

Yüzünde endişeli bir ifade oluştu. Kaşlarını havaya kaldırdı ve belimi daha sıkı tutmaya başladı.

"Aklında soru işaretleri mi var?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece her şey o kadar hızlı olup bitiyor ki bir nefes almaya ihtiyacım var." Hem ona hem de kendime moral vermek için gülümsedim.

"Kacie, senden hoşlanıyorum ve bu konuda hiçbir şüphem yok. Geçen hafta eve döndüğümde seni düşünmeden duramadım. Bu yüzden geri geldim. Seni daha iyi tanıdıkça, daha çok *istiyorum*." Alt dudağını ısırды ve bir

sürelisine duraksadı, ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. “Benim acelem yok, yarın evlenmek falan istemiyorum. Kahretsin, seninle tanışmadan önce bir ilişkide olmakla bile ilgilenmiyordum. Ama seninle tanıştığım göre, artık o kapıdan seni tekrar görebilme planları yapmadan ayrılabilmem imkânsız. İstedğin kadar ağırdan alabiliriz, yeter ki bize bir şans ver.”

Kalbim göğsümde hızla koşturmaya başladı, muhtemelen vücudumdan fırlayıp ödül olarak onun ayağının dibine kendini atmaya çalışıyordu. Gözlerimi kapayarak cevap vermeden önce derin ve arındırıcı bir nefes aldım.

“Ben de senden hoşlanıyorum, Brody, istediğimden çok daha fazla, aslında. Bu duyguya alışık değilim. Beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Biz çok farklıyız, dünyalarımız çok farklı. Ve tekrar incinebileceğim düşüncesi—”

“Dur bakalım.” Sözümlü kesti, ardından yüzümü avuçlarının arasına aldı ve benimle aynı göz hizasında olabilmek için çömeldi. “Sen benim için bir fetih değilsin, oyun oynamayı da sevmem. Sana daha önce gerçek anlamda hiç kız arkadaşım olmadığını söyledim ve senin de uzun zamandır bir erkek arkadaşın olmamış. Birlikte çözelim şu işi.”

İnatçılığı âdeta beni çağırıyordu. O kadar kendinden emin, o kadar kesin konuşuyordu ki... Belki de bu iş yürüyebilirdi.

Ona gülümsedim ve ellerimi elinin üzerine koydum. “Haklısın, denememek aptalca olur. Ama...birkaç şartım var.”

Yüzümü bırakıp tekrar dik durdu, kollarını göğsünde birleştirdi. “Şartlar demek? İlginç. Söyle bakalım.”

“Şey... Öncelikle kızlar neler olup bittiğini bilmeye-

cek. Biriyle çıkarsam, o kişiyle çok ciddi olana kadar kızlarla tanışamaz derim her zaman. Onların hayatına bir dolu erkeğin girip çıkmasına asla izin veremem. Biliyorum ki aramızda olanları tam olarak planlamamıştık ve onlarla zaten tanıştın. Onlarla takılmanda sorun yok, ama onların yanında öpüşmek, el ele tutuşmak gibi hareketler yok. Anlaştık mı?”

Burun delikleri genişledi ve gözlerini kısarak bana baktı, söylediklerimi gözden geçiriyordu. “Anlaştık. Ama...bu demek oluyor ki baş başa olduğumuzda...*ekstra* katılımcı olacağım. Bunda da anlaştık mı?”

Vücudumdaki bütün damarlar, bu cümlenin bana getirdiği heyecan dalgasıyla patlayacak gibi oldu. Ne demek istediğini hiç bilmiyordum, ama bilmek istiyordum. Olasılıklar sonsuzdu.

“Anlaştık,” diye cevap verdim, başımı dik tuttum. Sesim de aldatıcı bir şekilde öz güvenli çıktı.

“Hepsi bu mu?”

Dudağımı ısırarak, “Bir şey daha var,” diye cevap verdim. “Baskı olmayacak.”

Kafası karışmış gibi göründü, tek kaşını havaya kaldırdı. “Baskı olmayacak mı?”

“Evet, bu işi ağırdan alacağımızı söyledin ve bu hoşuma gitti.” Koyu yeşil gözlerine bakarken, acaba ben sözümün arkasında durabilecek miyim, diye düşünmeden edemedim. “Ciddi bir şey olmayacak. Sadece eğlenelim. Baskı olmadan. Tamam mı?”

“Tamam. Baskı yok.” Gülümsemesi beni eğlendirdi.

Boğazım düğüm düğümdü, hava almam gerekiyordu. Bütün enerjisi bana yönelmişken Brody’yle bu kadar yakın olmak bana çok yoğun, çok ezici geliyordu. “Tamam, Lucy’yle Piper’a bakmam gerek.”

Kiler kapısına doğru yürüdüm. Elim kapının tokmağını kavradığı sırada Brody'nin yüzümün yanından geçen kolu yan tarafımdaki kapı dikmesine dayandı ve önümü kesti.

Şaşkın gözlerle ona baktım, midemde kelebekler uçuyordu.

Yüzüne seksi bir gülümseme yayılırken dudaklarını yaladı. Bakışları bana dönüktü.

“Bedelini ödemelisin.”

Aniden, midemdeki kelebekler pterodaktillere¹¹ dönüştü.

¹¹ Jura Devri'nde yaşamış ve soyu tükenmiş bir kanatlı sürüngen türü.

18

Brody

Telefonun diğerk ucundan, “Bu hafta sonu nereye kayboldun? Sanki sebebini bilmiyorum da,” diyen Andy, burada bile rahat vermiyordu.

“Şey... Kacie'deydim.” Esnedim, hâlâ uykuluydum.

“Yapma ya, Sherlock. Nasıl gitti? Siz iki çılgın genç birbirinize duyduğunuz ölümsüz aşkı itiraf ettiniz mi? Bana da düğün davetiyesi var mı?”

“Hayır, pislik. Sadece takılıyoruz,” diye tersledim. Dalga geçmesinden biraz rahatsız olmuşum.

“Vay canına! Biraz savunmacıyız sanki değil mi?” Tamam, tamam. Ellerimi üzerinden çekiyorum. Gerçi sana bir şey sormam gerekiyor, daha doğrusu bir iyilik istemem gerekiyor.” Sesinde büyük bir tereddüt vardı ve ne iyiliği olduğunu duymak istediğimden pek emin değildim.

İçimi çektim. “Bu beni kızdıracak, değil mi?”

“Muhtemelen.”

“Nedir?”

“Hatırlıyor musun geçen hafta Blaire'in Suzy Home-maker'a¹² dönüşmeye çalıştığını söylemiştim sana? Heh işte, şimdi de yeni... becerilerini ortaya dökmek için bütün yemekleri kendisinin yapacağı bir parti veriyor.”

Konuşmasına devam edmeden, “Hayır,” diye patladım.

12 Tipik Amerikan ev kadınlarını tasvir etmek için kullanılır. 1960'lı yıllarda Topper Toys adlı oyuncak firması, aynı adla mutfak aletlerinin minyatür versiyonlarını, çocuklara yönelik olarak satışa sunmuştur.

“Hadi ama Brody. Yalnız başıma acı çekmeme izin verme,” diye yalvardı.

Andy ve Blaire’in evine kadar araba sürmek zaten yeterince kötüydü, ama bütün akşam boyunca hoşbeş edip rol yapmak ve onun pişirdiklerini yemek ayrıca bir kötüydü.

Daha ben ona cevap veremeden işi yağlayıp ballama evresine geçti. “Neden Kacie’yi de getirmiyorsun? En iyi arkadaşımın beynini bok yığınının çeviren kızla tanışmak istiyordum zaten.”

Onun adını duyduğum için gülümseyerek, “Büyük davet ne zaman?” diye cevap verdim.

“Önümüzdeki cumartesi gecesi. Benim evimde. Kokteyller ve ordövrler altıda, yemek yedide. Gelecek misin?” Sesi evet dememi bekliyormuşçasına heyecanlıydı.

İçimi çektim. “Evet, geleceğim.”

“Kacie de gelecek mi?”

“Evet. İkna etmek için biraz uğraşmam gerekecek, ama bunu başaracağım.”

İkna etmek, yalvarmak, adı her neyse.

“Harika. Teşekkürler, dostum. Benim için çok önemli. Bu arada, buraya gelmeden önce yemek yeseniz iyi olur, ama bunu dediğimi sakın Blaire’e söyleme.”

“Meşgul müsün?” Kacie’nin yumuşak ve seksi sesi, kamyonetime atlayıp yalnızca bir öpücük için onun evine gitmek beni kışkırtıyordu.

“Aslında *meşgulüm*, ama senin için her şeyi kenara bırakabilirim.”

Vay canına. Tamam, bu tam da aptal bir ergenin söyleyeceği bir laftı, Brody.

“Çok tatlısın ama böyle yapmaya devam edersen senden daha fazla hoşlanabilirim.” Kıkırdadı.

Bana uyar.

“Sabahın nasıl geçti?” diye sordum.

“Lizol ve çamaşır deterjanıyla geçti.” İçini çekti. “Kızlar aynı anda midelerini üşüttü. Aslında seni de uyarmak için aramıştım. Umarım hasta falan değilsindir.”

“Yok, benim için endişelenme. Ben iyiyim, aslında ben de *senin* için endişeleniyorum.”

Himm, hastalanmak aslında ödül gibi bir şey olurmuş. Blaire'in saçma sapan yemeğinden kurtulmuş olurum.

“Ben iyiyim. Sanırım kızlar ve otelde maruz kaldığım insanlar arasında, bağışıklık sistemi çelik gibi olan bir benim. Neredeyse hiç hastalanmam.”

“Asla asla deme,” diye dalga geçtim onunla. “Peki, diyelim ki çok fena hasta oldum. Buraya gelip bana bakar mıydın?”

Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu.

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum,” diyerek güldüm, aynı zamanda gerilmemeye çalışıyordum.

“Hayır, hayır olarak kabul etme. Sanırım henüz *senin* evine gelme konusunu düşünmedim. Hazırlıksız yakalandım,” dedi sessizce.

“Bundan bahsetmen ilginç oldu,” dedim sakince.

Çabucak içini çekti. Telefonun öbür ucundan bile gerginliğini hissedebiliyordum.

“Panik yapmana gerek yok, hiçbir şey değişmedi, hâlâ işleri ağırdan alıyoruz... ama gelecek hafta sonu yemekli bir **partiye** davetliyim ve bana eşlik etmeni umuyordum.”

“Ah. Vay canına. Evine gelmek...” Duraksadı. “Şey, bilemiyorum.”

“Beklediğim cevap bu değildi. Daha çok şöyle bir şey

bekliyordum: ‘Tabii ki, Brody, hafta sonunu sende geçirip, terli vücutlarımızla çılgınlar gibi seks yapmaktan mutluluk duyarım.’”

Sessizlik.

“Kacie, şaka yapıyorum. Bak, eğer burada geceyi geçirmek seni endişelendiriyorsa, kendi banyosu olan ayrı bir odam var. Dilersen orada uyuyabilirsin. Kırılmam. Baskı olmayacaktı, hatırladın mı?”

“Tamam.”

Neyse ki şu anda gülümsediğini hissedebiliyordum.

“Anneme danışıp o gece kızlara bakabilir mi diye sormam gerek.”

“Belki de cuma gelip pazar dönersin?”

“Bilemiyorum, Brody, onlardan ayrı kalmak için fazla uzun bir zaman. Onlardan birkaç saatten uzun bir süre hiç ayrı kalmadım.” Sesi kendinden emin değilmiş, hatta korkmuş gibi geliyordu.

Afallamıştım. “Daha önce onlardan bir geceliğine dahi ayrı kalmadın mı?”

Kıkırdadı. “Hayır, onlar benim hayatım. Onlardan uzak kalmaktan nefret ediyorum. Hem nereye gidecektim ki?”

Bunu düşünmemiştim. “Doğru.”

“Bir anlaşma yapalım olur mu? Cumartesi sabahı gele-yim ve pazar öğleden sonraya kadar kalayım. Ne dersin?”

“Kacie, senden ne koparırsam benim için kârdır.”

“Yine yapıyorsun.” Güldü.

“Elimde değil.”

“Bir saniye...” Elini telefonun üzerine koyup birisine seslendiğini duydum. “Brody, gitmem lazım. Lucy yine kötü oldu. Sana daha sonra mesaj atsam?”

“Git. Yanlarında ol. Anlıyorum. Müsait olduğunda yazarsın.”

Kacie buraya geleceği için ne kadar heyecanlandığımı anlatamazdım. Bütün hafta boyunca, Kacie'yle kızlarını uyutana kadar gece gündüz mesajlaşmıştık. Sabahlara kadar telefonda kalmıştık. Aslında bu konuda kötü hissediyordum. Ben daha sonra uyuyabiliyordum, ama o her gece birkaç saatlik uykuyla gün boyu idare ediyordu. Gerçi bir kez bile şikâyet etmemişti ve telefonda konuşurken her geçen gün birbirimize daha rahat davranıyorduk.

Cuma öğleden sonra, ıssız misafir odama bir bakmaya karar verdim. Burada benimle uzun zamandır kimse kalmamıştı. Kacie benim yatağımda uyurdu, burada değil.

Günün büyük bir bölümünü çarşafı yıkayıp kitaplıkların tozunu alarak, Kacie'ye kendini mümkün olduğunca rahat hissettirecek şeyler yaparak geçirdim.

Bir süre sonra, telefonum bipledi. Bu sefer mesaj atan Viper'dı.

V: DOSTUM, İŞLER YİNE BOKA SARDI. BU GECE SENDE KALABİLİR MİYİM?

Şaka yapıyordu herhalde. Onca gece varken o *bu gece* mi burada kalmak istiyordu?

TAMAM, SORUN DEĞİL, AMA KANEPEDE UYUMAK ZORUNDASIN.

V: HİÇ SIKINTI YAPMAM. PİZZA ALIP GELİYORUM.

İKİ TANE AL. AÇLIKTAN ÖLÜYORUM.

Aşağı yukarı bir saat kadar sonra, kanepeye sırtımı yaslamış beyzbol izliyordum ki ön kapım aniden açıldı. Viper eli kolu pizza ve birayla dolu şekilde sürünerek içeri girdi.

Elindekileri mutfak tezgâhımın üzerine bırakırken, “N’aber, adamım?” diye böğürdü ve elimi sıkmak için yanıma geldi.

Ayağa kalktım ve ben de elini sıktım.

“Belli ki senden iyiyim. Evde neler oluyor?”

İhladı ve gözlerini devirdi. “Kat eve geldiğinde temizlikçi kadın hâlâ evdeydi de.”

Kafam karışmış şekilde ona baktım. “Bu onu neden kızdırsın ki?”

“Şey, Kat içeri girdi ve ben de kanepede rahatlıyordum. Temizlikçi de dizlerinin üzerinde... aletimi emiyordu.” Güldü. “Belli ki, bu pek de hoş karşılanan bir ev işi değilmiş. Kat hemen olay yanımıza geldi ve kızı atkuyruğundan yakalayarak pataklamaya başladı. Yalan söylemeyeyim, o ikisinin kapışması falan en başta beni azdırdı, ama daha sonra adı her neyse o kız evden gidene kadar Kat’i zor zapettim. Söylememe gerek yoktur, inanılmaz kızgındı ve ben de bütün gece oturup onu dinlemek istemedim.”

Başımı iki yana sallayarak düşüncemi yüksek sesle dile getirdim. “Neden bunu yapıyorsun? Bütün bunları neden yaşıyorsun? Buna değer mi? Neden ondan ayrılıp hayatını istediğin gibi yaşıyorsun?”

Viper gözlerini kıstı, sorumun cevabını düşünüyordu. “Bilemiyorum. Ne zaman ihtiyacım olsa yanımdaydı. Birinin her zaman yanımda olması hoşuma gidiyor. Asla gerçekten gitmeyeceğini biliyorum. Ayrıca yatakta da tam bir canavar.” Kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirdi. “Tırmalıyor, ısırtıyor, çığlık atıyor. Onu her gece becerebilmek varken kim bırakıp gider ki?”

“Sen... beynimi ağrıtıyorsun.” Boynunun arkasına sertçe şaplak attım ve pizzaları almak için mutfağa gittim.

“Becermekten söz açılmışken, sende ne var ne yok? Bütün hafta konuşamadık. O kızı sonunda becerdin mi?”

Döndüm ve gözlerimi ona kilitledim. “Dostum. Yapma.”

Gözleri kocaman açıldı ve ellerini savunmacı bir şekilde havaya kaldırdı. “Ayıp ettim, adamım. Affedersin.”

Tezgâhın üzerinden pizza kutularını aldım, oturma odasına döndüm ve mutfağı işaret ettim. “Biraları al, olur mu?”

“Aldım.” Viper altılı birayı aldı ve kahve sehпасına koydu. “Bu kız hakikaten de aklını başından aldı, değil mi?”

“Evet, aynen öyle. Ve bununla ilgili bir sorunum yok.”

“Ne özelliğı var bu kızın? Beni bu kadar aptallaştıran bir kızla tanıştığımı hiç sanmıyorum,” derken bir biberi ağzına soktu.

“Hiçbir şey. Her şey,” derken kendi kendime gülümsedim.

“Aman Tanrım. Oradayken vücudunda vajina mı çıktı yoksa?”

Uzandım ve koluna gerçekten sert bir tokat patlattım.

“Cidden ama adamım ya.” Bana inanamayan gözlerle bakıyordu. “Nesi var bu kızın da bu kadar özel? Seni hiç böyle görmemiştim.”

“Bilemiyorum...” Aklımı bu kadar başımdan alan şeyin tam olarak ne olduğunu düşünürken Kacie’yle yaşadığımız anlar gözümün önünden geçiyordu. “Kızlarıyla oynarkenki hali. Kocaman gülümserken sevimli çilli burnunun kırışması. Atkuyruğı bile yapmış olsa saçlarının her an seksi görünmesi. Saatlerce sıralasam da onun hakkındaki mükemmel şeylerin tamamından bahsetmem imkânsız.”

Viper şaşkınlık içinde ve kocaman açılmış gözleriyle bana bakıyordu.

“Vay be.”

Vay be demek az bile kalırdı, onun için ciddi anlamda deli oluyordum ve bu benim için çok yeni bir durumdu. Anılarımı hatırlayabilecek yaşa geldiğimden beri, hokey benim hayatımdı. Sürekli hokeyi düşünür, takıntı yapardım. Geçmiş oyunları kafamda oynatıp durur, oyunumu geliştirmek için onları binlerce kez izlerdim. Kacie beni hayat boyu süren hokey sisinden çekip alabilen ve düşüncelerimde hiç beklemediğim şekilde yer eden tek kişiydi. Hatta beklediğimden çok daha iyiydi. Zihnim sürekli onu, o anda ne yaptığını, ne giydiğini ve tabii ki beni düşünüp düşünmediğine kafa yormak istiyordu.

“Bu hafta sonu buraya geliyor,” dedim sakın bir ses tonuyla.

“Öyle mi?” Şeytani bir şekilde güldü ve etrafta gizli gizli dolaşan bir kurt gibi dudaklarını yaladı.

“Ben onunla tanışabilecek miyim?”

“Tabii ki hayır.”

“Hadi ama,” diye yalvardı.

“Hayatta olmaz.” Başımı iki yana salladım. “Bu gece burada kalırsın, sabah da o gelmeden önce erkenden kışına tekme yi basarım.”

Kafasında başka planlar varmış gibi sırtı bana. “Görürüz bakalım.”

19

Kacie

“Stres yapmayı bırak, biz iyi olacağız.” Annem kollarını bana sımsıkı sararken güven veren şekilde gülümsedi. “Git. Eğlen. Rahatla.”

Beni çok iyi tanıyordu, hatta kendimden bile daha iyi. Midem her biri önümüzdeki otuz altı saat boyunca ters gidebilecek şeyleri temsil eden küçücük düğümlerle doluydu. “Biliyorum, anne. Her şey için... teşekkürler.”

Yanağımı sevecen bir şekilde avuçlarının arasına alarak, “Senin için her şeyi yaparım. Haydi, acele et de sen yola çıkana kadar trafik daha da kötüleşmesin,” dedi. Lobiledeki dolaptan naylon bir elbise çantası çıkardı ve bana uzattı. “Bunu unutma.”

Tam bir moda özür-lüsü olduğum için, Lauren bu sabah uğrayıp Brody’yle gideceğimiz yemekte giymek üzere denemem için bir dolu kıyafet getirmişti. Ben kıyafet denerken annemle ikisi, her denediğim kıyafete gürültülü kahkahalar atarak, buz mavisi renginde olanın nasıl da kalçalarımı mükemmel gösterdiğine veya somon rengi olanın cilt tonuma nasıl da yakıştığına dair yorumlar yaptılar. İkisine alık alık bakıp dönmemi söylediklerinde etrafımda döndüm.

Ve tabii ki de, buz mavisi olanı seçtim.

Sırt çantamı cipimin arkasına attım ve elbiseyi de askıya astım. Cipi garaj yolundan çıkarıp verandada bana

gülümsemekte olan iki küçük surata el sallarken, karnım-daki kelebekler göğüs kafesime baskı yapmaya başladı. Henüz hazır değildim. Garaj yoluna tekrar girdim, aracı park ettim ve son bir öpücük için verandaya hızla koştum.

Tanrım, onları özleyeceğim.

Ana yola döndüğümde telefonum bipledi. Baktığımda Brody'den mesaj geldiğini gördüm. Cevap yazmak yerine numarasını tuşladım.

“Selam!” Oldukça coşkulu bir şekilde telefona cevap verdi.

“Sana da selam.”

“Nerede olduğunu öğrenmek için aramıştım. Yola çıktın mı?”

“Hayır, haberler kötü. Grip oldum, gelemeyeceğim.”

Telefonun öbür ucunda ağır bir sessizlik oldu, bu sessizliği bir de iç çekiş takip etti. “Gerçekten mi? Çok kötü olmuş.” Hüzünlü sesi bana suçlu hissettirdi... yani neredeyse.

“Hayır, yalandan.” Kıkırdadım. “Cipteyim, yola yeni çıktım.”

“Ah, komik olduğunu mu sanıyorsun sen?” Sesi tekrar rahatladı. “Bunun hesabını ödeyeceksin... Emin olabilirsin.”

İki saat sonra, sonunda Brody'nin oturduğu binanın altındaki garaja girebildim. Bana verdiği şifreyi dijital güvenlik ekranına girdim ve metal kapılar iki yana açıldı. Cipimi bana yerini tarif ettiği kamyonetinin durduğu boş yere park ettim ve çantamı almak için arkaya gittim.

“Manzara arkadan çok hoş.”

Arkama hızla dönünce, Brody'nin yüzünde davetkar bir gülümsemeyle kollarını göğsünde birleştirip sert be-

tona yaslanmakta olduğunu gördüm. Ona tepeden tırnağa baktım ve seksi vücudunun her bir santimini özümsemeye çalıştım. Üzerinde kol kaslarını sıkıca saran ve gözlerini daha da derin gösteren bir Wild tişörtü vardı. Her zamanki gibi ters taktığı beyzbol şapkasının altından serbest kalmış kıvrırcık saçları çıkıyordu. Neredeyse onun ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum ve bir de üstüne bana *gülümsüyordu*.

“Selam,” diye cevap verdim utangaç bir şekilde, henüz onun iltifatlarına alışkın değildim.

Hiç vakit kaybetmeden yanıma geldi, kollarını bana sımsıkı dolayarak beni yerden kaldırdı. Ben de onu elimden geldiğince sıkı sardım ve bütün vücudum karıncalandı.

“*Buna* alışmaya başladım,” diye tişörtüne doğru konuşurken, parfümünün kokusunu içime çektim.

Beni yere indirdi ve parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Çekingenliği mi üzerimden attıran ve anında rahatlatan tatlı, nazik bir öpücüktü.

“Güzel,” diye cevap verip geri çekildi. “Eşyalarını alayım.”

Sol eliyle arka koltuktan sırt çantamı aldı ve sağ eliyle de benim elimi tuttu. Elimi dudaklarına götürüp parmaklarımı öptü.

“Geldiğine sevindim.”

Ona gülümserken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi oldu. “Ben de.”

Dairesinin kapısına geldiğimizde durdu ve bana döndü. “Seni uyarmam lazım... arkadaşım Viper içeride. Dün kız arkadaşıyla kavga etmiş, o yüzden dün gece bende kaldı, ama gidecek. Çoktan gitmiş olması gerekiyordu, ama uyuyakaldı.”

Midemin taklalar atmasını tekrar görmezden gelerek, "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedim.

Kapının kolunu çevirdi ve bana bakarak yüzünü ekşitti. "Bunu söylediğine pişman olabilirsin."

Bütün hafta boyunca kafamda Brody'nin dairesini canlandırıyordum. Salonda keten kanepeler, boş bira şişeleriyle dolup taşan bir çöp tenekesi ve her yeri kaplayan hazır yemek folyoları görmeyi bekliyordum.

Bir insan ancak bu kadar yanılabilirmiş.

Evi pırıl pırıl olduğu gibi, sıcak ve rahattı da. Deri mobilyalarla ve ilginç sanatsal çalışmalarla dekore edilmişti. Bir de salonda hayatım boyunca gördüğüm en büyük televizyon vardı.

Kanepeden sıçrayarak kalkan Viper seke seke yanıma geldi ve kollarını bana doladı. Fazlaca şaşırsam da nazikçe karşılık verdim. Geri çekildi ve bana baktı. "Eee, demek canavarı dize getiren kız sensin?" Brody'ye bakarak başını salladı. "Güzel seçim, dostum. Onaylıyorum."

Viper'a doğru gözlerini kısarak bakan Brody, ona küçük bir gözdağı verdi. "Sakin."

"Sadece ona iltifat ediyorum. Dur, baştan başlıyorum." Elimini avuçları arasına aldı, üst kısmını öptü ve önümde reverans yaptı. "Ben Viper, tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba Viper." İçten bir şekilde gülümsedim ve elini sıktım. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum."

Viper göz korkutucuydu. Brody kadar uzun boylu ve erkeksiydi, ama benzerlikler burada son buluyordu. Ejderha, yılan ve kim bilir başka ne dövmeleri kollarını kaplıyor, tişörtünün altından boynuna kadar çıkıp güçlü görünümlü çene çizgisinin altında bitiyordu. Omuz hizasındaki sarı saçları arkada dağınık bir topuz yapılmıştı ve

dudaklarının iki farklı yerinde pirsing vardı. Korkutucu motorcu görünüşünün yanı sıra, onda insanı rahatlatan bir şeyler de vardı. Ondan hoşlanmıştım, hem de çok.

Viper'in omzunun arkasına sert bir şaplak atan Brody, sonra kolunu ona doladı. "O da tam gidiyordu."

Viper şaşırmış görünüyordu. "Öyle miydin?"

"Evet, öyle." Brody kahve sehпасına doğru yürüdü ve anahtarıyla telefonunu alarak ona uzattı.

Viper, Brody'ye göz kırptı. "Haaaa, şimdi anladım. Onunla yalnız kalmak istiyorsun. Anlıyorum seni, dostum."

Brody içini çekti ve şapkasını çıkarıp ellerini saçlarının arasından geçirirken güldüm.

Viper yanımdan geçip kapıya gidecekti ki yanağıma öpücük kondurmak için durakladı.

Brody onu arkadan ittirdi. "Yürümeye devam et, Çapkın."

Kapıya vardıklarında Viper dönüp Brody'nun omzundan bakarak bana son bir kez daha el salladı. "Dostum, ilişkiniz yürümezse bana onun numarasını verebilir misin?" diye sordu.

"Güle güle." Brody kapıyı kapatmasına rağmen diğer taraftan konuşmaya devam ediyordu.

"Sadece bir şey sordum. Şahane kokuyordu lan!"

Brody kapıyı kilitledi ve bana döndü. "Bunun için özür dilerim."

"Sorun değil, gerçekten." Gülerek, "Bence tatlı biri," dedim.

"Tatlı mı?" Başını kaşıdı. "Viper'in bu sözcükle tanımlandığını daha önce hiç duymamıştım, ama peki."

Yanıma geldi ve kollarını bir kez daha bana doladı. "Gerçi bir konuda haklıydı. Gerçekten harika kokuyorsun."

“Sen de çok enfes kokuyorsun,” diye cevap verdim, yalnız kaldığımız için daha cesur hissediyordum. Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı doğrudan onunkilere yapıştırdım. İstekli bir şekilde karşılık verdi, dudağımı emerek ağzının içine aldı ve dilini üzerlerinde gezdirdi.

O anda anne olmakla, kızların evde neyle meşgul olduğuyla veya Brody’yle konuşmaya başladığımdan beri hiç ders çalışmamış olduğum gerçeğiyle ilgilenmiyordum. Onun kollarındayken bulutların üzerine yükseliyor, baş döndürücü ve öforik bir sis bulutu içinde fırıl fırıl dönüyordum. Önemli olan tek şey bu öpücüktü ve buna dört elle sarılacaktım. Ellerini yavaşça sırtımdan aşağı kaydırıp parmak uçlarını kalçalarımın altına bastırdı.

Brody beni geri geri oturma odasına doğru yürütürken dillerimiz baştan çıkarıcı dansına devam ettiler. Kanepesine sırtüstü devrildim; kıkırdayarak, burada olduğuma ne kadar mutlu olduğunu *hissedeceğim* şekilde üzerime çektim onu. Bunu yapmamın onu daha fazla istememe sebep olacağını biliyordum. Ellerimi tişörtünün arkasından içeri daldırarak, yaptığı en ufak harekette kasılan güçlü sırt kaslarının oluşturduğu tepeciklerde gezdirdim. Uzanıp, boynumu açıkta bırakmak için bir tutam saçını hafifçe kenara çekti. En sonunda dudakları tenimle temas ederek köprücük kemiklerimi öpüp emince inlemeden edemedim.

“Sana dairemin geri kalan kısmını gösterebilir miyim?” Dudakları kulaklarımı yaladığı zaman bütün vücudumu bir ürperti sardı. “Yatak odam hemen şu kapının ardında.”

Bir anda bütün algılarım geri geldi. “Bekle, hayır... ağırdan alacaktık. Hatırladın mı?”

Başı omzuma düştü ve içini çekti. “Çenemi kapalı tutma-lydım.” Yerde doğrularak inledi ve ellerini havaya kaldırdı. “Hadi, sana gerçekten evi gezdireceğim, ağır ağır.”

Ellerini tuttum, dik oturdum ve üstümü başımı düzelttim. “Kızmadın, değil mi?”

“Sana mı? Asla.” Tekrar elimi öptü ve beni koridora doğru çekti.

Brody’nin yatak odası sadeydi, hatta içerisi oldukça boştu. Çikolata kahve ve bronz renklerdeki kareli bir örtü bulunan king boy yatak soldaki duvara dayanmıştı; yatağın her iki yanında ise siyah renkte alçak komodinler vardı. Hemen dikkatimi çeken şey ise, odanın en sağ tarafındaki siyah deri koltuğun yanında duran kitaplık oldu. Brody’nin ilgisini ne tür kitaplar çekiyor diye merak ederek o tarafa gittim.

“Hiç vaktini harcama, dergiden başka bir şey yok.” Utanmış gibi gözüküyordu. “Genelde Sports Illustrated.”

Döndüm ve ona gülümsedim. “Bunda hiçbir sorun yok.” Koltuğun diğer tarafındaki duvara yarım düzine kadar çerçeve asılmıştı. Birçoğunda orta yaşlı bir kadınla Brody’nin yüzü vardı. “Bu annen mi?”

Arkamdan geldi ve kollarını belime doladı. “Evet, güzel, değil mi?”

“Çok.” Ona daha yakından bakarken parmaklarım her bir çerçevenin üzerinde gezindi. Koyu kahverengi dalgalı saçlarından, etkileyici gülümsemelerine kadar aralarındaki benzerlik büyüleyiciydi. Yakışıklı oğlunun daha yaşlı ve daha yumuşak başlı dişi bir versiyonu gibiydi. “Onun güzel, samimi ve manalı gözlerini almışsın. Tek bir bakışınla koca bir hikâye anlatabilme yeteneğin var. Bunu biliyor muydun?”

Bana daha sıkı sarıldı ve ben onun varlığından sorumlu olan kadını biraz daha incelemeye devam ederken başını omzuma yasladı.

Annesinin bir battaniyeye sarınmış şekilde kocaman

bir koltuğa oturduğu fotoğrafa gelince, içim acıdı. Başında pembe bir bandana vardı ve çok zayıftı, yüzü kireç gibiydi. Buna rağmen, yüzünde kocaman ve bulaşıcı bir gülümseme vardı ve kameraya doğru iki başparmağını havaya kaldırıyordu.

“Peki ya bu?” diye sordum temkinli bir şekilde.

“Onu ben çektim,” dedi kendiyle gurur duyar gibi. “Üç yıl kadar önceydi, kemoterapi tedavisinin son sabahıydı. Üçüncü evre göğüs kanseri teşhisi konmuştu ama atlattı. Bu fotoğrafı onun ne kadar yol kat ettiğini bana hatırlatması için saklıyorum. Onunla çok gurur duyuyorum.”

“Çok yakınsınız, değil mi?”

İçini çekti, nefesi boynumu ısıtıyordu. “Ne diyebilirim ki? Tam bir anne kuzusuyum.”

“Umarım paylaşmayı seviyordur.” Sağıma döndüm ve yanağını öptüm. Dudaklarım yüzünden ayrıldığı zaman, kalçalarımı tuttu ve beni kendisine döndürdü.

“Seni yatağa atıp işi pişirmek üzereyim. Annem hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?”

20

Brody

“Gitmeye hazır mısınız?” diye seslendi Kacie oturma odasından.

“Neredeyse,” diye seslendim ben de. “İçeri gelebilirsin. Sadece tişörtümü değiştiriyorum.”

Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açıldı, Kacie köşeden bakıyordu. “Emin misin?”

İçeri girip deri koltuğa doğru yürürken gözlerimi ondan alamıyordum, dalgalı kumral saçları açık omuzlarına dökülüyordu. Toplum içinde giyebileceği kadar uzun, fakat beni bütün öğleden sonrası boyunca deli etmeye yetecek kadar kısa bir etek, bütün kıvrımlarını mükemmel şekilde gözler önüne seren çarpıcı pembe renkte bir bluz ve parmak arası siyah terlikler giyyordu. Pembe ojeli ayak parmaklarının bu kadar seksi olabileceğini o zamana kadar hiç bilmezdim. Koltuğa kıvrıldı ve burnunu kırıştırarak bana doğru sırttı. Kacie bazı şeyleri... tekrar durdurana kadar yatakta yuvarlanarak geçirdiğimiz yirmi dakikadan dolayı dudakları kızarıktı.

Ona hiçbir şeyi aceleye getirmek istemediğimi söylerken doğruyu söylüyordum. Onun içine girmeyi en az Stanley Cup yüzüğünü istediğim kadar çok istiyordum, ama sabredebilirdim.

Aynı zamanda da duşta, buz gibi suyun altında biraz zaman geçirmiştım.

Elimde koyu lacivert ve yeşil çizgili bir polo tişörtle dolabımdan çıktım ve Kacie beni izlerken yatağa fırlattım. Beni tüketen bu bakışları işkenceci bir ön sevişme gibiydi, mahkûmlar üzerinde rahatlıkla kullanılabilirdi. Gözlerim ondaydı, birbirimize kilitlenmiş gibiydik. Dönüp başka bir tarafa bakamadım. Bakmak istemedim. Yanma gidip onu kollarıma almak ve yatağıma yatırmak istedim, tabii Andy'ye, partisini alıp Blaire'ın kışına sokmasını söyleyen bir mesaj atıktan sonra. Akşamı Kacie'yle yatakta sarmaş dolaş olmuş bir şekilde geçirmeyi tercih ederdim.

Tişörtümü başımdan çekerek çıkardığımda Kacie içini çekti. “*Dövmen* mi var?”

Güldüm. “Evet. Bu Murphy ailesi arması. On sekizinci yaş günümde yaptırdım. Babamda da tıpatıp aynısı var.”

“Kocaman!” Yerinden zıpladı ve daha rahat incelemek için yanıma geldi. Ellerini dövmemin başladığı kürek kemiklerimin arasında yavaşça gezdirdi ve sırtımdan aşağı kadar indi. O kadar sessiz bir şekilde, “Vay canına. Bu inanılmaz,” dedi ki söylediklerini zar zor duyabildim.

“Ne oldu?”

Cevap vermeyince yüzüne bakmak için ona döndüm. Gözlerindeki parıltı hüznle yer değiştirmişti ve yere bakıyordu.

“Kacie, sorun ne?” diye sorarken yüzünü ellerimin arasına aldım.

“Yok bir şey.” İçini çekerek bana baktı. “Berbat hissediyorum.”

“Neden?”

“O sabah sen otelden ayrıldıktan sonra şöminenin yanında formanı bulduğumda, hemen ön yargıya kapıldım.” Omuzları düştü. “Senin şu ne ailesini ne de bir başkası-

nı önemseyen bekâr ve kendini beğenmiş playboylardan olduğunu sandım. Şimdiyse annene böylesine hayran olduğunu duyunca, aile fotoğraflarınızı görünce, bir de bu dövme... Yanılmışım, Brody. Çok üzgünüm,” diye devam etti. Yere baktı ve bir kez daha içini çekti.

“Bak, sorun değil. Beni hiç tanıımıyordun.” Başını tutup yukarı kaldırınca bana bakmaya başladı. “Muhtemelen seni yatağa atmaya çalışan herifin teki gibi görünüyordum ki o kısmını çok da inkâr edemeyeceğim.” Dudaklarından küçük bir gülümseme geçti, ama tam olarak ikna olmamıştım. “Gerçekten hiç sorun değil. Buraya gel.” Onu kendime çektim, kollarımı ona doladım, başını çıplak göğsüme dayadım.

“Baksana, akşamki yemeğe hazırlanmak için birkaç saatimiz daha var. Kahve içmeye gitmek ister misin? Sana etrafı gezdiririm.”

Gülümsedi. “Harika olur. Yalnız önce tişörtünü giymen gerekir, değil mi?”

“Ya da sen de çıkarsan ve ödeşsek?”

Gözlerini devirdi ve yüzünde bir sırıtmayla odadan çıktı.

Hava mükemmeldi. Kacie’nin eli elimdeydi ve mahallede turluyorduk. Ona Tampon’u ve inanılmaz güzel güveç köfte yapan en sevdiğim Polonya restoranını gösterdim. Neredeyse her gün gittiğim kafeye gelmemiz on dakika bile sürmedi.

Mobilet Joe’nun Kafesi.

“Şirin isimmiş,” dedi Kacie içeri girerken.

“Joe’yla tanışana kadar bekle.” Göz kırptım. “Sanırım onu seversin, ama dikkatli ol. Elleri hiç rahat durmaz.”

Kacie gözlerini kıstı. Kafası karışmış görünüyordu ki

Joe arkasından gelip elini beline koydu. "Brody, minik arkadaşın kim?"

Joe tesisatçılıktan emekli olduktan sonra yavaşlamayı reddederek bütün birikimini bu mekâna yatıran yaşlı ve zararsız bir adamdı. Burası her zaman tıka basa dolu olurdu, görünüşe göre pek de fena bir yatırım değildi.

Kacie'nin duruşu sertleşti ve kocaman açılmış gözlerini Joe'dan bana çevirdi. Kıkırdadım ve elimi Kacie'ye doğru kaldırdım. "Joe, bu benim kız arkadaşım, Kacie."

"Selam, Kacie," dedi Joe onu daha da kendine çekeerek. "Tanıştığımıza sevindim."

Kacie kendini ondan kaçırıp döndü ve elini havaya kaldırdı. "Ben de tanıştığımıza sevindim, Joe."

"Her zamanki yerimde oturacağız, tamam mı?" dedim.

"Tamamdır, patron. Size menü getireyim." Kacie'ye gülümseyip koşturarak tezgâhın arka tarafına gitti.

"Genelde dışarıdaki bistro masalarında otururum ama sana da uyar mı?"

Kacie sırtıttığını saklamaya çalıştı. "İyi fikir."

"Niye sırtıyorsun?" diye sordum verandaya doğru yürürken.

"Hiç," dedi küçük bir kıkırdamayla.

"Yalancı."

"Sadece bistro masasının ne olduğunu bilmen çok tatlı geldi."

"Bunun için anneme teşekkür edebilirsin. Benimle kalmaya geldiğinde onu buraya getirmiştım." Sandalyesini çektim ve kokusu bana geldiği zaman kafamı saçlarına gömmemek için kendimi zor tuttum. "Ben iki kişilik masa diyordum. Beni düzeltti."

Kacie sandalyesini bana biraz daha yaklaştırdı. "Annen hakkında konuşmanı dinlemeye bayılıyorum."

“O mükemmeldir—aslında senin annene çok benziyor.”

“Peki ya baban?” diye sorarken Joe menüleri getirdi.

“Yakınız, ama annemle olduğumuz kadar değil. Ben küçükken babam hokey kampı ve lig masraflarını ödemek için sürekli çalışıyor oluyordu, ben de vaktimin çoğunu annemle geçirdim.”

Öne eğildi, eliyle çenesini kavradı.

“Giriş ikramiyemi aldığım zaman, yaptığım ilk şey doğruca evlerine gitmek, ödemeleri yapmak ve babamı emekli olmaya zorlamak oldu. Birkaç sene sonra da, ülkenin biraz dışına rüya evlerini yaptırdım.”

“Vay canına. Bu inanılmaz.”

“Evet, şanslıydım. Peki ya senin baban?” diye sordum dikkatli bir şekilde. “Onun hakkında konuştuğunu hiç duymadım aslında.”

Menüyü aldı ve omuzlarını silkti. “Anlatacak pek bir şey yok. Annemle yaklaşık on beş yıldır evliydim, sonra bir gün gitmeye karar verdi. Hiçbir haber vermeden, hep si bu işte.”

“İlginç... nedenini söyledi mi peki?”

“Görünüşe göre başka birisiyle ilişkisi varmış, onu hamile bırakmış ve onunla olmak istemiş. O günden beri onunla konuşmadım.”

“Çok üzgünüm,” dedim içtenlikle.

“Ben değilim.” Rahatsız bir şekilde gülümsedi ve etrafına bakındı. “Garson nerede? Çörek istiyorum.”

Çörek mi yoksa dikkatini dağıtacak bir şeyler mi istiyorsun?

21

Kacie

Brody'yle olmak rahatlatıcıydı, normaldi. Delici bakışlarıyla bana baktığı zaman yepyeni bir ilişkiye başlamış ergenlik çağındaki bir kız gibi midemde kelebekler uçuşuyordu; ama yaşlı ve evli bir çift gibi el ele tutuşup saatlerce her şey hakkında sohbet de edebiliyorduk. Günü şehirde dolaşarak geçirdik, üzerinde çok durmamaya çalışsam da, bunun her günkü yaşamım olmasını dilerdim. Bir pazar sabahı kalkıp o küçük kafeye yürüdüğümüzü, kızlar tarçınlı çöreklerini yiyip köşedeki trampetçinin ritimlerinde dans ederken, bizim de daha sonra hangi filmi izleyeceğimizi düşündüğümüzü hayal edebiliyordum.

Bu hayali kafamdan atmaya çalıştım çünkü bu tam olarak öyle bir şeydi... bir hayal.

Bu şey, her ne idiyse, daha ileriye gitme şansı hiç yoktu; biz çok farklıydık.

Brody'yle ilişkimizin miadı dolmak üzereydi ve takvimde o tarihe bakmayıp sadece anı yaşamak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Ama şimdi, duş alıyor ve bu akşamki yemeğe hazırlanıyor olmam lazımdı. Yatak odası kapısını açtım ve ona, "Baksana, acaba fazladan şampuan ve saç kremin var mı?" Benimkileri getirmeyi unutmuşum," diye seslendim.

"Banyodaki çamaşır dolabında."

"Teşekkürler!"

Gayet normal bir şekilde, "Rica ederim bebeğim," diye seslenirken, sesi sanki bugün sıradan bir pazar günüyümüş gibi geliyordu, ama bu beni telaşlandırmıştı.

Yatak odası kapısını hafifçe aralık bırakarak misafir banyosuna yürüdüm, çamaşır dolabının kapağını kaydırarak açtım ve yüksek sesle güldüm. Rafta akla gelebilecek her markanın -meyvelisinden çiçeklisine ve ekstra güçlendirici olanlarına kadar- yaklaşık otuz farklı şampuanı ve saç kremi olmalıydı. Kapıdan dışarıya doğru tekrar seslendim. "Bir güzellik salonunun deposunu falan mı soydun?"

Kıkırdadı ve o da bana seslendi. "Hayır, ne kullandığını hiç bilmiyordum, ben de ellerinde ne varsa aldım."

Ağzım açık kaldı, rafa inanamayan gözlerle bakarken damarlarımdan şaşkınlık akıyordu. Ona göre bu çok basit ve önemsiz bir jest olabilirdi, ama benim için düşünemeyeceği kadar anlamlıydı.

Şampuan konusunda daha sonra panik yaparsın, Katie. Kendine gel ve gir şu duşa.

Bu gece çoğunluğu benim "Brody'ye eşlik eden kişi" olmam dışında hakkımda hiçbir şey bilmeyen yeni insanlarla tanışacaktım, o yüzden Brody'yi utandırmamaya ve kötü göstermemeye mecburdum. Daha da önemlisi, bu insanlardan birisi çocukluğundan beri onun en iyi arkadaşıydı. Ayrıca Brody'ye göre karısının yanında pirana bile pelüş ayıcık gibi kalırdı. Stres seviyem her zamankinden de fazlaydı ve her şeyin mükemmel gitmesini istiyordum. Benden hoşlanmalarını istiyordum.

Hoşlanmak az kalırdı, beni sevmelerini istiyordum.

Yetişkinlik zamanınızın büyük bir kısmını kot pantolon ve tişörtler içinde geçirdiğiniz zaman, bu tür davetler yıl-

dırıcı oluyordu. Lauren elbise ve ayakkabılar konusunda stil danışmanlığımı yaparak bana yardımcı olmuştu, ama makyaj konusunda kendi başımaydım. İstedğim en son şey, onun yoldan geçerken arabasına attığı ucuz bir fahişe gibi görünmekti. Ve masadaki görgü kurallarınaysa değişmek bile istemiyordum.

Salata çatalı, yemek çatalı, çorba kaşığı, normal kaşık... hepsi çok kafa karıştırıcıydı.

Bir saat sonra, boy aynasının karşısında durmuş, görünüşüme dair bütün detayları tek tek inceliyordum. Saçımı altı kez toplayıp açtım, makyajımı üç kez değiştirdim ve o somon rengi elbiseyi yedek olarak yanımda getirmediğim için iki kez yüksek sesle küfrettim.

Olan oldu artık. Şov zamanı.

Ayaklarıma Lauren'in o kadar da yüksek olmayan topuklu ayakkabılarını geçirdim, derin bir nefes aldım, ruhumdaki öz güveni sıkarak elimden geldiğince dışarı çıkardım ve uzun adımlarla oturma odasına yürüdüm.

İçerisi boştu.

Arkamdaki mutfak lavabosunun oradan, "Yok artık," diye mırıldanan Brody'nin sesi şaşkın çıkıyordu.

Yüreğim ağzıma geldi ve hızla ona doğru döndüm. "İyi anlamda mı kötü anlamda mı?"

Ağzıyla cevap vermedi, ama beni tepeden tırnağa süzen gözleri çok şey anlatıyorlardı. "En iyi anlamda."

Gururlanarak önce kendime, ardından sevinçle ona baktım. "Fena olmamışım, değil mi? Birden ona kadar puan verecek olursan—"

"Altı yüz elli iki," diyerek lafımı kesti, bana sokularak saçımın arkasını tuttu ve ağzını benimkine sertçe bastırdı.

Bu öpücük bundan önce olanlardan çok farklıydı. Dili

gecenin ilerleyen saatleri için çok leziz şeyler vaat edeceğesine ağzımın derinliklerine daldı. Gittikçe, bana yapmak istediklerini reddedemeyecek hale geliyordum. Eli hâlâ başımın arkasındaydı. Alnını alnıma bastırmaya yetecek kadar geri çekildi.

Sesi pütürlüydü, seksin sesi olsaydı, kesinlikle onunki olurdu. “Bir an önce çıkalım, yoksa yemeği boş verip, seni omzuma attığım gibi yatağa götürmek zorunda kalacağım.”

Sadece bu cümle bile bacaklarımın arasında yangının başlamasına sebep oldu ve yatıya kalmak iyi bir fikir mi diye düşündüm.

Güvenlik görevlisi bizi özel bir golf alanının girişinden içeri aldı. Virajlı sokaklar antika sokak lambaları ve mükemmel görünümlü çitlerle çevriliydi, yanından geçtiğimiz her bir ev ise bir öncekinden daha büyük, daha masraflıydı.

Brody sokağın sonuna kadar kavisler çizip BMW 740i’sini, rahatlıkla şato denebilecek bir yapının önündeki, yarım daire biçimli geniş taş kaplama garaj yoluna sokarken, “Burası da nedir böyle? Stepford¹³ bölümü mü?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Öyle de denebilir.” Ben ağzım açık bir şekilde bize doğru gelmekte olan iki park görevlisine bakarken, aracını park yerine bıraktı.

“Yemekli partileri için çalışan valeleri mi var? Hem de evlerinde?”

13 Ira Levin’in ‘Stepford Kadınları’ adlı alaycı ve eleştirel romanında yer alan, materyalist insanların yaşadığı kurgusal şehir. Şehirde yaşayan erkekler yalnızca çalışır, kadınlarsa yalnızca ev işi yaparlar ve dış görünüşleriyle ilgilenirler.

Brody bana baktı ve gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Blair her şeyin en iyisini ister."

Kapım bir anda açıldı, genç adamlardan birisi elimi tuttu ve araçtan çıkmama yardım etti. "Teşekkürler," diyerek gülümsedim.

Brody diğer adama anahtarını uzattı ve arabanın önüne geldi. Bana kolunu uzattı. Bu şık Arnavut kaldırımının üzerinde henüz Lauren'in ayakkabısını veya topuğumu kırmamışken, hemen koluna girdim.

"Blair'i pek sevmiyorsun, değil mi?" diye sordum eve doğru yavaşça yürürken.

Bana ifadesiz bir şekilde baktı. "Hem de hiç. Üniversiteden beri birbirimizden pek hoşlanmıyoruz. Onun her zaman bir servet avcısı olduğunu düşündüm, o da benim Andy üzerinde kötü bir etkim olduğunu düşünüyor. Sadece Andy'ye bir iyilik yapmak için buradayım. Ayrıca çocukları görmeyi çok istiyorum, tabii bu gece için onları sepetlemediyse."

"Çocukları mı var?"

"Evet, Logan dört, Becca da neredeyse iki yaşında."

Mükemmel!

Blair'le ortak noktamız olabilirdi, çünkü bütün anneler çocukları hakkında konuşmayı, öfkelenedikleri utanç verici anlarını paylaşmayı veya birbirlerine ufak tüyolar verip ürün tavsiyesinde bulunmayı severlerdi. Bu düşüncümünden de kolay olacaktı.

Yakından bakınca evleri sokaktakinden çok daha mükemmel görünüyordu. Normalden geniş olan kemerli giriş kapısı koyu renk ceviz ağacından yapılmaydı ve dövme demirle süslenmişti. İçlerinden parlak, şeker pembesi çiçeklerin çağlayan gibi döküldüğü devasa vazolar, ve-

randanın her iki yanına yerleştirilmişti. Brody uzanıp zili çaldı ve saniyeler içinde, altmışlarının başında güler yüzlü bir kadın kapıyı açtı. Gri kısa saçları, güldükçe güller açıyormuş gibi duran pembe yanaklarının etrafında dalga dalga dökülüyordu.

“Hoş geldiniz, lütfen içeri girin.” Geri çekilip başını kibar bir şekilde eğdi ve içeri girdik.

Kapıdan daha yeni girmiştik ki hayatımda gördüğüm en büyük kitaplığın arkasından bir çocuk fırladı ve doğruca Brody’nin kollarına atladı. “Brody amca!”

Kum sarısı saçlı ve parlak mavi renkli gözlü, Kızgın Kuşlar pijamaları giymiş bu tatlı çocuk, kollarım ve bacaklarını Brody’nin gövdesine bir maymun gibi sardı. Gerçi onu suçlayamazdım, bunu ben de ona birkaç defa yapmak istemiştım.

“N’aber, dostum?” derken Brody onu gövdesinden ayırdı ve defalarca havaya attı. Logan’ın ciyaklaması soğuk ve taşlı girişte yankılandı. Etrafa bakınırken ürperdim. Burası çocukların yaşayabileceği bir yere hiç benzemiyordu.

Onları muhtemelen zindanda kilitli tutuyordur.

Beyaz-sarı lüleli küçük bir kız sallana sallana Brody’ye doğru gelip kollarını havaya kaldırıncı, kendi kendime kıkırdadım.

“Becca!” Brody şen şakrak bir şekilde bağırdı ve eğilip onu da diğer koluna aldı. O kıkırdayıp eğilip bükülürken kızın küçük yüzünü öpücüklere boğdu.

“Nedense buraya geldiğinde ilk yaptığın şey çocukları vahşileştirmek oluyor.” Arkamdan sakinleştirici bir ses duyuldu.

Evin arkasından çok pahalı olduğunu düşündüğüm kömür karası takım elbisesiyle seçkin görünümlü bir adam

belirdi. Logan'la aralarındaki benzerliğe şok olmuştum, Logan onun aynısının küçüğü gibiydi. Aynı kum sarısı saçlar, aynı parlak mavi gözler.

Bize doğru geldi ve elini uzattı. Brody kucağında Becca olduğu için onun elini garip bir şekilde sıktı ve birbirlerine sarılmaktan ziyade sırt sıvazlıyorlarmış gibi görünen erkeksi kucaklaşmalardan yaptılar.

"Geldiğine sevindim, gelebileceğini hiç sanmıyordum." Becca'ya uzandı, o da ilgili bir şekilde babasının kucağına atlayıp başını omuza dayarken bana dikkatli bir şekilde baktı.

Brody kolunu omzuma atarken, "İnan ki ben gelmek istemiyordum, ama kahretsin ki Kacie, Blaire'in yemeklerini denemek için yanıp tutuşuyordu," diye espri yaptı.

"Merhaba Kacie, ben Andy." Elimi ellerinin arasına alırken içten ve samimi bir şekilde gülümsedi.

"Merhaba Andy, beni davet ettiğin için teşekkürler." Boynuna tırmanan tatlı miniğe daha fazla karşı koyamadım. "Sen de Becca olmalısın. Gördüğüm en tatlı kızsın. Bu senin bebeğin mi?" Kolunun altına sıkıştırdığı yumuşak bebeği işaret ettim.

Doğruldu, benim üzerime atlamaya çalışırken gözleri ıslı ıslıdı.

"Becca, dur tatlım. Herkes seni tutacak diye bir kural yok." Andy onun yanağını öptü.

"Sorun değil. Tutmak isterim... senin için sakıncası yoksa tabii."

"Tabii ki yok," derken onu bana uzattı. "Logan'ı Brody'den ayırmaya çalışmalıyım. Bu da başlı başına bir görev sayılır." Uzanıp Logan'ın, Brody'nin boynuna doladığı kollarının altını gıdıkladı, ama Brody, Logan'ı daha sıkı tuttu ve mu-

zip bir şekilde diğer yöne kaçtı. Andy bana baktı ve içini çekti. "Gördüğün üzere aynı zihinsel kapasiteye sahipler. Bu nedenle bu kadar iyi anlaşıyorlar."

Becca bebeğini bana doğru kaldırıp yüzünü işaret etti. "Burun."

Becca'ya doğru, "Bebeğinin burnu mu o?" diye cıvıladım. "Senin burnun nerede?"

Kıkırdadı ve tombul küçük parmağını burun deliğine soktu. Andy uzandı ve çabucak parmağını çıkardı. "Muhtemelen bunu da Brody amcasından öğrenmiştir."

Kendimi Andy'nin yanında anında iyi hissederek güldüm ve böylesine iyi bir adam nasıl olup da Brody'nin tasvir ettiği cadıyla evli olabilir diye düşündüm. Muhtemelen Brody abartıyordu. Andy ellerini Becca'ya doğru uzattı, fakat Becca onları hızla ittirdi ve başını omzuma dayadı.

Andy, "Vay canına, pabucum dama atıldı galiba," diye dalga geçti.

"Bana uyar," dedim. "Çok kucaklanası bir kız." Saçlarından gelen bebek şampuanı kokusu, kızlarımın burnumda tütmesine sebep oldu. Bugün aklım Brody'yle çok meşgul olduğu için onlardan uzak olmakla başa çıkabildiğimi zannediyordum, ta ki bu küçük hatırlatıcı gerçeği yüzüme vurana kadar.

"Ah, çok üzgünüm!" Bir kadın odaya girer girmez feriyat etti. Bir süper model gibi görünüyordu. Uzun, fazlasıyla zayıf ve bir derginin kapağından fırlamış gibiydi. Platin sarısı bukleleri o hareket ettikçe saat sarkacı gibi sağa sola dalgalanıyordu. Diş beyazlatmaya ayırdığı paraya bakılırsa dişçisinin, çocuklarının eğitimi ilkokuldan üniversiteye kadar garantilediğine emindim.

“Becca, buraya gel. İnsanları rahatsız etmeyi kes.” Becca’yı benden sert bir şekilde alırken küçük kız protesto edercesine çırpındı. “Gloria, buraya gelebilir misin, lütfen?” Evin arka tarafına doğru sinirle bağırırken turkuaz renkli küpeleri şiddetli bir şekilde öne arkaya sallanıyordu.

“Geliyorum.” Genç bir kadın hızla girişe geldi. Ellerini önünde düzgün bir şekilde kavuşturdu, gözlerini ise az önce azar yemiş küçük bir çocuk gibi zemine kilitledi.

Becca’yı onun kollarına doğru iterken, “Gloria, ben sana ne için para ödüyorum? Çocuklara bakıyor olman gerekiyordu!” diye çıkıştı. Bu sırada Becca bebeğini yere düşürdü, ben hızlıca uzanıp yerden alarak Blaire’e uzattığımda ise genç kadın gözlerini devirdi. “İşte. Aptal bebeğini de unutma.”

Brody’yle Logan’a baktı ve parmaklarını şıklattı. “Logan. Git. Hemen.”

Brody, Blaire’e dik dik baktı ve Logan’ı omuzlarından nazıkçe tutarak yere indirdi. “Sen uyumadan önce arayı kapatırız, tamam mı?” Brody Logan’a bir beşlik çaktı, ardından Logan omuzları hayal kırıklığıyla düşmüş şekilde Becca ve Gloria’yla birlikte uzaklaştı.

“Çok üzgünüm.” Gözlerini bana kilitledi ve ellerimi ellerinin arasına aldı. “Ben Blaire, seninle tanıştığım çok sevindim.”

“Ben Kacie, ben de tanıştığım sevindim.”

Brody arkamdan geldi ve kolunu tekrar omuzlarıma attı. Blaire’in yüzüne vururcasına, “Kacie benim sevgilim,” dedi gururlu bir şekilde.

Blaire onu tepeden tırnağa inceledi ve iğrenmiş gibi burununu kırıstırdı. “Bunun için de çok üzgünüm,” dedi ve bana

doğru eğildi. “İçeri girmeyi düşünüyor musunuz?” Bunu dedikten sonra hızlıca döndü ve çabucak gözden kayboldu.

Andy bize doğru dönerek içini çekti ve bardağını havaya kaldırdı. “Bunu çok daha sert bir şeyle dolduracağım. Siz de ister misiniz?”

Brody benim konuşamayacak kadar dilimin tutulduğunu fark etmiş olacak ki, ikimiz adına da cevap vererek, “Kesinlikle,” dedi. “Güzel kravat seçimi, Bay Önemli Kimse.” Uzanıp Andy’nin boynundaki küçük sarı Kızgın Kuşlarla süslenmiş gök mavisi kravata fiske vurdu.

“Bana bak, çek ellerini, adamım, Logan seçti onu.” Bana baktı ve göz kırptı. “Ayrıca bunu taktığım zaman Blaire öfkeden çıldırıyor.”

Evin arkasına doğru Andy’yi takip ettik. Brody yol boyunca kalçalarımı avuçladı. Bu pişkin davranışına inanamayarak ona bakakaldım. Yürümeyi bıraktı ve elimi tuttu. Andy bizsiz devam ederken bana sımsıkı sarıldı.

“Bana öyle bakma, elimde değil. Bu elbise var ya, of of,” diyerek boynuma doğru inledi.

Bugün Brody ikinci defa böyle bir hayvansal içgüdüyle hareket ediyordu ve kahretsin ki buna bayılmıştım. Eğer beni yalnızca kelimelerle böyle tahrik edebiliyorsa, vücuduyla veya diliyle neler yapabildiğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Kulak mememi emerken dudağımı ısırdım. “Eğer kartlarını doğru oynarsan gece bu elbise, yatak odanın zeminindeki kıyafet yığını içindeki yerini alabilir.”

Çene çizgimi öperken inledi.

Andy mutfak kapısından bize pis pis sırtıp, “Misafir odasını kullanmanız gerekiyor mu, yoksa yemek sonrası- na kadar bekleyebilir misiniz, gençler?” diye dalga geçti.

Brody'den uzaklaştım, elbisemi düzelttim ve ben de mutfağa yöneldim.

Onun yanından geçtiğimiz sırada, aslında pek de içten olmayan bir şekilde, "Affedersin," dedim.

"Özür dileme, sadece şaka yapıyordum." Andy kulağıma eğildi. "Ayrıca onu daha önce hiç böyle görmemiştim, bir bakıma hoşmuş." Gülümseyerek elimi sıktı ve uzaklaştı.

Mutfaktan Blaire gözlerini kısmış benim olduğum tarafa doğru dik dik bakıyordu. Arkamda birisi mi var diye dönüp baktım ama benden başka kimse yoktu.

"İyi misin?" Brody'nin kaşları çatılmıştı ve sesi endişeli çıkıyordu.

"Evet, sadece şey sandım... yok bir şey. Evet, iyiyim." Başımı iki yana salladım, gergin bir şekilde güldüm ve birisinin Brody'ye seslenip hokeyden konu açarak dikkatini dağıtmasına sevindim. Görünüşe göre bu parti benim sandım kadar da büyük değildi, yalnızca sekiz çift davet edilmişti. Yemek sırasında Blaire'in çalışanları içeri fazladan bir masa daha getirdi ve her masaya dört çift olacak şekilde ayrıldık. Neyse ki Brody, Blaire'in masasında oturmamızdan emin olmak için elinden geleni yaptı.

Yemek aslında gerçekten iyiydi. Gorgonzola soslu kuzu pirzola, sarımsaklı patates püresi ve çıtır kuşkonmaz yapmıştı. Elemanlar tutmayı gerektirecek bir parti değildi, ama en azından çabalıyordu ve bu yüzden hakkını vermek gerekiyordu.

Yemek sırasında, ikizleri olan Chelsea adında oldukça tatlı bir bayanla tanıştım. Meğerse Blaire'le aynı kitap kulübüne üyeymişler. Onunla çok iyi anlaştık. Brody erkeklerle gelecek futbol sezonunu tartışmakla meşgulken

konusabileceğim başka birinin daha olması güzeldi. Kızlarımız hakkında konuşmak onları biraz daha fazla özlememe sebep olmuştu.

Yemekten sonra, Blaire'in bağırırcasına çıkan sesi sayesinde çalışanların masaları hemen toparlamaya başladıklarını fark ettim. Bir şeyler anlatırken sesi sürekli yükseliyordu ve cadı gibi gülüşü de onu duymazlıktan gelmeyi imkânsızlaştırıyordu. Andy'nin iki kez kulağına bir şeyler fısıldayıp elindeki şarap kadehini almaya çalıştığını gördüm, ama Blaire, onun elini ittirip kahkaha atarak karşı çıktı.

Farkına bile varamadan geriye sadece Andy, Blaire, Chelsea, onun eşi Tom, Brody ve ben kalmıştık. Erkekler çalışma odasında konuşurlarken, Chelsea ve ben mutfağa geçtik. Mutfak adasına oturup sohbet etmeye ve kahvele-
rimizi yudumlamaya başladık ki Blaire içeri daldı.

Şarap bardağını çalkalarken bir yandan da, "Siz ikiniz neler konuşuyorsunuz öyle?" diye geveledi.

"Kitaplar... ve çocuklar." Chelsea bana bakıp tatlı bir şekilde gülümsedi, ardından Blaire'e döndü. "İkimizin de ikizleri var—ne hoş değil mi?"

Blaire'in ağzı açık kaldı ve bakışları doğrudan bana odaklandı. "*Senin çocukların mı var?*"

Bütün vücudum gerildi, kalbim göğüs kafesimde hızla tur atmaya başladı ve Brody'nin içeri girip bana gitme vaktinin geldiğini söylemesi için içten içe yalvardım.

Tiz bir şekilde, "Evet," diye cevap verirken, sesim istediğimden daha titrek çıkmıştı. Boğazımı temizleyip, "İkizlerim beş yaşında. İkisi de kız," diye devam ettim.

"Babaları nerede?" Tavan yapmış cesaretiyle benden cevap talep ediyordu.

“Ah, emin değilim.”

“Emin değil misin?” Sorgulayan sesi inanmazlıkla yükseldi. “*Bu ne boktan bir cevap böyle?*”

Aman Tanrım, Brody, neredesin sen?

“Ah... olayı şimdi anladım.” Yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleşirken gözleri kocaman oldu. “Bekâr anne profesyonel atletle büyük ikramiyeyi yakalar.”

Chelsea araya girdi. “Hadi ama Blaire, öyle şey söylenir mi?”

“Ah, kes sesini Chels,” diye patladı Blaire. “Bu kız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, ben de öyle—tabii erkekler konusunda berbat bir zevki olduğu dışında.”

Chelsea yarım ağızla “Blaire...” derken, ayaklarımızın altındaki mermerlerden birine dönüşüp sonsuza kadar gözden kaybolmayı diliyordum.

“Gerçi fikir iyi, seni suçladığımı söyleyemem.” Blaire bara doğru yürüdü, şarap bardağını ağzına kadar doldurdu ve saldırmaya devam etti. “Ama hakikaten, daha iyisini bulamadın mı? İlk bulduğunu falan mı seçtin, ne yaptın? Eğer senin yerinde ben olsaydım, Minneapolis’in yarısını becermemiş birisini seçerdim.”

Bir boks şampiyonu beni göğsümden yumruklamış gibi geliyordu, halatlara doğru gerisin geri yapışmamak için tezgâhı sımsıkı kavırıyordum. Ne diyordu böyle? Brody daha önce hiç kız arkadaşı olmadığını söylemişti.

Paniğimi fark etti ve bundan beslenmeye devam etti. “Bilmiyor muydun bunu? Bir yerlere götördüğü ilk kız sen değilsin, tatlım. Özel olduğunu falan mı sandın? Gelecek hafta başka birisi olur.” Şarabından koca bir yudum aldı ve gözlerini bana kilitledi. “Hatta daha birkaç hafta önce başka birisi vardı yanında. Arkadaşım Kendall’ı ka-

fasına estiği gibi yıllarca becerdi durdu. Kendall ona bu hafta sonu mesaj attığını söyledi, ama Brody cevap vermemiş... sanırım nedenini biliyoruz, değil mi?" Kaşını ve bardağını aynı anda havaya kaldırdı.

Tezgâhın arkasından bana uzanan Chelsea özür dilercesine elimi sıktı ve çalışma odasına doğru bağırdı. "Tom, gitsek iyi olacak!"

Lütfen, Brody, sen de onun peşinden buraya gel. Lütfen.

Bir şeyler söylemeliydim. Bir şeyler söylemem gerektiğini *biliyordum*, ama işin gerçeği Brody'yi o kadar da iyi *tanımıyordum*, dolayısıyla onu savunmak yersizdi. Karşılık verebileceğim hiçbir şey yoktu. Ayrıca bir parçam hâlâ Andy'nin kalbini kazanmak istiyordu ve karısına bağırarak bana pek de bir şey kazandırmayacaktı.

"Ah, lütfen benim yüzümden gitmeyin, Chelsea. Susacağım. Sadece neyin içine girdiğini bilsin istedim. Bir çingiraklı yılanla yatağa girmek bile daha güvenli sayılabilir." Kendi kendine güldü ve içkisine bakarak bardağı çalkaladı.

Erkekler içeri girdiler ve anında bir şeylerin ters gittiğini hisseden Brody merak içinde bana baktı. Soru sormasını engellemek için başımı çabucak iki yana salladım ve kapıyı işaret ettim. Kaşlarını çattı ve yanıma gelerek beni kendine çekti.

"Sen iyi misin?" dedi sessizce kulağıma doğru.

Cevap veremedim, sadece başımı salladım.

"Eee, Brody... Kendall ne yapıyor?" diye kıkırdadı Blaire.

Brody'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Burada ne haltlar oluyor böyle?" derken bir Blaire'e bir bana bakıyordu.

Yalvarırcasına, “Hiçbir şey,” derken elimi bir inip bir kalkan göğsüne koydum. “Gidebilir miyiz, lütfen?”

Blaire hıçkırdı. “Kacie’yle ya da adı her neyse, onunla senin sezon dışında neyi veya *kimi* yapmak istediğin hakkında azıcık konuşuyorduk. Hem kendisini hem de sevgili küçük kızlarını bu işe bulaştırmadan önce bunları bilmek ister diye düşündüm.”

Andy, “Tamam, bu kadar yeter,” diye emrederek bardağına uzandı, fakat o daha yakalayamadan hızla arkasını dönen Blaire, burgonya şarabını buz mavisi elbisemin ön kısmına döktü.

“Ah hayır!” diye bağırarak Chelsea kâğıt havlu almak için tezgâha koştu.

“Sen iyi misin?” Brody bana döndü ve üzerimdeki şarabı yere doğru silkelemeye çalıştı.

Boğazım düğümlendi, ağlamak üzereydim. Fısıldayarak, “Sadece gitmek istiyorum, tamam mı? Rica ediyorum gidebilir miyiz? Hemen?” diye yalvardım.

“Hay Allah’ım ya, bir şeyi yok!” Blaire gözlerini devirdi ve tezgâhtan cüzdanını aldı. “İşte,” derken içinden bir tomar para çıkardı. “Bu senin elbiseni karşılar, tamam mı?” Bunu dedikten sonra yirmi dolarlık banknotu tezgâha fırlattı ve bana göz kırptı.

Patlama sırası Brody’deydi.

“Beni dinle, seni zavallı sürtüğ...” Beni Blaire’in bakışlarından ve sözlerinden koruyacak şekilde önüme geçti. “*Bana veya benim hakkımda ne istiyorsan söyleyebilirsin ama Kacie’ye laf edemezsin. Anlaşıldı mı?*”

Blaire suratında boş bir ifadeyle ona bakarken gözlerini çılgınca kırpyordu. Brody elimi tuttu, beni kapıya çekti ve son kez arkasını döndü.

“Ve bir daha onu küçük görmeden önce, boktan evinin masraflarını onun erkek arkadaşının hokey sözleşmesinin karşıladığını aklından çıkarmasan iyi edersin. Kocan her zaman benim en iyi arkadaşım olacak, ama bu benim menajerim olacak anlamına da gelmiyor. Uyarmadı deme.”

22

Brody

Andy'lerin evinden dönüş yolunda geçirdiğim kırk beş dakika, hayatımın en uzun kırk beş dakikasıydı. Kacie'den binlerce defa özür diledim ama onun tek yaptığı gülümseyip, "Ben iyiyim," demek oldu. Ben küçükken annemle babam ara sıra kavga ederlerdi ve ne zaman annem babama, "Ben iyiyim" dese, babam ya o gece kanepede yatar, ya da ertesi gün elinde çiçeklerle eve gelirdi. Söz konusu kadınlar olunca, "İyiyim," aslında iyi değilim demektir. Hem de hiç iyi değilim.

İyiyim dese de iyi değildi, bunu biliyordum. Bütün yol boyunca camdan dışarı bakıp aslında hiçbir şeye odaklanmamasından iyi olmadığını anlayabiliyordum. Benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu ve onu bu konuda hiçbir şekilde suçlayamazdım. Blaire ben mutfığa *girmeden önce* ona ne söylemişti. Dahası, onu Blaire'in evine götürürken aklımdan ne geçiyordu? Bu uzun zamandır yaptığım en aptalca şeydi. Blaire'le daha önce de sorun yaşamıştım ve nasıl bir sürtüğ olduğunu biliyordum; nasıl olup da Kacie'ye sataşmayacağım düşünebildim ki?

Aracı garajıma park ettiğim anda Kacie yerden çantasını aldı. Kapı koluna uzanınca kapıyı kilitledim.

Aniden dönüp bana baktı. Kaşları bir araya gelerek alındaki küçük, tatlı kırıksıklıkların ortaya çıkmasına neden olmuştu. "Ne yapıyorsun?"

“Konuş benimle,” dedim yalvaran bir ses tonuyla.

Yüzünden sahte bir gülümseme geçti ve elini elimin üstüne koydu. “Konuşmamız gereken bir şey yok, tamam mı?”

“Evet, var. Ben mutfağa girmeden önce Blaire sana ne söyledi?”

Ellerine baktı ve yumuşak bir sesle konuştu. “Sözün kısası, beni seninle ilgili uyardı ve senden uzak durmamı söyledi. Dinle, Brody... belki de bu hafta sonu buraya gelmek bir hataydı, belki de bu gece geri dönmeliyim. Hayatlarımız *o kadar* farklı ki.”

“Bunu söyleme.” Karşı çıkmaya çalıştım, ama bana fırsat tanımadı.

“Gerçek bu. Benim tipik cumartesi günümde kızlarla Disney filmleri izlenir ve eğer çok maceracı hissediyorsak dondurma yenir. Bu gece... zordu.” İçini çekti, tekrar sayıklar gibi konuşmaya başladığında gözleri arabanın içinde çılgınca gezinmeye başladı. “Sen bana her zamanki gibi bakıp her zamanki gibi öptüğünde risk almaya değer diyorum... *Senin* risk almaya değeceğini düşünüyorum. Ama Blaire’den gelen birkaç boktan yorumla seni hiç *tanımadığımı* anlamakla kalmıyor, aynı zamanda zaten sorgulamakta olduğum şeyleri sorgulamaya geri dönüyorum-”

“Bekle, bekle. Bir dakika dur.” Beynindeki tren enkazını eski haline döndürmek için ellerimi önümde çaresizce havaya kaldırdım. “Birincisi, kafamı deli gibi karıştırıyorsun. İkincisi, bu araba harbiden rahatsız ötesi. Yukarı çıkınca üzerimize rahat bir şeyler geçirip bir şişe şarap açarak ‘Brody’ye ne istiyorsan sor,’ seansı yapmaya ne dersin? Aklına ne gelirse sorabilirsin tamam mı?”

Tek kaşını meraklı bir tavırla havaya kaldırdı. “Ne gelirse mi?”

“Ne gelirse. Senin için... açık bir kitap gibiyim.”

Endişeyle baktı ve tekrar kapı koluna uzandı. Bu kez kilidi açtım ama çıkıp doğruca arabasına gitmemesi için Tanrı’ya dua ediyordum. Zaten gitseydi benimle konuşmaya zorlamak için kendimi kaputun üzerine atıverirdim.

Arabanın arkasında yan yana geldik ve o seksi bacaklarından birini kaldırıp topuklu ayakkabısını çıkarırken koltuk değneği görevi gördüm. Diğer bacağı için de aynıısını yaparken burnumu saçlarına gömmek için kendimi zor tuttum. Herhangi birisi nasıl olup da böylesine basit bir hareketi bile bu kadar seksiymiş gibi gösterebiliyordu? Fark ettiğim kadarıyla bunu her şeyde yapıyordu... Kahvaltı hazırlarken, kızlara kitap okurken, nefes alırken. Kalbimdeki yerini yavaş yavaş sağlamlaştırıyordu. Blaire’in ve onun pis ağzının her şeyi mahvetmesine izin vermeyecektim.

Daireme yürüdük ve Diesel koşarak bizi karşıladı. Kacie’yi burnuyla tepeden tırnağa muayene ettikten sonra, bana doğru koştu ve acı acı inledi.

“Temizlemem için bana bir hediye bırakmadan önce onu dışarı çıkaracağım. Bizimle gelmek ister misin?”

“Evet,” diye cevap verdi hemen. “Çarçabuk üstümü değiştirsem olur mu?”

Hayır, hayatının geri kalanı boyunca üzerinde o elbise kalsın lütfen.

“Tabii,” diye cevap verince dönerek koridora yöneldi. “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye seslendim arkasından.

Bana dik dik baktı ve gözlerini devirerek koridor boyunca yürümeye devam etti.

Birkaç dakika sonra, odamdan çıktım ve aile odasına yürüdüm. Çömelmiş Diesel’le oynayan Kacie’nin saçları

yüzünün çevresinden dökülüyordu. Mükemmel görünüyordu, sadece kot pantolon ve kapüşonluyla bile.

“Hazır mısın?” diye sorup dolaptan Diesel’in tasma kayışını aldım.

Kacie ayağa kalktı ve beni mahveden burnunu kırıştırdığı gülümsemesiyle baktı.

“Evet, gidelim.”

Gecenin keskin havası dışarı adım atar atmaz çarptı. Kacie kollarını kendine sardı. Haziran ayının ortalarında Minnesota’da hava gün boyunca güzel olurdu, ama gecelerini kestiremiyordunuz. Kacie’yi sarmalamak için bahanem havanın serin olması olmuştu, o yüzden şikâyet etmeyecektim.

Arabada verdiğim sözü unutmadığımı bilmesini istediğim için, “Tamam, sen hazırsan ben de hazırım,” dedim, çünkü içimden gelerek söylemişim. İyi veya kötü ne bilmek istiyorsa anlatacaktım. Bazı şeyler hakkında konuşmak muhtemelen biraz zor olacaktı, ama yine de bilmek istediği takdirde ona anlatırdım.

İçini çektiğinde, bu konuşmayı yapmak konusundaki fikri değişti herhalde, diye düşündüm, ama doğrudan konuya girdi. “Kendall kim?”

“Kendall bir arkadaşım,” dedim dürüstçe, tereddüt bile etmeden.

Bana bir saniye kadar baktı, ardından gözlerini kaçırdı. “Sadece arkadaşın mı?”

“Doğruyu söylüyorum, yemin ederim. Birkaç defa çıktık, ama arkadaşlıktan öteye geçmedi. Hiçbir zaman bir etiket koymadık. Bu ilgimi çekmiyordu.”

“Ben buradayken sana mesaj attı mı?”

Siktir.

“Evet, ona cevap vermedim; hatta ne yazdığını okumadım bile. Mesajlarını hemen sildim.”

Bana göz ucuyla baktı, dürüstlüğümü tartıyordu. “Onunla en son ne zaman takıldın?”

“Şey...” Bunu düşünmem gerekiyordu, Kendall’la geçirdiğim zaman benim için gerçek anlamda hiç önemli olmamıştı. “Bir ay kadar önce, sanırım.”

Kacie dudağını ısırды, yürürken mağazaların vitrinlerine bakıp duruyordu. Gergin ve aklının dolu olduğunu anlayabiliyordum.

“Onunla yattın mı?”

Buna cevap vermek istemiyordum, ama dürüst olacağıma söz vermişim.

“Evet. Gel...” Arkasındaki dövme demirden yapılmış oturma bankını işaret ettim. “Oturalım ve açıklayayım.” Diesel’in tasma kayışını kolçağa taktım ve Kacie’ye döndüm. Benden elinden geldiğince uzağa oturup kollarını önünde bağlamıştı, benden gelecek her şeye kapalıydı.

“Birkaç hafta önce sana lise ve üniversite boyunca gerçek anlamda kimseyle çıkmadığımı söylemiştim, hatırladın mı?”

Başını salladı, güzeller güzeli yeşil gözlerini önünden ayırmıyor, söylediğim her şeyi tek tek tartıyordu. Onu kollarıma almaktan, bankta içimiz rahat şekilde sırtımızı yaslayıp hayatın akıp gitmesine izin vermekten başka hiçbir şey istemiyordum, ama böyle bir seçenek yoktu... en azından şimdilik.

“Doğruyu söylüyordum. Lisede de üniversitede de hiç kız arkadaşım olmadı, ta ki şimdiye kadar. Ne ailemle tanıştırmak için eve getirdiğim birisi, ne de onun tatlı yüzünü ve çillerini görmek uğruna bir buçuk saat yol gittiğim birisi oldu.”

Ondan bahsettiğimi anladığında, dudaklarını sımsıkı kapatarak yüzünde oluşan gülümsemeyi bastırmaya çalıştı.

“Hayatımda hiç böyle birisi olmadı... ama bu, bunca zamandır yapayalnız olduğum anlamına gelmiyor.”

Gözleri pırıltısını kaybetti ve yüzünün bütün rengi çekilmiş gibi oldu, ama anlatmaya devam etmeliydim. “Hayranlar da işime dâhil ki bu işimin en sevdiğim kısmı... yani bazen. Soyunma odasına girdiğimde bir düzine çocuğun ellerinde posterler ve formalarla imza beklediğini görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok. Öte yandan hayran kitlesinin geri kalanınıysa yüzüme doğru memelerini açıp imzalatmak isteyen ve telefon numaramı vermem için yalvaran iğrenç ve buyurgan kadınlar oluşturuyor.”

Ağzı açık kaldı. “Kadınlar senden memelerini imzalamanı mı istiyor?”

“Sandığından daha sıklıkla.” İçimi çektim. “Her neyse, sözleşmemi imzalayıp bunları deneyimlemeye başladıktan sonra, asla bir hayranımla birlikte olmayacağıma yemin ettim ve bu sözümü tuttum. Ama... arkadaşlarım... oldu. Kız arkadaşlar, kadınlar, geçen yıllar boyunca bana güven veren, takıldığım... ve birlikte olduğum.” Kacie gözlerini kapattı ve ben son cümleyi söylerken olduğu yerde büzüldü.

“Gerçi benim için sadece arkadaştan ibaretiler. Onlara detayları paylaşmak için basma koşmayacakları, hikâyemizi kahrolası dedikodu dergilerine satmayacakları konusunda güvendim. Sadece Kendall öyle biri... biriydi.” Uzanıp elimi onunkilerin üzerine koydum. Hâlâ duygusuz bir şekilde önüne bakıyordu. Veya o kadar çok duyguyla doluydu ki nasıl dışa vuracağını bilmiyordu. Sessizlik aramızdaki boşluğu doldurdu. Hiçbir şey söylemedim, her ne hissediyorsa onu hissetmesi için zaman tanıdım.

Düşünerek ve etrafa bakınarak geçirdiği bir saat kadar uzun gelen bir sürenin sonunda, artık dayanamadım.

“Kacie, sen iyi misin?”

Başı yana yattı, gözleri hâlâ önündeki tuğla yer döşemesindeydi. “İyiym galiba.”

Bu cevabı beklemediğim için, “Öyle mi?” diye temkinli şekilde sordum.

“Evet, öyle.” Bakışları bana döndü, yüzü huzurlu görünüyordu. “Anlıyorum. Mesleğini herkesin gözü önünde icra etmek zorundasın, böyle olunca birilerine güvenmek zor olmalı.”

“Aynen!” Bu kadar anlayışlı olması karşısında onu kollarıma alıp sokaklarda dans etmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Ama... ben bunun bir parçası olamam,” dedi başını yavaşça iki yana sallayarak.

“Dur, ne?” Endişe, söndürülmesi zor bir yangın gibi göğsüme yayıldı.

“Geçmişini sonuna kadar anlıyorum. Şöhret, kadınlar, birilerine tam olarak güvenememek... kesinlikle kulağa mantıklı geliyor. Ama ben bunu istemiyorum... bu gelgeç, sadece ilişkiye girmek üzerine kurulu hayatı. Biliyorum bir şeyleri hafif ve eğlenceli düzeyde tutacağız demiştik, ama bütün bunlar da benim için fazla hafif.” Ayağa kalktı, ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Sana daha fazla bağlanamam, Brody. Sanırım gideceğim.”

“Hayır, gitmeyeceksin.” Yerimden sıçradım ve Kacie’nin omuzlarından tutarak onu bana bakmaya zorladım. “Bütün bunlarla işim bitti, Kacie, hepsiyle. Otelinize uğradığım gece, hayatım normaldi—hokeyden ibaretti. Rink dışında heyecanlı hiçbir şey yoktu; geri kalan her şey fasa fisoydu. Sonra seninle tanıştım ve şimdi seni dü-

şünmeden edemiyorum. Bana bir şeyler yaptın, bir şeyleri değiştirdin. Ve şimdi, bütün istediğim... sadece sensin... Bir de bızdıklarım.”

Caddenin ilerisine baktı ve başını hafifçe iki yana salladı. “Bunu nereden biliyorsun, Brody? İstedığinin bu olduğunu nereden biliyorsun? Bir ay sonra diğerleri gibi kenara fırlatılıp *atılmayacağımı* nereden bileceğim?”

“Ben de sana aynı şeyi sorabilirim,” diye cevap verdim.

“Ne?”

“Dört yıldır kimseyle çıkmadığını söyledin, ama teklif edenler olduğunu biliyorum. O zaman ben de sana aynı şeyi soruyorum. Neden ben? Bende gözünü karartmana sebep olan ne var?”

“Bilmiyorum.” Yüzümü inceledi. “Tek bir şey değil, sensin...”

“Ben de aynen böyle hissediyorum, Kacie. Sendeki milyonlarca küçük şey bir araya gelip hayatımı değiştiren bu muhteşem kadını ortaya çıkarıyor. Bunu açıklayamıyorum, ama kesinlikle böyle. Birbirimize bu konuda güvenmeyi öğrenmek zorundayız.” Yüzünü ellerimin arasına aldım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. “Bu kocaman su birikintisi ikimiz için.”

Yeşil gözleri yumuşadı, kollarını belime doladı ve başını göğsüme yasladı. Ben de onu kucaklayıp çenemi başına yasladım.

“Hayat küçük şeylerin bir araya gelmesiyle oluşur, Kacie. Bazı şeyler iyi, bazılarıysa kötüdür. Sen ve kızlar kesinlikle iyi olanlardansınız. Olabilecek en iyi şey sizsiniz ve sizi burada tutmak için sonuna kadar savaşıacağım.”

23

Kacie

Bütün gece gözümü bile kırpmadım. Bütün sabah demek daha doğru olur.

Brody'yle birlikte güneş doğana kadar uyanık kaldık. Kanepede birbirimize sarılarak geçmişiyile ilgili daha fazla konuştuk. İtiraf etmem gerekirse, bana birkaç yıldır çeşitli ilişkileri olduğunu söylediğinde onu yargılamıştım ama bu bir hataydı. Kadınların kovaladığı profesyonel bir atlet olmadığım için onun durumunu asla anlayamazdım ama bununla başa çıkabilirdim. Geçmişini ona karşı kullanmam adil olmazdı, özellikle de o zamanlarda henüz tanışmamış olduğumuzu düşünürsek.

Dün gece o kadar dürüsttü, o kadar içtendi -söyleme gerek bile yoktur ama- o kadar dayanılmazdı ki. Konuşurken ağzının hareket etme şekli, dudaklarını yalayışı, bakışlarıyla yaşadıklarını âdeta bana da yaşatma becerisi. Zehirleyiciydi.

Uyuduğu zaman da feci tatlı görünüyordu.

Uzandım ve ona baktım. Yanımda karnının üzerine uzanmış, kollarını yastığın altına almış mışıl mışıl uyuyordu. Sıkı sırtı her nefes alıp verişinde kalkıp iniyor, her bir kasını ayrı ayrı belirginleştiriyordu. Dövmesine baktım, canlı ve belirgindi. Dövme de bana bakıyordu. Onun içtenliğinden ve karakterinden şüphe etmem için bana meydan okuyormuş gibi hissettim.

Benimle burada uyuması plan dâhilinde değildi, ama sabahın ilk ışıklarına kadar sohbet ettikten sonra yatağa gitmeye kalktığımında, önüme atlayıp yolumu kesmişti.

“Bak,” dedi. “Böyle bir günden sonra biliyorum ki yorgunluktan ölüyorsun ve düşünmen gereken çok şey var. Sana söylediğim gibi, sabırlıyım ve seni hazır olmadığın hiçbir şeye zorlamayacağım, ama... bu gece benimle uyur musun? Uyuyacağız, o kadar. Sadece seni şu an bırakmaya hazır değilim.” İçten bakışlarının altında başka bir anlam yoktu ve gözlerine direnmek zordu.

“Evet,” diye cevap verdim koridorun sonunu göstererek. “Orada.”

Tartışmadı, sadece dönüp misafir odasına doğru yürüdü, ben de arkasından gittim.

İşte birkaç saat sonra buradaydık ve hiç uyumamıştım. Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi biliyordum, ama burada yatıp onu izlemek mükemmel bir şeydi. Yaptığı her bir hareketi izledim; uyurken gözlerinin kırpışmasını, rüyasındaki bir şeye mutlu olduğunda dudaklarının çok hafif bir gülümsemeyle kıvrılmasını.

Umarım rüyasında beni görüyordur.

Yavaşça yataktan çıktım ve parmak uçlarımda banyoya doğru gittim.

Aynadaki görüntüme bakarken, “İyy,” diye mırıldandım. Saçlarım binlerce farklı yöne doğru gidiyordu, gözlerim uykusuzluktan şişmişti ve yanaklarımda hiç renk yoktu.

Umarım zombilerden hoşlanıyordur.

Saçımı atkuyruğu yaptım ve çabucak ağzımı yıkadım, çünkü mutfığa gidip ona sürpriz kahvaltı hazırladıktan sonra karşılığında bir öpücük alabilirim diye umuyordum. Elim tam yatak odasının kapı kolunun üzerindeydi ki arkamda hareket ettiğini duydum.

“Kaçıyor musun yoksa?”

Sırtüstü yattı ve inleyerek gerindi. Sıkı ve uzun vücudu gerinirken her bir kas ayrı ayrı kasılıyordu.

“Hayır, sana kahvaltı hazırlayacaktım,” diye cevap verdim, ona bakarken salyalarını akıtmamaya çalışıyordum.

“I-ıh, buraya gel.” Battaniyenin ucunu kaldırıp yatağa geri dönmem için ısrar etti. Karşı çıkmadım.

Yanına kıvrıldığımda, kolunu başımın altına yerleştirdi, elimi eline aldı ve göğsüne yasladı.

“Bugün nasılsın?” diye sordu ve başımın üstünü öptü.

“Dün gece seni o kadar sert yargıladığım için kötü hissediyorum, ama sanırım iyiyim. Sanırım *biz* iyiyiz.” Başparmağımla göğsünü aşağı yukarı okşadım.

“Güzel. Geçmişimin bizi etkilemesini kesinlikle istemiyorum.” Mutlu bir şekilde içini çekti.

“Gerçi bu pek gerçekçi bir düşünce olmazdı,” dedim. “Geçmişimizdeki her şey birbirimize nasıl davrandığımızı ve insanların bize olan davranışlarına nasıl karşılık vereceğimizi bir şekilde etkileyecek.”

“Ne demek istiyorsun?”

İçimi çektim, dün geceki dürüstlüğümden sonra benim de en azından bazı şeyleri paylaşma zamanımın geldiğini düşündüm.

“Hani dün banyoya girdiğimde sana şampuanları sormuştum ya?” Yüzümü göğsünden kaldırdım ve ona baktım. Başını salladı, devam etmemi bekliyordu.

“Sen ne kullandığımı bilmediğini ve bu yüzden bulabildiğin bütün çeşitlerden aldığını söylemiştin. Sana göre bu önemsiz bir şey olabilir ve buna gülebilirsin, ama bana göre, bu çok önemli bir şeydi. Bu kadar önemsenmeye alışık değilim, yaptığın gerçekten çok tatlı bir hareketti.”

Kıkırdadı, kahkahası vücudumu titretti. “Altı üstü şampuanı.”

“Bir keresinde, kızlar altı aylık falanken, hastanede çift vardiya yapıp eve dönmüştüm. Eve geldiğimde gece yarısını geçmişti ve arabanın neredeyse benzini bitiyordu. Kendim durup alırdım ama Zach bende ne bankamatik kartının ne de herhangi başka bir kredi kartının durmasına izin veriyordu. Paramızı o kontrol altında tutuyordu. Her neyse, ondan sabah beş dakika kadar erken kalkıp işe geç kalmamam için bana benzin almasını rica ettim.” Brody beni daha da sıkı sardı ve devam ettim. “Sabah dışarı çıktım ve işte yine her zamanki gibi beni yüz üstü bırakmıştı. İçeri dönüp kızların kumbaralarını açtım, ama onları çoktan boşaltmıştı. Sadece hastayım diye işten izin alma ya da kızları bakımevine bırakıp oradan otobüse binme seçeneklerim vardı. Ben de arabama atladım ve bakıcıya gidene kadar dua ettim. Evden altı blok kadar ötede dört yol ağzının ortasında motor yavaşlamaya başladı. Kenara çektim ve onu aradım, yedi defa. İlk birkaçında sesli mesaja yönlendirilmeden önce çaldı. Sonrasında direkt sesli mesaja düştü. Telefonunu kapatmıştı.”

Brody yüksek sesle inledi ve başımın altındaki kol kasları kasıldı.

“Tam Lucy’nin ve Piper’ın bebek arabalarını arabadan çıkarıyordum ki, Tanrı beni özel olarak sınıyormuş gibi, üzerimize bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Neyse ki arabada iki tane battaniyem vardı ve ıslanmamaları için kızların üzerine atabildim. Bebek bakıcısına kadar yürüdüm, ondan borç para aldım ve iliklerime kadar ıslanmış ve donmuş şekilde otobüse bindim.”

Brody dişlerini öyle bir sıkıyordu ki, çenesinin kenarları çıtırdıyordu.

“İlişkimiz işte böyleydi, benim aklımda kalanlar bundan ibaret. O yüzden bana şampuan almak gibi sana küçük gelen bir şeyin benim için anlamı... büyüktü.”

Brody yaklaşık bir dakika sonra, “Neden onunla devam ettin?” diye sordu, başını iki yana sallıyordu.

Omuzlarımı silktim. “Kızlarımın bir ailesi olsun istiyordum ve bunu onlara verebilmek için kendi mutluluğumu feda etmeye hazırdım.”

“Senin mutluluğun da onlarınki kadar önemli Kacie. Lütfen bana artık bunu öğrendiğini söyler misin?” Uzandı ve elinin tersiyle yanağımı okşadı.

Gözlerimi kapattım ve onun vücudunda rahatladım. “Öğrenmeye başladım.”

“Güzel, çünkü bundan sonra kim sana böyle bok gibi davranmaya kalkarsa, karşılarında kariyerinde tonlarca kişiyle kavga etmiş ve illet bir avukata sahip öfkeli bir hokey oyuncusu bulur, ona göre.”

Sesindeki sertlik, tehdit edışı ve bunda samimi oluşu, içimde bir şeylerin hareketlenmesine sebep oldu. Daha önce hiç kimse beni korumak istememişti ve bu gördüğüm en tahrik edici şeydi. Birdenbire onu öpme ihtiyacı benliğimi ele geçirdi.

Yan tarafıma döndüm ve burnumu boyun çukuruna sokarak çenesini nazikçe yukarı ittim. Başını sola yatırdım ve o da ilgili bir şekilde bana izin verdi. Köprücük kemiklerinden başladım ve çene çizgisine kadar dilimi gezdirdim.

İnleyip kollarını bana dolayarak beni sımsıkı sardı. Sarılır sarılmaz beni bıraktı ve dik oturdu. “Bir dakika bekle.”

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve üstünde mavi çizgili pijama altından başka bir şey olmadan koridor boyunca ilerleyişini izledim. Birkaç saniye sonra odama girerken, adımları ahşap döşemede yankılandı.

Kapıdan içeri girdi ve beni neredeyse yataktan düşürecek şekilde hop diye yatağa atladı.

"Affedersin," diye inledi ve üzerime çıktı.

"Nereye gittin ki?" diye kıkırdadım öpücüklerin arasından.

Dik oturdu ve kaşlarını aşağı yukarı oynatırken kalbimi durduran gülümsemesiyle baktı bana. "Dişlerimi fırçaladım."

Başımı arkaya attım ve kahkahayla güldüm. Brody dudaklarını tenime bastırıp çenemin kulağımla birleştiği hassas noktaya öpücükler kondurarak, açılmış boynumdan tam anlamıyla yararlanıyordu. Sanki birisi içime girip bedenimi ele geçirmiş ve ben de hayatım boyunca, Zach'la bile hissetmediğim bir ihtiyaçla dolup taşıyor gibiydim.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım ve ellerimi saçlarında yumruk yaparak köklerini çekiştirdim. Donup kaldı ve anında yanlış bir şey yapmış gibi hissettim.

"Ne?" diye sordum nefes nefese ve panik içinde.

Hafifçe geri çekildi ve güçlkle nefes alarak alnını benimkine yasladı. "Kacie, ağırdan alacağımıza söz vermiştim. Eğer daha hızlı gitmemi istiyorsan bana söylemelisin."

Sözleri, şehvetli vaatler misali damla damla akıyordu ve ben de o damlaların içinde banyo yapmak istiyordum. Bana yalnızca anne değil, aynı zamanda yetişkin bir kadın olduğumu hatırlatan ellerini vücudumun dört bir yanında hissetmek için tahmin edemeyeceği şekilde sızlıyordum.

Doğrudan gözlerinin içine baktım, nefeslerimiz bir oldu ve sözler ağızımdan çıkmak için can attılar.

"Dokun bana, Brody, lütfen?"

Hâlâ nefes nefese dudaklarını yalarken gözleri kocaman açıldı. "Sadece söyle dedim, yalvar değil." Bunu söyledikten sonra üzerime çullandı ve beni sırtüstü yatağa ittirdi. Saniyeler içinde dillerimiz ve ellerimiz birbirine karıştı, ne yaparsam yapayım ona doyamıyordum.

Ellerimi tuttu ve beni oturttu, bluzumu başımın üzerinden çıkardı. Kumaş aramızdan çekildiği an dudakları tekrar benimkileri buldu ve beni nazikçe yatağa geri itirdi. Sonra pijama altımı yavaşça çıkardı. Üstümde iç çamaşırlarımdan başka hiçbir şey olmadan yatarken kendimi çok çıplak ve kırılğan hissediyordum. İlk tepkim ellerimi göğsümde birleştirmek oldu ama yapamadan Brody bileğimi tuttu ve beni durdurdu.

“Yapma,” diyerek elimi vücudumdan uzaklaştırdı. “Muhteşem ötesi görüyorsun, sakın kendini kapatayım deme. Sana bir dakika daha bakmama izin ver. Seni o banyoda gördüğümünden beri tekrar görebilmenin hayalini kuruyordum.” Dudağını ısırды, yavaşça tepeden tırnağa vücudumu süzdü. Gözleri üzerimde normalde istediğimden çok daha fazla oyalanıyordu, ama bana kendimi rahat hissettirmişti. Çok güzel hissediyordum.

Parmaklarını benimkilere geçirdi ve tekrar üzerime uzandı, heyecanını kalçalarımın doğru bastırıyordu. Sıcacık ağzı göğüs ucumla bağlantı kurduğunda, bütün vücuduma yayılan saf zevkin etkisiyle içgüdüsel olarak yüksek sesle inledim. Bir erkekle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Vücudumda kendi ellerimden başka ellerin olmasının nasıl bir his olduğunu bile neredeyse unutmuştum.

Dili göğüs ucumu emdi, çekti ve elleri yavaşça külotuma yöneldi. O eşiği geçmek üzereydi ki durdu ve dudaklarımı tatlı tatlı öptü. “İyi misin?”

“Tanrım, evet,” diye ağzının içine inledim. “Sakın durma.”

Sessizce gülümsedi ve beni tekrar öptü. “Emredersiniz, hanımefendi.”

Ellerinin aşağı kadar inmesi ve en hassas noktayı bulması saatler sürdü gibi geldi ama bulduğu zaman...

Aman. Tanrım.

Elleri benimkilerden *çok* daha iyiydi.

Parmaklarıyla ustaca daireler çizdiği için mi yoksa çok uzun zaman olduğu için mi bilmiyorum ama saniyeler içinde bana bir şeyler oldu.

“Brody, dur,” dedim nefes nefese, ön kolunu tırmalıyordum.

“Durayım mı? Ciddi misin?” diye sordu inanamayarak.

“Hayır, tamamen dur demiyorum, sadece bir saniyeliğine.” Kıkırdadım. “Çok az kaldı... ve sen daha pijamanı bile çıkarmadın.”

“Sorun değil, önce senin boşalmanı istiyorum. Yüzünü izlemek istiyorum.” Benim onayımı beklemeden elini bacaklarımın arasına soktu ve vücudum elinin altında titreyene kadar okşamaya devam etti. Kıvranıp sarsılarak hayatımın en mükemmel orgazmını yaşarken dudaklarımdan normalde beni utandırması gereken boğuk sesler çıktı.

Titremelerim bittiği zaman gözlerimi açtım. Brody yüzünde tahrik olmuş derin bir ifadeyle yanımda yatıyordu.

“Pek uzun sürmedi.” Kıkırdadım.

“Benimki de sürmeyecek.” Pis pis sırtarak pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdi ve sapanla atılmış gibi havaya fırlayan etkileyici aletini gözümün önüne serdi. Bir kaşını kaldırdı, ben yanaklarım utançtan kıpkırmızı halde ona bakarken o da bana baktı. Yatakta elleriyle dizlerinin üzerinde hareket etti, vücudumu vücuduyla örttü ve beni öptü. Sertleşmiş aleti bacaklarımın arasına yerleşirken dili de ağzımın derinliklerine karışıyordu. Ellerimle bir erkeğe dokunalı çok uzun zaman olmuştu, ama buna tam anlamıyla hazırdım. Uzanıp elimi ona sardım, aletinde aşağı yukarı hareket ettirirken ağzından çıkan inlemelerin keyfini çıkarıyordum. Daha hızlı ve sert bir şekilde işime devam ederken uç kısımda bir damla hissettim.

“Ah, Tanrım, Kacie...bekle.”

Onun hazır olduğunu biliyordum. Ben de hazırdım. Dizini dizlerimin arasına koydu ve bacaklarımı yavaşça araladı.

Siktir...

“Brody...” diye panikledim.

“Rahatla, merak etme, bebeğim.” Uzandı ve komodinin üzerinde duran prezervatifi aldı. “Dişlerimi fırçalar-ken almıştım, ne olur ne olmaz diye.” Paketi açıp lateks kılıfı aletine geçirdi, ardından üzerimde yeniden pozisyon aldı. İki parmağını yaladı ve açıklığımda bir kez daha gezdirdi. “Tanrım, çok ıslaksın.”

Sözleri o kadar seksiydi ki bir saniye bile beklememesi için gözlerimle yalvardım. Aklımı okudu ve yavaş yavaş kendini içime itti.

Genişliyordum, içimi dolduruyordu.

İçime tamamen girdiği an, bizi tutan kimse yoktu. İtişine itişle karşılık verdim, parmaklarını benimkilere geçirdi ve ellerimi yukarı kaldırıp beni yatağa çiviledi.

“Tanrım, mükemmel bir his.” Gözlerini sımsıkı yumarak inlerken kaşları birbirine yaklaştı. Gelmek üzereydi, ben de öyleydim.

Bir başka orgazmın kıyısmdayken, “Daha sert.” diye yalvardım.

Kendini bana daha sert ittirirken kalçaları bana vuruyor, her buluşmada tenlerimiz birbirine çarpıyordu. Odayı dolduran erotik seslerimiz ve inlemelerimiz içime işliyor, beni saf bir mutlulukla titretiyordu.

“Siktir, Kacie!” diye bağırıp içimde daha hızlı gidip gelmeye başladı, aletini hızla çekerken durdu ve fena halde boşaldı.

Dinginliğini geri kazanmaya çalışarak başını omzuma

yaslarken, ben de dünyanın dönmeyi bırakmasını bekliyordum.

“İyi misin?” diye sordu boynuma doğru.

“Şey...evet. Çok iyiyim. Sen?”

Kenara kaydı, yanımda kollarını ve bacaklarını açarak sırtüstü yattı. “Hayatım boyunca sigara içmedim, ama şu anda yirmi tane falan içebilirim,” dedi ve üzerime doğru eğilerek omzumu öptü.

24

Brody

“Bir gece daha kalamaz mısın?” diye yalvardım Kacie’ye.

Üzerinde benim tişörtlerimden biriyle mutfağında oradan oraya gidiyor ve Fransız tostı pişiriyordu. Belki çok klişeydi ama bir kızın altında külottan başka hiçbir şey olmadan sizin tişörtlerinizden birini giymesinde, gerçekten kafayı yedirtici *bir şeyler* vardı.

“Keşke kalabilseydim.” Alt dudağını sarkıttı. “Seni bırakacağım için üzgünüm, ama kızlarıma gitmek için sabırsızlanıyorum. Onları gerçekten çok özledim.”

Sergilediği şovu daha yakından izleyebilmek için tabureye otururken, ona doğru gülümsedim. “Sen iyi bir annesin.”

Bana baktı, memnun ve şaşkındı. “Teşekkürler.”

“Neden o kadar şaşırdın ki?” Başımı merak içinde yana yatırdım.

Ocağa doğru baktı ve omuz silkti. “Bilemiyorum. Sen bir erkeksin... *yalnız* bir erkeksin. Sanırım bu tür şeyleri fark etmeni beklemiyordum o kadar. Çok dikkatlisin, bu beni hem mutlu ediyor hem de geriyor.”

“Birincisi, ben yalnız değilim. İkincisi, bu neden seni geriyor?”

Bana doğru yaklaşıp kollarını boynuma doladı ve yüzümü küçük öpücüklere boğdu. “Bilmiyorum. Halının bir anda altımdan çekilmesini bekliyormuş gibiyim, anlıyor musun? Bazen gerçek olamayacak kadar iyi oluyorsun.”

Bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım ve yüzünü ellerimin arasına alarak bana bakmaya zorladım. “Ben. Bir. Yere. Gitmiyorum.”

Öne eğilip beni bir başka öpücükle daha ödüllendirdi ve ben de zevkle kabul ettim.

Bu özel anımız kahve sehпасının üzerindeki telefonumun titreşmesiyle kesintiye uğradı. Bakışları telefonla benim aramda gidip geliyordu, belli ki hâlâ Blaire’in Kendall hakkında söyledikleri konusunda endişeliydi.

Elini sıkıca tutarak onu kanepeye sürükledim ve telefonu aldım.

Açma tuşuna bastım ve hoparlöre aldım. “Merhaba anne.” Kacie’nin gözleri kocaman olurken, ağzı ise ailelerinin bodrum katında seks yaparken yakalanmış ergenlermiş gibi açık kaldı.

Annem hiç vakit kaybetmeden beni azarlamaya başladı. “*Merhaba anne mi?* Seninle neredeyse iki haftadır konuşmadım ve bütün söyleyeceğin ‘*Merhaba anne*’ mi? Nerelerdeydin? Sana yaklaşık iki yüz sesli mesaj bıraktım.” Kanepeye çöküp ayağımı kahve sehпасına uzatırken Kacie’ye de yanıma gelmesini işaret ettim.

Yüksek sesle, “Annem arıyor,” derken, bunu duyan annemin sinirleri biraz yatıştır diye umuyordum.

“Kiminle konuşuyorsun?” diye sordu annem.

“Kız arkadaşım, Kacie.”

Kacie kanepede yanıma oturdu, donakalmıştı ve başını elinden geldiğince hızlı şekilde iki yana sallıyordu.

“Kız arkadaşın mı?”

“Evet, kız arkadaşım. Adı Kacie ve o muhteşem biri. Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum.”

“Hmm, ilginç. Şey, madem misafirin var o zaman seni tutmayayım, ama belli ki konuşacağımız çok şey var.”

İçini çekti. “Beni daha sonra arayacağına söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum, anne. Daha sonra arayacağım. Seni seviyorum.” Aramayı sonlandırdım ve telefonumu sehpanın üzerine fırlattım.

“Aman Tanrım. Arayan *annen* miydi? Çok utandım,” dedi Kacie başını ellerinin arasına alarak.

“Ne var utanılacak? İkimiz de yetişkiniz, kız arkadaşım olmasına hakkım var.” Uzanıp bileğini tuttum ve bacaklarını iki yana açarak kucağıma otursun diye onu kendime çektim. Tereddüt etmedi, ama bir bacağına diğer yanına atarken annem hakkında konuşmaya devam etti.

“Saat daha çok erken ve ben buradayım. Seks yaptığımızı anlayacak.” Boynunda kırmızı lekeler vardı, kızardığı belli oluyordu.

“Muhtemelen. Ama ne daha iyi olurdu biliyor musun?” Yüzümü dikkatlice incelerken duraksadım. “Ona iki kez seks yaptığımızı söylemem.” Başının arkasını tuttum ve ağzımı onunkiyle birleştirdim.

O da öpücüğüme istekli bir şekilde karşılık vererek yüzümü ellerinin arasına aldı. Ağzının içini keşfedip her bir noktasını ezberlememe izin verdi.

“Tadın pudra şeker gibi,” dedim ve üstündeki tişörtümü çıkarmak için ondan uzaklaştım.

“Ah kahretsin!” diyerek kucağımdan kaçmaya çalıştı, ama kalçalarını yakaladım ve gitmesine izin vermedim.

“Ne oldu?”

“Fransız tostı, yanacak!”

“Siktir et.” Mutfağa doğru elimi salladım. “Bırak yansın, şu an başka şeylerin Fransız versiyonuyla daha çok ilgileniyorum.”

Ben onu tekrar öpüp alt dudağını emerken hâlâ benimle tartışıyordu.

“Brody, yangın alarının çalışacak.”

Kömürleşmiş ekmeğin yanık kokusu havayı doldurunca haklı olduğunu kabul ettim. Gerçi onu bırakmam söz konusu bile değildi.

Kalçalarını avuçladığım gibi ayağa kalktım, bacakları belime dolanmış halde onu mutfığa kadar taşıdım. Onu ocağın yanındaki tezgâha yerleştirdim. O el yordamıyla ocağın düğmesini ararken dudaklarımı ondan ayırmadım.

Gazı kapattı, tişörtümün yakasını tuttuğum gibi kafasının üzerinden çıkararak tezgâhın üzerine fırlattım. Soğuk hava göğüs uçlarını anında sertleştirdi ve o anda tişörtümün altına külot giymediğini fark ettim.

“Aman Tanrım... Külotun yokmuş.”

Dudağını ısırarak kıkırdadı. “Biliyorum. Zaman yoktu. Çok açtım.”

Bu kızın vücudunun her bir gözeneğinden seksilik fışkırıyordu, hatta kendisi bunun farkında olmasa bile. Güzeldi, öz güvenliydi... ve benimdi.

“Ben de açım,” diye mırıldandım ve göğüslerini tutarak uçlarını nazıkçe sıvazlarken dilimi boynunda gezdirdim.

Sırtını arkaya doğru kavislendirdi ve göğsünü bana doğru itti, belli ki oyun oynamaktan hoşlanıyordu. Pamuklu pijama altım oldukça rahatsız edici şekilde sıkı gelmeye başlamıştı ki Kacie uzanıp beni özgür bıraktı. Aletime yerleştirip kökten uca ovup sıvazladığı ılık ve küçük eli, inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

Kedi gibi miyavlayarak, “Odana gitmek ister misin?” diye sordu.

“Asla olmaz, seni tam burada istiyorum.” Dilimle küçük ve mükemmel ağzına sataşırken elimi dizinden iç ba-

çağına kadar nazıkçe gezdirdim. Bacaklarındaki tüyler anında diken diken oldu ve vücudunun merkezine geldiğimde irkildi.

“Biraz kıpır kıpırız galiba?”

Tiz bir sesle, “İlgiye ihtiyacım var desek daha doğru olur,” dedi ve başını geriye attı.

Vajinasının üstündeki ellerimin onu bu kadar etkilediğini bilmek, onu duygusuz bir şekilde anında beceremeyi zorlaştırıyordu, ama bencil bir anımdaydım ve onu son noktaya kadar getirip tekrar başa döndürmek istiyordum... ama parmaklarımla değil. Dizlerini ittirerek açtım ve önünde diz çöktüm, başı havaya kalktı ve vücudu gerildi. “Brody, bekle... daha önce hiç kimse—”

Dilimi şişkin ve tam kıvamındaki klitorisinde yavaşça gezdirirken gözlerinin geriye doğru kayışını izledim.

“Ne diyordun?” diye sorarak onunla dalga geçtim, inledi ve anlaşılmaz bir cevap verdi. En hassas noktasını dilimle uyararak zevk vermek de, neredeyse buna verdiği tepkileri izlemek kadar zevkliydi.

Neredeyse.

Aldığı zevkte kaybolmuşken yaptığım şeye odaklanmak biraz zor oluyordu.

Dudaklarını ısırды, geriye uzandı ve ben onun klitorisine saldırmaya devam ederken pürüzsüz tezgâhın üzerinde çılgınca elleriyle kavrayacak bir şeyler aradı. Sona gittikçe yaklaşırken daha da ıslandı ve benim için beklemek imkânsız hale geldi. Ayağa kalktım, odama koşturdum ve çekmecemden bir prezervatif kaptım. Sanırım bu hayatım boyunca yaptığım en hızlı koşuydu.

“İşte,” diyerek prezervatifi ona uzattım.

Güçlkle nefes alarak, “Benim takmamı mı istiyorsun?” diye sordu gergin bir şekilde.

Ağızımdan hiçbir sözcük çıkmadı. Sadece gözlerine odaklandım ve başımı salladım.

Titreyen elleriyle prezervatifi paketinden çıkardı ve ters tarafını önden arkaya doğru geçirdi. Onu utandırmak istemeyerek, dikkatini oraya çekmeden düzünü çevirdim ve elimi elinin üzerine koyarak yol gösterdim. İçinde olma isteği her saniye daha da büyüyordu ve artık canıma tak etmişti. Kalçalarını kavradım ve onu tezgâhın ucuna çektim.

“Bacaklarını bana dola,” diyerek inledim ve kendimi ona doğru ittirdim.

Bacaklarını kalçalarıma doladı, elleriyle omuzlarımı kavradı ve itişime karşılık çılgılık atar gibi bir ses çıkardı.

“İyi misin?” diye sorarken duraksadım.

Nefes nefese, “Evet, bir öncekinden dolayı biraz hassas, ama durma,” diye açıkladı ve beni daha da kendine çekti. “Bana çok iyi geliyorsun.”

Aletimle gidebileceğim kadar derine gittim, tekrar içine girmeden önce neredeyse tamamen dışarı çıkarıyordum. Bu slow dansa devam etmek ikimiz için de işkence gibiydi ama en sonunda bütün bunlara fazlasıyla değecekti. Yumurtalıklarım artık ağır gelmeye başlamıştı, büyüdükçe beni sıkıştırıyorlardı ama onun henüz hazır olmadığını biliyordum.

Siktir...

Mutfak havluları. Tavan vantilatörü. Köpek maması. Bal kabağı.

Tırnaklarını kürek kemiklerime batıran Kacie, kalçalarını dalgalandırmaya ve gidip gelmeye devam etti. “Oylanmayı kes ve becer beni.” İnledi, istediği takdirde ne kadar da pis bir ağza sahip olabildiğini görünce gülümsemeden edemedim ama onunla bu konuda sonra dalga

gececektim. Kızımın ihtiyaçları vardı. Ellerimi kalçalarına koydum, geri kaçmasın diye sımsıkı tuttum ve içine doğru daha hızlı gidip gelmeye başladım.

“Aman Tanrım.” Islıksı bir sesle inledi ve nazikçe omzumu ısırdı. Vajinası aletimin etrafında iyice sıkışmıştı, bu kasılmalar beni sona doğru götürdü. Orgazmım sırasında nefessiz kalmış gibi inleyip kasılırken, sımsıkı kavradığım kalçalarını acıtmadığımı umuyordum.

Kıpırdamak için acele etmeyerek başını omzuma yasladı, benim kollarım da onu sarmalıyordu.

Tenime doğru, “Senin de kalbin bu kadar hızlı atıyor mu yoksa sadece benimki mi böyle?” derken, sesi nefessiz kalmış gibi çıkıyordu.

Gülümseyerek kokusunu derin derin içime çektim. “Sarıyorum sadece seninki. Benimki şu anda hiç atmıyor. Vücudumdaki bütün kan başka bir bölgeye gitmiş durumda.”

Birkaç saat ve yüzlerce öpücükten sonra, arabasını garajdan çıkararak köşede gözden kaybolan Kacie'ye el salladım. Diesel'le beraber ufak bir yürüyüşe çıktıktan sonra annemle yüzleşmek üzere yukarı çıktım.

“Brody Michael... seninle ne yapacağım ben?” diye cevap verdi telefona.

“Olmadı ama anne, telefona böyle mi cevap verilir?”

“Oğlun tam bir baş belasıysa verilebilir. Neler oluyor?”

“Hiçbir şey, anne. Ben iyiyim. Hem de *çok* iyiyim.”

Zihnimde, Kacie'yle geçirdiğim son bir buçuk günü tekrar tekrar oynatmaya başladım. Ona zorla sarılan Viper'in omzunun üzerinden bana sırttan Kacie, o mavi elbise, el ele yürümelerimiz ve ona şehirdeki en sevdiğim yerleri göstermem, bana bu sabah sonunda açılıp geçmi-

şeyle ilgili bazı şeyleri anlatması, o mavi elbise, onunla sevişmemiz... hem de iki kez.

O. Mavi. Elbise.

Çok kısa bir zaman diliminde milyonlarca farklı duygu yaşanmıştı ve bu hafta sonu kesinlikle hayatım boyunca yaşadıklarımın en iyilerinden biriydi.

“Ee, olay nedir? Kim bu kız?” Sesi endişeli geliyordu.

“Birkaç hafta önce fırtına yüzünden bir otelde kaldığımı söylemiştim, hatırlıyor musun? İşte, o da oradaydı. Aslında annesiyle birlikte orada yaşıyor... bir de kızlarıyla birlikte.” Annemin tepkisini beklerken gözlerimi kapattım.

Kacie'yle ilgili her şeyin ortada olmasını istiyordum, hiçbir şey gizli kalmamalıydı.

“Kızları mı?” Beklediğimden daha sakin geliyordu sesi.

“Evet, ikizleri var. Beş yaşındalar.”

“Vay canına.” İçini çekti, ona verdiğim ağır yükü tartıyordu. “Şey, bana ondan ve ikizlerinden bahset.”

Yatakta sırtüstü yatarak, Diesel'e parmağımı şaklattım. O da halinden memnun bir şekilde hoplayıp yanı başıma kuruldu.

“O çok güzel anne. Minyon, benden çok daha kısa, kumral saçları ve hayatımda gördüğüm en hipnotize edici yeşil gözleri var. Bazen bana baktığında, söylediklerini dinlemeyi unutuyorum çünkü gözlerinde kaybolmuş oluyorum. Her gülümsediğinde biraz burnu kırışıyor ve ben her seferinde kendimi kaybediyorum. Kızlarının isimleri Lucy'yle Piper ve çok komikler. Dünya onlar için kocaman, yepyeni ve her gün bir başka macera; keşiflerini ve yolculuklarını izlemek dünyanın en muhteşem şeyi. Onlarla her şey daha kocaman, daha iyi ve daha basit.”

Telefonun diğerk ucunda bir sessizlik oldu.

“Anne? Hat mı kesildi?”

Burnunu çekti. “Hayır, buradayım.”

“Ağlıyor musun sen?”

“Belki.”

“Neden?”

“Çünkü daha önce böyle konuştuğünü hiç duymamıştım, Brody. Çünkü baban ve ben senin her zaman şu çılgın bekârlardan olacağını düşünüyorduk. Çünkü sesin çok mutlu geliyor. Çünkü bu kızla daha tanışmadım, ama onu şimdiden çok sevdim.”

Evet, anne, bu konuda yalnız değilsin.

25

Kacie

Lauren'in düğününe yalnızca altı hafta kalmıştı ve geriye kalan işlerin bu zaman zarfında hallolması gerekiyordu. Fazlasıyla geride kaldığım derslerimi, kızların "en sıkıcı yaz" şikâyetlerini engelleme çabalarımı ve Brody'yle yeni tomurcuklanan ilişkimizi sulama evresinde olduğumu da sayacak olursak, oldukça bitkin bir anne olup çıkmıştım. Tamamlamam gereken işler için bir günde yeteri kadar saat yoktu. Lauren bir sabah gözünde yaşlarla kapıma dayandığında, işlerin daha da karmaşık hale geleceğini anladım.

"Ne oldu?" Tutarak onu yağmurdan çektim.

Islanmış rimelinden akan kalın siyah şeritler yanaklarından süzülürken, şişmiş kırmızı burnunu da yaşlarla doluydu, buruşmuş peçeteyle silip duruyordu.

"Kafayı yiyorum, Kacie, gerçekten aklımı yitirmek üzereyim." Burnunu çekti.

"Aman Tanrım, ayrıldınız değil mi?" diye sordum panik içinde. "Davetiyeler daha dün çıktı... Üzgünüm, ama barışmak zorundasınız."

Uzandı ve koluma bir tane patlattı. "Ayrılmadık seni şapşal. Demin aradı ve şu yüksek nüfuzlu bursu aldığı üniversitenin, elit yönetim kurulu üyeleri ve başka boktan kişilerle şık bir yemek düzenlediğini söyledi. Bizi kurtarmak için elinden ne geliyorsa yapmış ama çok ısrarcılar-

mış. Görünüşe göre, bu yemek Tommy'nin programı için çok önemliymiş. Oraya uçuş masraflarımız da dâhil her şey onlardan."

"Harika! İtalya'ya bedava tatil mi? Ben bile çok heyecanlandım," dedim çılgık çılgıca. "Neden üzüldüğünü anlayamıyorum."

"Önümüzdeki hafta da ondan!" Sümüklü peçetesine doğru tekrar acı acı inledi.

Ah siktir.

"Amerika'da bir yerde olsaydı bu kadar büyütmezdim. Planlamayı telefonlarla, e-mail gibi şeylerle yapmaya devam edebilirdim, ama Atlantik Okyanusu'nun öbür tarafında olmak her şeyi zora sokuyor."

İçimi çektim ve olumlu bir yön bulmaya çalıştım. "Tamam, rahatla. Bunu yapabiliriz. Sen—üç gün falan sonra mı gideceksin?"

"Dokuz de sen şuna!" Sözcükleri hıçkırıklarının arasına gömüldü gitti.

Başını kucağıma yasladı ve ben saçlarını okşayıp problemine çaresizce çözüm ararken biraz daha ağladı. Benim de zamanım en az onunki kadar kısıtlıydı, ama o planlarını dokuz gün erteleyemezdi. Zaten her şeyi hızlandırılmış şekilde yapmaya çalışıyordu.

"Dik otur," diye emrettim.

"Hayır." İnatçı bir şekilde karşı çıktı ve bacaklarına daha sıkı sarıldı.

"Tamam koca bebek, orada yat, ama biraz daha sessiz ağla ki beni duyabilesin. Düğünün gelmiş geçmiş en güzel düğün olacak. Anlıyor musun? Sen insanların gördüğü en nefes kesici gelin olacaksın ve her şey yolunda gidecek. Gitmeniz işleri zora sokuyor mu? Evet biraz, ama şanslısın ki Alexa'yla gayet güzel bir şekilde iş bölümü yapabi-

len insanlarız.” Dik oturdu, gözlerinde bir umut parıltısı vardı. “Elimizi çabuk tutar ve sen gidene kadar halledebileceğimiz kadarını hallederiz. Sen gittiğinde de o huysuz kaltakla işi devralır ve senin vekil gelinlerin oluruz. Yapmamızı istediğin ne varsa yapılmış bil. Biz halledeceğiz.”

Kollarını omuzlarıma attı ve tekrar ağlamaya başladı. Neyse ki bu sefer mutluluk gözyaşlarıydı.

“Teşekkür ederim, Kacie. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.”

Sevecen bir şekilde alay ederek, “Rica ederim, ama lütfen tişörtüme sümük bulaştırma,” dedim ve kolunu sıktım.

Bana iki dakika boyunca kesintisiz sarıldıktan sonra zıplayarak ayrıldı.

“Aman Tanrım, sen geçen hafta Brody’ye gitmemiş miydin?”

Birdenbire onun evinde, yatağında ve tezgâhında geçirdiğimiz dakikaları hatırladım ve gülümsemeden edemedim. “Evet.”

Gözleri tekrar yaşlarla doldu. “Ben berbat bir arkadaşım.” Sızlandı. “Kendi hayatımla o kadar meşguldüm ki, seninkini sormadım bile.”

Kollarını tekrar bana doladığında gülmeye başladım. “Lauren, ne zaman âdet göreceksin?”

“Bugün gördüm, neden?” Burnunu çekti.

“Bir nedeni yok.” Kıkırdadım. “Hadi mutfağa gel. Alexa’yı buraya çağıralım ve düğünle ilgili gelişmelerden onu da haberdar edelim. Size Brody’yle ilgili detayları ondan sonra anlatırım... Muhteşem zaman geçirdim.”

“Seni o tezgâhın üstünde becerdi!” Alexa masmavi gözlerini öyle bir açtı ki gözleri kafasından fışkıracak gibi oldu.

Lauren de sandalyesinde öne eğildi, her söylediğimi pür dikkat dinliyordu.

“Şşşşt,” diye tıslarken, kimsenin bizi duyamayacağından emin olmak için etrafıma bakındım.

Annem biz planlama yapabilelim diye kızları dairemizde oyalıyordu ama bu haftanın konukları aylak aylak etrafta dolanıyorlardı.

“Evet.”

“Vayyy,” diye inledi Lauren.

“Evet, müthişti. Bütün hafta sonu öyleydi. Brody hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyor, orası kesin,” dedim mutlu bir şekilde.

“Birincisi, üç gündür evde olup bana bu kısmı anlatmadığına inanamıyorum.” Alexa gözlerini devirdi. “Ama bir dakikalığına şu Blaire olayına dönmek istiyorum. Neden onun ağzının payını vermedin?”

“Şey, belki de bu pek tarzım olmadığı içindir. Gerçi ben de kendime şaşırdım.” Gözlerimi ikisi arasında gezdirdim. “Daha önce kendimi savunmak konusunda hiçbir sıkıntım olmamıştı, ama ona karşı bunu yapamadım. Orada donmuş gibi durmakla yetindim ve bu onu daha da hararetlendirdi. Brody’den ve arkadaşı Kendall’dan konuşmaya devam ettikçe, iyice midem bulandı.”

“Ama Brody’ye inanıyorsun, değil mi?”

O oturma bankında otururken Brody’nin bana anlattıklarını hatırladım. Anlattıkları mantıklı geliyordu. Bana yalan söylemek için hiçbir sebebi yoktu ve ben de biz

henüz tanışmamışken yaptığı şeyler için ona kızamazdım. Eğer öyle olsaydı, bu ilişkiye ben ondan çok daha fazla yük bindirirdim.

“Ona inanıyorum, bu konularda bana karşı çok dürüsttü,” dedim onlara.

Alexa’nın bakışları bir Lauren’e, bir bana kaydı. “Bu kızın izini sürmek zorundayız, biliyorsun değil mi?”

“Ne? Hayır, asla olmaz,” diye karşı çıktım. “Mutlu mesut şekilde bütün bu olanlardan habersiz olmak istiyorum. Onun veya Brody’yle ikisinin hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum.”

“Ah evet, bir şeylerden mutlu mesut şekilde habersiz olmak en son sana çok kazanç sağladı, değil mi?”

Alexa’nın sözleri acıttı, ama haklıydı. Zach’le ilişkimin her alanında boy boy, desen desen kırmızı bayraklar asılıydı ama ben at gözlüklerimi takıp yola devam ettim. Onu kendi istediğim aile adamı ve kızlarımın ihtiyacı olan baba figürü kalıbına sokmaya kararlıyım.

“Sana bulduklarımızı anlatmayız, olmaz mı?” Lauren bana gülümsedi. Çantasından iPad’ini çıkarırken, Alexa da yüzünde canice bir gülümsemeyle masada dolanıp onun yan tarafındaki yerini aldı.

“Muhtemelen hiçbir şey bulamayacaksınız. Kızın ilk adından başka hiçbir şey bilmiyorum.” Kollarımı mutfak masasının üzerinde kavuşturdum ve başımı üstüne yerleştirdim. “Siz vaktinizi boşa harcarken ben de burada şekerleme yapacağım.”

“Buldum onu!” diye çığlık attı Alexa.

Başım bir anda havaya kalktı ve nabzım hızlandı. “Buldun mu?”

Bana göz ucuyla baktı ve kendinden memnun bir şe-

kilde sırttı. “Hayır, ama aslında ilgili olduğunu görmek güzel oldu.”

“Tamam, Brody’nin menajerinin adı ne?” Lauren’in yüzünde iş-üstündeyim ifadesi vardı.

“Andy... Andy Shaw.”

“Onun kaltak karısının Facebook sayfasını bulup oradan ilerleyebilecek miyiz bir bakalım.” Gözleri ıslıl ıslıl oldu ve klavyede bir şeyler yazdı.

“İşte!” Alexa kutlama yaparcasına ellerini havaya kaldırdı. “İşte burada—en azından o olduğunu düşünüyorum. Yapma memeler, yapma saçlar ve profil resminde kendisinin bikinili bir fotoğrafı. Aman ne şaşırtıcı.”

“Bu o mu?” Lauren ekranı bana doğru döndürdüğünde Blaire’in iğrenç bir şekilde dudak bükerek benimle alay ettiğini gördüm. O geceyi tekrar yaşayabilmeyi gerçekten çok isterdim. Çok daha farklı tepki verebilirdim.

“Evet, bu o.”

Alexa gururla, “İşte bu!” dedikten sonra, Lauren’e bir beşlik çaktı. Ben sadece gözlerimi devirmekle yetindim. “Şimdi, umarım arkadaş listesi gizli değildir... kahretsin! Öyleymiş.”

“Bekle,” dedi Lauren. “Profil resimlerini gizli yapmayacak kadar kendini beğenmiş biri. Kendall adında biri herhangi bir fotoğrafa yorum yapmış mı bakalım.”

“İkinizin yardım alması lazım, biliyorsunuz değil mi?” diye dalga geçsem de bir şeyler bulmaya yaklaştıkları için gizliden gizliye heyecanlanmışım. Onların birlikte olmalarıyla ilgili bir şey bilmek istemiyordum, ama hastalıklı ve takıntılı tarafım da kızın nasıl biri olduğunu öğrenmek için *ölüyordu*. Sonra baktığım için kendimden nefret edecek ve görmemiş olmayı dileyecektim. Benim dünyam da böyle işliyordu.

“Bak, bak!” Alexa ekranı işaret etti ve sevinç içinde yerinde zıpladı. “Kendall onunla... sanırım Andy’nin bir fotoğrafını beğenmiş. O da *tatlıymış!* Neden *Blaire*’le birlikte ki?”

“Andy’ye aval aval bakma faslını sonraya bırakalım, şimdi şu hatunu bulalım.” Lauren araştırmasına derinlemesine odaklanmış şekilde dudaklarını yaladı.

“Şimdi neye bakıyorsunuz?” diye sorarken, sesimin gayet sıradan şekilde çıkması için uğraştım.

“Sayfasına tıkladım, ama profili gizli. Adını Google’da arayacağım, bakalım neler çıkacak,” dedi Lauren. “Kendall Bauer... Pekâlâ, Google, gel anneciğine.”

“Hop.” İkisi de aynı anda konuştular ve gözleri ekranda çıkan şeye kilitlendi.

“Ne oldu?” Gerginlik iyiden iyice tırmanmıştı.

Lütfen üç tane gözü olsun... ve yeşil dişleri... ve tüm yüzünü kaplayan kıllı benleri.

“Yok bir şey, o... fena sayılmaz,” diye kekeledi Alexa. Lauren ise kocaman açılmış gözleriyle buldukları şeye bakıyorlardı.

Neredeyse on yılı aşkın süredir birbirimizin en iyi arkadaşaydık. Alexa’nın yalan söylediğini anında anlardım. Hadi o da yetmedi diyelim, Lauren’in yüzü her şeyi ele veriyordu. Sandalyemden fırladım ve arkalarına geçtim.

“Kız *bu* mu?” Ekranda hayatım boyunca gördüğüm en güzel kadınlardan biri vardı. Kumda ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi. Koyu kahverengi saçları yüzünün çevresinden dökülüyordu, tutamlardan bazıları ise mükemmel elmacık kemiklerine yapışmıştı. Delişmen gözleri mavi ve morun egzotik bir tonundaydı, dolgun dudakları ise kamerayı baştan çıkarıyordu. Mükemmel vücudunu çevreleyen mavi bikinisi bütün mal varlığını ortaya sermişti.

“Bu ne sitesi?” diye sorarken, cevap bulmak için gözlerimle ekranı taradım. “Aman Tanrım, kız *mayo* modeli mi?”

“Bekleyin, durun bir dakika. Bu ilk çıkan siteydi sadece,” diyen Lauren geri dönme tuşuna bastı. “Bu onun görüştüğü Kendall olmayabilir. Daha fazla bakmalıyız.”

O modellik sitesinin altında bir makalenin linki vardı. Lauren ona tıkladı ve saniyeler içinde, manşet gözüme gözüme girdi.

AMERİKA’NIN YEPYENİ ÇİFTİ Mİ OLACAK? SÜPER MODEL VE HOKEYİN SANSASYONEL İSMİ BİR AY İÇİNDE İKİNCİ KEZ DIŞARIDA YAKALANDILAR.

Manşetin altında çıkan fotoğrafı gördüğüm anda kalbim duracak gibi oldu. Bir ay önce, yani bizim tanışmamızdan tam iki hafta önce, Kendall ve Brody bir beyzbol maçında birlikte oturuyorlardı. Son birkaç haftadır içli dışlı olduğum yeşil beyzbol şapkasını Kendall takıyordu. Gülüşüyor ve birlikte tuzlu bir gevreği paylaşıyorlardı. Birbirleriyle çok fazla ilgileniyor gibi durmuyorlardı ama şimdi kafamdan onun şapkasını taktığı ve birlikte eğlendikleri bu fotoğrafı asla silemeyecektim. Bu da *tam olarak* bakmak istemememin sebebiydi zaten.

Bıkkınlık içinde, “Tamam, benden bu kadar. Artık bu işi bitirebilir miyiz lütfen?” diye patladıktan sonra, topuklarımın üzerinde döndüm ve odama giden koridora yöneldim hızla. Yirmi dört yaşında iki çocuk annesi bir kadın olabilirdim ama bu, arada bir sinir krizi geçiremeyeceğim anlamına gelmiyordu ve şimdi bunun tam sırasıydı.

26 Brody

“Selam, benim.”

“Selam adamım. Ben de seni aramak istiyordum,” dedim.

Karısını azarlayıp evlerinden çıkıp gittiğimden beri bir haftadır Andy’yle hiç konuşmamıştık. Aslında bu konuşmayı market reyonları arasında aşağı yukarı yürürken yapmak istemesem de, daha fazla ertelemek de istemiyordum.

“Anlıyorum, ben de seni arayabilirdim. Bu hafta canıma okudu.” Andy telefonun diğer ucunda içini çekti. “Bak, Brody, Blaire konusunda çok üzgünüm. Çok fazla içmişti ve tam bir kaltak gibi davrandı—gerçi bu konuda sadece alkolü suçlayamam.”

“Geçti gitti, çok önemli değil,” dedim, bu konuyu aramızda bırakmak istiyordum.

En iyi arkadaşımın, karısının saçma sapan tavırları için özür dileyişini dinlemek bana kendimi kötü hissettirmişti, ama söylediklerimde ciddi olduğumu bilmeliydi.

“Gerçi ilişkimiz hakkında son söylediklerimde ciddiydim. Kacie’nin uzun zaman benimle olmasını umuyorum ve eğer Blaire ona bir kez daha böyle davranırsa anlaşmamız sona erer.”

Froot Loops mu Cap’n Crunch¹⁴ mu? Boş ver, ikisini de alacağım.

“Biliyorum, siz gittikten sonra canına okudum, söz-

14 Kahvaltılık gevrek markaları.

leşme için değil, daha düzgün bir insan olması için. İşe yarayacağını umuyorum, bilemiyorum.”

Sesi bütün enerjisi çekilmiş gibi geliyordu. Bir an ona acıdım, ama sonuçta onunla evlenme kararını kendisi almıştı. Üniversitede de aynı böyleydi. Blaire herkesten iyiydi, davranışlarını hiçbir şekilde süzgeçten geçirmezdi ve insanlara nasıl davrandığını hiç umursamazdı. Andy’nin yerinde olsaydım okul değiştirir ve ondan elimden geldiğince uzağa giderdim.

“Ben de öyle umuyorum.”

“Dinle, seni aramamın bir diğer sebebi de... İki hafta sonraki yemek için rezervasyonumuzu yapmak zorundayım.” Sesi anında profesyonelleşti, iş konusunda çok iyiydi. “Kesin geliyorsun, değil mi? Gelsen iyi olur.”

“Ne yemeği?” Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“Wild Kids Derneği’nin 12. yıl dönümü yemeği.”

Doğru ya.

“Ah, açık konuşmak gerekirse onu unutmuştum.”

“Eh, sana hatırlatmam iyi olmuş demek ki.” Orada olmak zorundasın Brody, sen onların takım kaptanısın.” Andy’nin sesi rahatsız olmuş gibi geliyordu. Gitmem gereken yerleri ektiğimde, önemli belgeleri imzalamayı unuttuğumda veya havuzda çıplak yüzmekten tutuklandığımda sesi genelde böyle gelirdi.

“Geleceğim, geleceğim.”

“Kaç tane LCV¹⁵ yaptırmalıyım? Bir mi iki mi?” diye sordu dikkatli bir şekilde.

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim. “İki.”

15 Lütfen cevap veriniz’in kısaltılmış halidir. Davetiyelerde doğru bir katılımcı listesi oluşturmak adına kullanılan bir ifadedir. (İngilizcesi “RSVP”)

Birkaç dakika daha salak saçma şeylerden konuştuktan sonra Andy'yle sanki hiçbir şey olmamış gibi normale döndük. Telefonu kapatıp cebime koydum, karanlıkta parlayan tebeşir boyaları elime aldım ve kızların kesinlikle çok seveceğini düşündüm. Boyaları alışveriş arabama atarken arkamdan birinin kıs kıs güldüğünü duydum.

"Boyama için biraz yaşlı sayılmaz mısın?" Tanıdık bir ses bana doğru şakıdı.

Döndüm ve Kendall'la göz göze geldik.

"Selam," dedim gergin bir şekilde.

"Selam mı? Tek söyleyeceğin *bu* mu?" Yanıma geldi ve yanağıma öpücük kondurdu.

"Nasıl... nasılsın?" diye kekelerken etrafta kamera olmaması için dua ediyordum. Bu hafta sonu Kacie'lere gittiğimde ihtiyacım olan en son şey, kahrolası bir dedikodu dergisinde Kendall'la fotoğraflarımın çıkmasıydı.

"Harikayım, seni özledim." Dudak büktü, elleri yavaşça kolumdan aşağı kaydı. "Sana birkaç kez mesaj attım ama hiç cevap alamadım."

"Evet, mesajlarını gördüm." Dudağımın üstünde ince bir ter tabakası oluştu, kalbim de göğsümden çıkmak üzereydi. "Bak, Kendall...seni arayıp öyle haber vermeliydim —seninle tam olarak bu şekilde konuşmayı planlamamıştım— ama biriyle görüşmeye başladım. Aramızdaki ne olduğu belirsiz ilişki bitti."

Kaşını kaldırdı ve dilini dişlerinde gezdirdi. Olabilecek en az kırıcı şekilde ifade etmeye çalıştığım şeyleri düşünüyordu.

"Vay canına. Blaire onun evine bekâr bir anneyle gittiğini söylemişti, ama hayır için falan sandım. Onunla gerçekten çıkacağını hiç düşünmemiştim."

Damarlarımda öfke dolaşmaya başladı. Kacie'yi tanı-

mayan insanların onun hakkında genellemeler yapmalarından çok ama çok sıkılmıştım. Onu savunmakla hiçbir sorunum yoktu —bunu hayatımın sonuna kadar her gün yapacaktım— ama bu kuş beyinli ve materyalist pisliklerin onun hakkında hiçbir şey bilmedikleri halde onu yargılama ihtiyacı hissetmeleri beni fena halde kızdırıyordu.

“Evet, onunla çıkıyorum. Ona deli oluyorum, aslında.” Durdum. “Bir saat kadar sonra onun evinde olacağım, o yüzden yola koyulmalıyım. Seninle sonra görüşürüz, tamam mı?” Omzuna pat pat vurdum ve çıkışa yöneldim.

“Evet, muhtemelen.” Bana göz kırptı.

Şimdiye kadar otele sadece hafta sonları gelebilmişim, ama bu mekânın huzurunu ve sakinliğini hafta içinde de arar olmuşum. Hayat Kacie ve kızlarla çok daha güzeldi. Ne şehir, ne dairem, ne sözleşmem, ne de sponsorluk anlaşmalarım umurumdaydı... Aslında hokeyi hiç düşünmüyorum desem abartmış sayılmazdım. O kocaman gölgelikli verandanın altındaki hasır koltukta rahatlamak, kızlar bisiklete binip yeni tebeşirleriyle resimler yaparken Kacie'nin elini tutmak tek ihtiyacım olan şeydi. Tabii bir de verandanın ucunda güneşin altında derin derin uyuyan Diesel'in varlığı.

“Ee... pasta ister misin?” diye sordu Kacie bir anda.

“Pasta mı?” diye güldüm. “Ben bir erkeğim. Bütün yiyecekleri severim.”

“Güzel.” Koltukta bana dönüp bir haltlar karıştırıyormuş gibi sırttı.

“Gelecek hafta perşembe günü herhangi bir planın var mı?”

“Planım var mı? Ben her gün aynı şeyleri yaparım. Ye-

mek yerim, antrenman yaparım, duş alırım, yine yemek yerim, Diesel'le oynarım, yemek yerim ve geç saatlere kadar seninle konuşurum.”

“Tamam, şöyle ifade edeyim.” Cilveli bir şekilde gözlerini devirdi. “Perşembe günü burada benimle pasta tadımına gelebilme ihtimalin nedir?”

Şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdım. “Pasta tadımı mı? O da ne öyle?”

Bana dil çıkartarak, “Pasta tattığın yer,” diye cevap verdi. “Uzun lafın kisası, Lauren bir süreliğine şehir dışında olacak, o yüzden Alexa'yla biz işleri devralıp o yokken bütün düğün planlamalarını yapacağız. Sorumlu olduğum konulardan birisi de pastayı seçmek, ama yalnız gitmek istemiyorum çünkü üzerimde çok baskı oluyor. Hem sen de gelersen, pasta kötü çıktığında suçu sana atabilirim.”

“Ah yapma ya? Beni kalkan olarak kullanıyorsun, öyle mi?” diyerek sırttım ona.

“Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?” diye sorarken, kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirdi.

“Kabul ederim, ama...bu sana pahalıya patlar.” Ona göz ucuyla baktım.

Şüpheli bir şekilde, “Hoppala,” derken koltukta arkasına yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdi ve bana baktı. “Devam et, söyle.”

“Benimle bir başka yemeğe daha gelmen gerekiyor.”

Ağzı açık kaldı ve dimdik oturdu. Bana fırça atmaya hazırlanıyordu ama ben ona fırsat vermedim.

“Sen bir şey söylemeden söyleyeyim, Blaire'in evinde değil. Bizim Wild'lar için. Yaz kampları, müzik grubu enstrümanları, sanat programları gibi konularda imkânları kısıtlı olan çocuklara yardımcı olan Wild Kids diye bir hayır kurumumuz var. Her neyse, bir partnere ihtiyacım

var ve Minnesota'mın en güzel kadınının bana eşlik edebileceğini umuyordum." Kacie'nin bacağına sıkmadan önce kızların bizden tarafa bakmadığından emin oldum. Tam elimi çekiyordum ki elini benimkinin üstüne koydu.

"Biraz daha kalsın," deyip elimi sıktı. Verandada ip atlayan Lucy'ye ve Piper'a baktığında gözleri parıladı. Derin ve rahatlatıcı bir nefes aldı ve dudaklarından dans edencesine küçük bir gülümseme geçti. "Evet, seninle gelirim. Tabii ki önce anneme danışmam gerek, ama sorun olmaz diye düşünüyorum."

"Vay canına. Bu düşündüğünden de kolay oldu." Kızlara bakışını takip ettim. "Yalnız seni uyarmak zorundayım, artık kabul ettiğine göre fikrinden zaten cayamazsın, ama Andy takımındaki çocuklardan bir kısmının menajeri, dolayısıyla o da orada olacak...onunla beraber. Ama söylediklerimde çok ciddiydim, yanına bile yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Omuzlarını silkti ve gülümsedi. "Biliyor musun? Geliyorsa gelsin. Bu bir yardım etkinliğiyse orada bir sürü insan olacaktır. Kim bilir belki de onu hiç görmem. Eğer yine kaltak gibi davranırsa, başımı bir hanımefendi gibi dik tutacağım ve uzaklaşıp gideceğim. Sonra da park yerine geldiğimizde, senden onun arabasını göstermeni isteyeceğim ki tekerleklerini patlatabileyim."

Bu kız her seferinde aklımı başımdan alıyordu. Geçen hafta Blaire ona yaralı bir hayvana saldıran bir avcı gibi saldırmıştı, o ise sonsuza kadar çalıların arkasına saklanmak yerine, onunla tekrar yüzleşmeye hazırды. Kacie'nin karşılaştığı bütün sıkıntılar onu daha güçlü bir insana dönüştürmüştü ve ona bu yüzden tam anlamıyla hayrandım.

27

Kacie

Yaz iyiden iyiye kendini göstermeye başlamıştı ve son birkaç gündür sıcaktı. Sıcak derken... *gerçekten sıcaktı*. Kuşlar annemin verandada oraya buraya yerleştirdiği kuş havuzlarına girip çıkarak çaresizce serinlemeye çalışıyorlardı. Göl de yüzen ve kayıkla gezen insanlarla daha önce hiç rastlamadığım kadar doluydu.

Kızlar garaj yolunu tebeşirlerle çizdikleri gökkuşaklarıyla ve çiçeklerle kapladıktan sonra, bir dondurma molasını hak ettiler.

Adadaki tabureye hoplayarak oturan Piper, "Kırmızı, lütfen," diye seslendi.

"Pembe, lütfen," diye devam etti Lucy.

"Hemen geliyor," derken, buzluğu açtı.

Arkamızdan mutfığa giren Brody, Diesel'in kâsesini taze ve soğuk suyla doldurdu, ardından adada kızların yama geçti. "Bana da mavi lütfen." Bana doğru sırtıttı.

Kızlar kıkırdadılar ve Brody'yi birbiri ardına soru yağmuruna tutmaya başladılar.

"Ne kadar hızlı kayabilirsin?"

"Şimşekten bile hızlı."

"Ellerin neden bu kadar büyük?"

"Kocaman ayağımla uyumlu olabilmesi için."

"Diesel de buzlu dondurma seviyor mu?"

"Sadece mavi olanları."

Onların mini röportajıyla profesyonel gibi başa çıkıyor ve hızlı cevaplarıyla onları eğlendirmeyi başarıyordu.

“Pekala, bızdıklar, dondurma yedikten sonra yüzmeye gitmek ister misiniz?” diye sordu Brody ilgili bir şekilde.

Aynı anda, “Yaşasın!” diye çığlık atarlarken çenelerinden dondurma aktı.

“Siz yüzerken, ben de ders çalışırım.” İçimi çektim. “Çok geride kaldım.”

Böylesine kavurucu bir günde, gölgede kalmış serin çimenlerden göle doğru yürümek çok iyi hissettirmişti. Kızlar dizlerine kadar suya girdiler, yanlarında trambolindeki bir çocuk gibi zıplayıp su sıçratan Diesel’den kaçarak çığlıklar atıyorlardı. Brody de onların birkaç adım uzağında duruyordu. Altın rengi kollarını göğsünde birleştirmiş, derine gitmediklerinden emin olmak için bir şahin gibi onları izliyordu. Onların özel güvenlik görevlisi gibiydi. Bunu sevmiştim, bana kendimi güvende hissettirmişti. Koyu mavi deniz şortu kalçalarından sarkıyor, sıkı kasları, şortunun bel kısmının altına doğru kaybolarak seksi bir V şeklini alıyordu. O bel çizgisinin altında beni nelerin beklediğini düşününce yüzüm kızardı. Geçen hafta yaptıklarımızı hatırlamak, bende onu kısa bir süreliğine odama sürüklemeye isteği uyandırdı.

“Affedersin ama neye bakıyorsun sen?” Sesi beni hayal âleminden uyandırırken, suçlarmış gibi bakan gözleri doğrudan benimkilere kilitlendi.

Telaşlanarak gözümü kaçırdım ve onun olmadığı yerlerde bakacak başka bir nokta aradım.

Benim yanıma kıyıya geldi ve gözlerini çocuklardan ayırmadan öne eğilip kulağıma fısıldadı. “Demin vücuduma mı bakıyordun sen öyle?”

Elimden geldiğince ustaca yalan söylemeye çalışarak,

“Hayır,” dedim, ama gülümsemekten kendimi alamıyordum.

“Hı hı,” diye dalga geçti. “Sorun değil, ben de sana bakıyordum. Kamuya açık yerlerde bikini giymek sana yasaklanmalı.”

Yüzüm son on dakika içinde üçüncü kez kızardı. Ona gülümsedim ve bir ağaca yanaşarak güneşten kaçabileceğim bir nokta bulmaya çalıştım. Örtüyü yayıp yüzüstü uzandım, kitabımı açtım ve okumaya başladım.

Gölden esen rüzgâr, saçlarımı ve kitabımın sayfalarını uçuşturuyor, odaklanmamı zorlaştırıyordu. Odaklanamamın bir diğer sebebinin de gözlerimi suda kızlarımla oynayan Brody’den alamamam olduğuna emindim. Böylesine eğlenceyle kıkırdamaları beni kızgın güneşin bile eritemeyeceği şekilde eritmişti.

“Nasıl gidiyor?” Yanımda beliren ayağı takip ettiğimde annemin gülen yüzüyle karşılaştım.

Kitabımı kapatarak, “Gitmiyor,” diye içimi çektim. “Odaklanamıyorum ama devam etmem gerek. Hastane-deki stajım iki hafta içinde başlıyor.”

“Bu nasıl bir stajdı tam olarak?”

“Özetle, gölge çalışan gibi oluyorsun. Okul beni Lake Country Hastanesi’nin acil servisine yerleştirdi. Giderken biraz yürüyüş yapmam gerekecek ama çok değil.”

“Sen acil serviste mi çalışmak istiyordun?”

“Evet, ilk üç tercihimizi işaretlememiz gerekiyordu. İlk tercihim acil servisti, ikincisi kadın doğumdu, üçüncüsü de psikiyatri hariç bütün bölümler.” Güldüm. “Gerginim çünkü Maureen adında bir kadın için çalışacağım ve duyduğuma göre biraz sert biriymiş. Sadece iyi iş çıkarmak istiyorum.”

“Merak etme.” Yanıma oturarak popoma ufak bir şap-

lak attı. “Okulda her zaman sorumluluk sahibiydin, bunda da başarılı olacağına hiç şüphem yok.”

“Umarım. Bir yıldan az zaman sonra mezun olacağım, hemen sonrasında bir iş bulup kızlarla kendime küçük bir yer bulsam güzel olur.” Ona göz ucuyla baktım, cümlemin son kısmına verebileceği tepkiden dolayı gergindim.

Yavaşça başını salladı ve dudaklarından hüzünlü bir gülümseme geçti. “Biliyorum. Kendine ait bir yerin olsun istiyorsun. Lucy’le ve Piper’la birlikte sonsuza kadar benimle yaşamamanızı çok isterim, ama bu sizin için sağlıklı olmaz. Onlarla kendi geleneklerini inşa etmeli ve kendi aileni büyütmelisin.”

“Tamam, ben ağlamaya başlamadan önce duralım. Belki de hemen yan tarafa bir ev yaptırırım.” Güldüm.

Anne yuvasını terk etme düşüncesi beni hüzünlendirmişti. O benim can simidim, koruyucum, kahramanımdı. Bize uzun yıllar boyunca bakmıştı. Günün birinde onun yarısı kadar değerli olabilmeyi umuyordum.

“Peki o ne olacak?” diye sorarken başıyla göle doğru işaret etti.

Lucy’yle Piper’ı aynı anda omuzlarına alıp suyun içinde tur attıran Brody’ye baktım.

“Ne olmuş *ona*?”

“Şey, okuldan ve bir gün taşınmaktan bahsediyorsun. O senin geleceğine uyuyor mu?”

“Bilmiyorum, anne. Öyle olmasını umuyorum, ama kim bilir.” Derin bir nefes aldım. “Eğer yıllar önce bana Zach’le bir geleceğim olup olmadığını sorsan evet derdim. Nereden bilebilirim ki?”

“Zach ergenlik çağında takılı kalmış pisliğin tekiydi, Kacie. Ondan çok daha iyi birisini hak ediyorsun.” Bana anlayışla baktı. “Hayatı boyunca yaptığı tek iyi şey, be-

nim iki değerli torunum için sperm bağışçısı görevi gr-
mesiydi.”

“Biliyorum ama ben de her zaman çok iyi seçimler
yapmıyorum demek istedim.” Saftirik kızlarımın havaya
attıkları su kafalarına çarptığı zaman da beklenmedik bir
şeymiş gibi yerlerinden sıçramalarını izledim. “Ama on-
lara bakıyorum ve çoktan her şeyi mahvetmiş olduğumu
düşünüyorum. Zaten çok şey kaırdıklar, artık daha fazla
hata yapmak istemiyorum.”

“Kacie, kendine gel artık!”

Bana delirmişim gibi bakan anneme döndüm yüzümü.

“Ne oldu?” dedim savunmacı bir şekilde.

“Suya tekrar bak ve bana ne gördüğünü söyle.”

“Kızlarımın, beş yıllık hayatlarının anneleri tarafından
nasıl da mahvedildiğinin farkında olmadan masum bir şe-
kilde gülüp oynadıklarını görüyorum.”

“Vay canına. Kendine acıma partisine tek kişilik bir
yer lütfen,” diye tersledi beni. “Resmin bütününe gör-
melisin, hayatım. Yanlarındaki yakışıklı adamı görüyor
musun peki? Onlara kendi çocuklarıymış gibi sevgiyle
bakıp gülümsüyor. Daha da iyisi annelerine deli oluyor.
Geçmişin geçmişte kalmasına izin vermeli ve şu anı ya-
şamalısın—senin şu anın da Brody ve kızlar. Lütfen bunu
düşün.” Bana uzanıp başımın üstünü öptü ve ayağa kalkıp
eve doğru yürüdü.

Kahrolsun anneler ve şu bilgelikleri.

28

Brody

Giydiğim kıyafete bakarken en alaycı ses tonumla, “Bunun nesi var peki? Pasta tadımına giderken... ne giyilir ki?” dedim.

Kacie başını yana yatırdı ve bana dünyadan haberim yokmuş gibi baktı. “Brody, çok tatlısın, ama spor salonunda antrenman yapmaya gidiyormuşsun gibi görünüyorsun.”

“Biliyorum, tam bir dâhiyim.” Siyah Nike eşofmanımın lastikli belini tuttum ve esnettim. “Pasta tadımına giderken esnek şeyler giyilir. Çaktın mı?”

Ellerini havaya kaldırdı ve tatlı poposunu da alıp hazırlanmak üzere küçük koridorun sonuna doğru yürüdü.

Piper’la Wii oyun konsolunda Mario Kart oynayan Lucy, “Pasta tadımı nedir?” diye sordu oturma odasından.

“Hiçbir fikrim yok, Lucy.” İçimi çektim ve oturma odasına doğru yürüyerek kanepede Piper’ın yanına oturdum. “Sanırım bir sürü pasta tadıp kendisi burada olmadığı için Lauren’in düğününe bir pasta seçeceğiz.”

“O İtalya’da olduğu için değil mi?” diye sordu Lucy gözlerini ekrandan ayırmadan.

“Aynen,” dedim ve onlar oyun oynamaya devam ederken yüzlerini izledim. Gözleri kocaman açılmıştı ve oyuna kendilerini tamamen kaptırmışlardı. Lucy’nin küçücük dili tuşlara her bastığında ileri geri hareket ediyordu. Pi-

per ise dönüşlerle vücudunu da sağa sola döndürüyordu. "Ben de size katılabilir miyim kızlar?" diye sorup büyük tekli koltuğa oturdum.

"Tabii!" Lucy yerinden fırladı ve oyunu baştan başlatmak için televizyona koştu. Piper da kucağıma bir konsol bıraktı. İkisi de yanıma gelerek iki tarafımdan sıkıştırdılar.

"Ağızına sinek kaçacak." Kacie güldü.

Bu iki ufacak tefecik oyun manyağı tarafından go-kart oyununda kıcımın tekmelenmesiyle o kadar meşguldüm ki, Kacie'nin arkamdan geldiğini duymadım bile.

"Sadece oyuna odaklanmaya çalışıyordum, bu ikisi gerçekten çok iyiler." Ayağa kalktım, konsolu masaya bıraktım ve birer beşlik çakmaları için elimi havaya kaldırdım. "Sonra tekrar kozlarımızı paylaşır mıyız?"

Birer beşlik çaktılar ve oyunlarını oynarken göz ucuyla bana bakmaya devam ettiler.

Kacie'ye gülümseyerek, "Hazır mısın?" diye sorarken, gözlerim kıyafetinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Üzerinde düğmeli soluk pembe tişört, diz hizasında ve vücuduna tam oturan siyah etek vardı. "Vay canına, ben biraz özensiz kalmışım, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. "Birazcık."

"Sorun değil, ben rahatlık istiyorum. Akşama doğru o dar eteği giydiğine pişman olabilirsin." Kacie'ye çabucak ve sımsıkı sarılmadan önce kızların arkamızda hâlâ ekrana kenetlenmiş olduklarından emin oldum. Kulağına doğru inledim. "Gerçi o etekle yürümen benim için hiç problem olmaz."

Kıkırdadı ve koridora doğru seslendi. "Anne, biz çıkıyoruz tamam mı?"

Sophia mutfaktan Fred'le birlikte çıktı. "İyi eğlence-

ler. Lezzetli bir şey seçin.” Yanımıza geldi, Kacie’yi yanağından öpüp giderken benim de kolumu hafifçe sıktı.

Fred geldi ve elimi sıktı, ardından koltuktan kızları alıp mutfığa taşıyarak adanın önündeki taburelere yerleştirdi.

Kacie kızların yanına gitti ve kollarını her ikisinin omuzlarına sımsıkı sardı. “İkinizi de çok seviyorum. Daha sonra görüşürüz tamam mı?”

Kacie dönüp bana gülümsedi, mutfaktan çıkarken arkasından gittim.

“Bekle, Brody!” Tam çıkarken Lucy’nin sesi duyuldu. Ona döndüğümde kollarını kocaman açtı, Piper da aynı-sını yaptı.

Kacie’ye baktım. O kocaman gözler sınırlarını zorlama der gibiydi, ama aynı zamanda bu ikisine asla hayır diyemezdim. Yanlarına giderek küçücük bedenlerini kollarıma alıp sımsıkı sardım, nefes alamayana kadar kıkırdatıp ciyaklayana kadar tuttum.

“Sonra görüşürüz, bızdıklar.” Kapıdan çıkarken el salladım.

Komşu kasabaya kısa bir araba gezisinden sonra, beyaz çitlerle çevrili, sarı renkteki ufak evin önüne park ettik. Öndeki geniş pencereye “Seçkinler Pastacılık” harfleri işlenmişti.

“Burası mı?” diye sordum şaşırılmış bir şekilde.

“Evet, bugün pastaları için gelinecek *tek* adres burasıdır.” Ben daha gidip kapısını açamadan kamyonetten dışarı fırladı.

Mozaik camlı geniş mavi kapıdan içeri girerken, başımızın üstündeki zil çınladı ve ellilerinin ortasındaki bir kadın gelip bizi karşıladı. Tanıdığım herkesten daha fazla pozitif

enerji yayan kısa boylu ve tıknaz bir kadındı. Henüz adını bile bilmememe rağmen onu şimdiden sevmiştim. Önündeki beyaz önlük, her renkten pasta kremasıyla lekelenmişti.

“Merhabalar. Sen Kacie’sin değil mi?” derken uzanıp Kacie’nin elini avuçları arasına aldı. “Ben Pearl, tanıştığımıza çok sevindim.”

“Merhaba Pearl, ben de tanıştığımıza çok sevindim. Bu da erkek arkadaşım Brody. Karar vermeme yardımcı olması için onu da getirdim.”

Gözleri benimkilerle buluştu ve bana doğru sevecen bir tavırla gülümsedi. “Merhaba Brody. Bir dakika. Brody Murphy mi? Minnesota Wild’dan otuz numara? Ligdeki en iyi kaleci? İki kere Hokey Ligi MVP’si olan hani?”

Kibar bir şekilde gülümsedim. “Evet, bayan. Sizinle tanıştığımıza çok sevindim.”

“Aman Tanrım.” Gergin bir şekilde gülümsedi. “Çok büyük bir hayranınızım. Eşimle kombinemiz var, yıllardır hem de.”

“Çok teşekkür ederim. Sezon başladığı zaman gelip benimle görüşmelisiniz. Size ve eşinize stadyumu özel olarak gezdirebilmeyi çok isterim.”

Heyecanla kahkaha attı. “Aman Tanrım, çok isterim. Vay canına. Teşekkür ederim.” Kıpırmızı ellerini ovuştururken gözleri benimle Kacie arasında gidip geliyordu. “Bu çok hoş bir sürpriz oldu. Lauren geçen hafta arayıp durumunu açıklamış ve onun yerine geleceğini söylemişti, ama Brody Murphy’nin de geleceğini bilmiyordum.”

Kacie uzaklara baktı, Pearl’ün heyecanına gülümsüyordu.

“Onun da bildiğini pek sanmıyorum. Biz de çok heyecanlıyız. Lastikli eşofmanımı bile giydim de geldim.” Pearl’e gülümsedim ve yüzü kızardı.

Kacie'nin başı aniden bana döndü, gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi görünüyordu. Ağzının üzerine kapatıldığı elleriyle kahkahasını güçlkle bastırıyordu.

"Eh, haydi gelin de hemen işe koyulalım." Onu takip etmemiz için bize işaret etti.

Hâlâ kıkırdayan Kacie beni yan tarafımdan sertçe dürttü. "Bunu söylediğine inanamıyorum. Lastikli eşofman mı? Cidden mi?"

"Gerçek bu," diye kendimi savundum. "Ayrıca *gerçekten* de heyecanlıyım—bu hayatımın en güzel günü olabilir."

Pearl bizi arka kapıdan geçirerek mutfağın yanındaki geniş odaya aldı. Odanın ortasındaki masanın çevresinde dört tane sandalye duruyordu. Sağımızdaki gömme raflarda düğün pastalarının çerçevelemiş resimleri vardı.

Pearl o tarafa doğru gidip raftan devasa klasörü alırken Kacie ve ben de masaya oturduk. Klasörü bizim önümüze koydu. "Buyurun, ben ilk tabağı hazırlarken siz de şuna bir göz atın. Lauren zaten dış kısmını seçti, siz de çeşitlerimize dair fikir edinmiş olursunuz. Hemen döneceğim." Kapının ağzında durdu ve çabucak bize döndü. "Size içecek olarak ne getirebilirim? Bazıları süt, bazılarıysa su tercih ediyor."

"Ben süt rica ediyorum." Kacie kibar bir şekilde gülümsedi.

"İki olsun, lütfen."

Pearl köşede gözden kaybolurken Kacie de klasörü açtı. Gözlerinin heyecanla, yanlarında yapma çiçeklerin dizildiği büyük beyaz pastaların olduğu sayfalarda gezinmesini izledim.

Dikkatimi çeken bir fotoğrafa alık alık bakarken. "Onlar *elmas* mı?" diye sordum.

"Gerçek değil, yenebilir olanlardan. Harika, değil mi?"

Burun kıvırdım ve Pearl'ün beni duymaması için Ka-

cie'nin dibine iyice girdim. "Bunların hepsi çok beyaz. Renk nerede? Heyecan nerede?"

"Bunlar düğün pastası—heyecanlı değil, seçkin olmaları gerekiyor."

Rafa doğru gittim ve başka bir klasör aldım. "Bu daha iyi gibi duruyor." Bu klasör, doğum günü pastalarından tutun, emeklilik pastaları ve nişan pastalarına kadar aklınıza gelebilecek her çeşitle doluydu.

"İşte ilk partimiz geldi." Pearl masanın üzerine, tutmak için fazla kırılgan gibi gözüken şık iki bardaktaki sütlerin ve içlerinde yaklaşık on adet pasta tabağı bulunan tepsiyi yerleştirdi. "Her çeşitten ikişer tane var: normal çikolatalı, Alman çikolatalı, ortasında ahududulu katman olan siyah çikolatalı, nane likörlü ve Oreo'lu."

Şak diye Pearl'e döndüm. "Oreo'lu düğün pastası mı yapıyorsunuz?" diye sordum inanamayarak.

"Evet, isterseniz arasına meyve dolgusu veya krema da koyabilirim. Aslında, baştan aşağı kendiniz de tasarlayabilirsiniz." Omuzlarını heyecanla silkti ve bize gülümsedi. "Tamam, keyfinize bakın, hepsini deneyin, tartışın. Birazdan beyaz pasta seçenekleriyle döneceğim."

Tabaktan çatalı kaparak, doğrudan Oreo'lu olana daldırdım.

Ve gözlerimi devirip çatalı yerine bıraktım. "Aman. Tanrım."

"O kadar iyi mi?" diyen Kacie de pastayı tatmaya girişti.

"Evet!" diye inledim. "Sanırım sertleştim."

"Şşşş! O kadar bağırma!" Kıkırdadı.

"Cidden, bu hayatım boyunca yediğim en güzel şey... yani neredeyse." Ona göz kırptım.

İçini çekti, yüzü kırmızının öyle koyu bir tonuna büründü ki, gözlerimin önünde patlayacağından korktum.

“Aynı fikirde misin?”

“Evet, çok lezzetli,” dedi tekrar kendine geldiğinde.
“Ve gerçekten ıslak.”

“Ah hayır, orada dur.” Elimi havaya kaldırdım. “Belki biraz geç olmuş olabilir ama ilişkimizde bir şeyleri netleştirme sırası şimdi de bende.”

Kaşlarını çatan Kacie hızla göz kırpyordu. “Ne oldu ki?”

“*Islak* kelimesini bir daha asla söyleyemezsin.”

Başını geriye atıp gülmeye başladı, bir yandan da ağzından pasta fişkırtmasını diye elleriyle ağzını kapatıyordu.

“Hayır, hayır. Kes gülmeyi, ben ciddiym,” dedim, ama bu onu sadece daha çok güldürmeye yaradı.

Derin bir nefes aldı ve pastadan boğulurcasına öksürmeye başladı.

Tepeden bakan bir tavırla, “Ya, işte benimle dalga geçersen böyle olur,” diye dalga geçtim. Kuru kuru öksürme faslı bitince sütünden koca bir yudum aldı ve peçeteyle ağzını sildi.

“Tamam, peki *ıslak* kelimesini neden sevmiyorsun?”

“Ah ah ah. *Daha demin* ne dedim ben?” diye uyardım parmağımı sallayarak.

“*O sözcüğü* neden sevmiyorsun?” diye sorarken kıkırdamaya devam ediyordu.

“Kulağa iğrenç geliyor. Sence de öyle değil mi?”

“Bilemiyorum, uzun uzadıya düşünmedim. Altı üstü bir kelime.”

“Hayır, *kaşık* bir kelimedir. Fakat o l'yla başlayan şey mide bulandırıcıdır. Pornoda geçen kelime gibi. Dilimizden çıkarılmalı.” Ürperdim.

“Porno kelime mi? Birden namuslu mu olup çıktın? Sana geçen haftayı hatırlatmam mı gerek illa?”

Konuşmadım, yalnızca ona bakakaldım.

“Tamam, eğer o kadar rahatsız oluyorsan kullanmama-ya çalışırım.” Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. “Tabii canım seni kızdırmak istemezse.”

“Nasıl gidiyor?” diyen Pearl bizi böldü.

“Yavaş, üzgünüz,” diye cevap verdim. “Çatal kullanmayı bir türlü öğrenemedi, o yüzden tıkanıp duruyor,” diye alay ederken, gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi görünen Kacie’yi işaret ettim.

Pearl son derece ciddi bir şekilde, “Ah tatlım, kaşık getireyim mi?” diye sordu.

Kacie artık resmen katılarak gülüyordu; ağzından hiçbir ses çıkmıyordu ve tek yapabildiği başını iki yana sallamaktı.

“Tamam, o zaman, acele etmeyin. Beyazları birazdan getiririm, böylece kıyas yapabilirsiniz.”

Yarım saat ve on sekiz tane pasta diliminden sonra, midem tamamen dolmuştu ve lastikli eşofmana şükrediyordum.

Her bir pastanın tadına baktık ve en sonunda içi ahududu dolgulu siyah çikolatalı olanda karar kıldık. Üstelik Oreo’lu olanda o kadar da ısrar etmeme rağmen. Tommy için etmek zorundaydım. Pearl’ü beklerken doğum günü pastalarının olduğu klasörün sayfalarını çevirip vakit öldürüyordum. Dosyada tanıtılan pastalardan bir tanesi, mükemmelden başka bir şey değildi. Altmış santim uzunluğundaki pasta, Disney Dünyası’nın tıpatıp aynısıydı, yanılmıyorsa içinde prenseslerin tamamı vardı. Rahatlıkla tanıyabildiğim tek prenses olan Kül Kedisi, beyaz atlı prensle birlikte balkonda duruyordu.

“Kahretsin, Kacie. Şuna bak!” Görebilmesi için dosyayı ona döndürdüm.

Ağzı açık kaldı ve gözleri ışıltı ışıltı oldu.

“Vay canına. Hakikaten... vay canına.”

“Kızların doğum günü ne zaman? O gün için kesinlikle bu pastayı yaptırmalıyız.”

“Birkaç ay içinde, otuz bir ağustosta. Ama bu pastayı alamam Brody. Fiyatını görmedin mi?”

Dosyayı kendime döndürdüm ve biraz önce gözümünden tamamen kaçan resmin yanındaki etikete baktım.

“İki yüz yetmiş beş bin mi? Bir pasta için?”

Yavaşça başını salladı. “Sana buranın en iyisi olduğunu söylemiştim. Lauren düğünü için bir servet ödüyor. Burası benim bütçemi *fazlasıyla* aşar.”

Göreceğiz bakalım.

29

Kacie

Lauren yokken Alexa'yla başardığımız işlerden dolayı kendimizle bir hayli gurur duyuyorduk.

Pasta, müzik grubu ve çiçekler... hepsi tamamdı. Masaya konulan orta süsleri bizim listemizde olmamasına rağmen, bitpazarından dünyanın en güzel antika vazolarını bulduk ve onları satın almadan edemedik. Lauren kaydettiğimiz ilerlemeden dolayı havalara uçtu ve minnettarlığını coşkuyla dile getirdi. Ona yaptığım iyiliği şehre geri döndüğü zaman beni Brody'yle gideceğim yardım etkinliğine hazırlamasını sağlayarak ödettirdim. Elbiseimin ortalığı yakmasını istiyordum, bu akşam Blaire'in eline bir koz daha vermemin imkânı yoktu.

Bu kez defile yoktu, hatta ne annem ne de ben, giyeceğim kıyafet konusunda söz sahibi değildik. Lauren'in özel davetler için ayırdığı bir sürü pahalı ve özel tasarım kıyafetleri vardı ve onlardan birini giymem konusunda ısrar etmişti.

Elbisem, üzerime tam oturan kırmızı bir Nicole Miller'dı. Ön ve arkada toplanarak beli ortaya çıkaran kazak tarzı bir elbiseydi ve Lauren'in söylediğine göre kadınlar bu elbise için ölüp bitiyorlardı.

Henüz hiç giymediği gümüş rengi, bağcıklı Jimmy Choo'lar ise ayağıma Külkedisi'ne uyar gibi olmuşlardı ve günün erken saatlerinde kızlarımla birlikte yaptırdığım

pedikürü hoş bir şekilde ortaya seriyorlardı. Geniş tekli koltuklarda otururken, küçük ayak parmaklarının suya zar zor yettiğini ve gülüşürlerken ne kadar tatlı göründüklerini unutmak istemiyordum.

Wild Kids etkinliği, Brody'yle benim evimin ortasında bir yerlerdeydi. O yüzden onun evine kadar araba kullanmam pek de mantıklı olmayacaktı. 6.15'te beni evden alacağını söyledi. Her zamanki gibi erkenden hazırlanmıştım ve mutfakta beklenti içindeki bir aile babası gibi volta atıyordum.

Oturma odasından, "Gel otur, rahatla," diye seslenen annem, yanındaki kanepe minderine vurdu.

"Oturamam, elbisem kırışır. Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

Ayağa kalkıp mutfığa geldi ve voltalarımdaya bana eşlik etti. "Bak, çok güzel ve mutlu gözüküyorsun. Işıl ışılsın. Brody'yle tanıştığından beri son bir buçuk ayda geçirdiğin değişimi düşündükçe ağlayasım geliyor. Onu bulman gerçekten büyük bir şans."

Adını duyduğum anda göğsüm ısındı. Onu en son görüşümün üzerinden bir hafta kadar geçmişti ve kollarımı boynuna dolamak için sabırsızlanıyordum. Uzak mesafeli ilişki biraz zordu. Bir arada olduğumuz zamanların ve tabii ki de birbirimizi daha da yakından tanıyarak geçirdiğimiz onlarca telefon konuşmasının değerini daha çok bilmemi sağlıyordu. Hâlâ konuşacak konularımız tükenmemişti.

"Biliyorum, anne. Ona deli oluyorum."

"Bunu zaten biliyorum—ikiniz bunu saklamakta pek başarılı değilsiniz. Odanın iki ucundan birbirinize bakışınız, adını söylediğimde elinde olmadan gülümsemen, onun kızlarla oynayışını izlerken göğsünün kabarması...

Birbirinize gerçekten çok uygunsunuz.” Gözleri yaşlarla doldu.

“Beni de ağlatma, makyajım akacak.” Ellerimi gözlerime doğru hızla sallayarak kurutmaya çalıştım. “Bu çok garip. Bu ilişkiye, ciddileşmesine izin vermeyeceğim diyerek girdim, ama artık istediğimin bu olduğunu düşünmüyorum. Onu yargıladım. İşini göz önüne alarak iyi bir erkek, iyi bir aile adamı olamayacağını varsaydım. Her geçen gün bana yanıldığımı kanıtladı. Ondan hoşlanıyorum, anne. Hem de çok.”

“Bunu duymak çok güzel.” Arkamdan gelen puslu bir ses, vücudumdaki bütün sinirleri uyardı. Arkamı döndüğümde nefesim kesildi.

Vay canına.

Brody dergilerdeki Armani reklamlarından fırlamış gibi görünüyordu. Sırtını duvara yaslamıştı; bir kolu arkasındaydı, diğer kolu da ceketinin yakasını tutuyordu. Tam vücuduna göre dikilmiş siyah smokini, geniş omuzlarından dar beline kadar her bir detayı gözler önüne seriyordu. Her zamanki asi kısa bukleleri tam kararında arkaya yatırılmıştı ve yüzü de pürüzsüzdü. Normalde maço ve cılgın bir atletken, Brody bu akşam rahatlıkla mankenlere taş çıkartabilirdi.

“Vay canına. Harika görünüyorsun, harikadan da ötesin. Harikanın o kadar ötesindesin ki, artık harika nedir onu bile bilmiyorum.” Gergindim ve zırvalıyordum. Ne kadar muhteşem görüldüğünü kelimelerle ifade bile edemiyordum.

“Sen... bebeğim, nefes kesicisin.” Bana doğru bir adım attı ve arkasında tuttuğu elindeki bir demet kırmızı gülü ortaya çıkardı. Yanıma geldiğinde, elimi ağzına götürdü ve dudaklarını nazikçe üst kısıma değdirdi. “İçeri girdi-

ğimizde, oradaki bütün kadınları utandıracaksın. Koluma gireceğin için ne kadar şanslıyım bir bilsen.”

Annem tekrar burnunu çekti ve Piper mutfağa daldı. “Anne, gel de şu arabaya bak. Şimdiye kadar gördüğüm en uzun araba!”

“Ne?” Kafam karışmış şekilde gözlerimi Brody’ye çevirdim. “Ne söylüyor?”

Brody ifadesiz bir şekilde omuzlarını silkti ve kafasını yana eğdi. “Limuzin.”

“Limuzin mi kiraladın?”

“Bu akşam bütün dikkatimi sana verip, araba kullanmayı düşünmemek istedim. Haydi gel.” Elimi avucuna aldı ve beni ön kapıya doğru çekti.

“Bunları benim için suya koyabilir misin?” Mutfaktan çıkmadan önce, paketin üzerindeki küçük Kıvrılmış Taç Yaprakları logosuna gülümseyerek gülleri anneme uzattım. Alexa’yı biraz tanıyorsam, benim için en mükemmel olanlarını seçebilsin diye bir sürü gülü elden geçirmiştir kesin.

Kızlar lobiden limuzine bakarken camı buğulandırıyorlardı.

“Kısa bir tur atmak ister misiniz?”

Onlara midilli almış gibi, “Yaşasın!” diye ciyaklayıp yerlerinde zıpladılar.

Brody kapıyı açıp geri çekildi ve üçümüzün de çıkmasını bekledi. Verandaya çıkan kızlar, bitiş çizgisine varmaya çalışan Olimpiyat koşucuları misali, bahçe boyunca koştu.

Arkalarından yürürken, “Sakin olun,” dedim anne ses tonumla. “İçeride uslu uslu oturacağız ve hiçbir şeyi kırmayacağız. Tamam mı?”

Söylediğim tek bir kelimeyi duymamış olsalar da baş-

larını salladılar ve limuzin kapısını açtığımda içeri girdiler. Arkalarından girebilmek için eğildim ve limuzinin zeminine boydan boya gül yapraklarının serpiştirilmiş olduğunu görünce duraksadım. Lucy'yle Piper'ın karşısındaki koltuğa oturdum. Brody yanıma gelip bana eşlik ettiği zaman, özür dilercesine ona baktım; çünkü gecenin böyle başlamasını hayal etmediğini biliyordum.

Omuz silkti ve bana bütün dertlerimi unutturacak gülümsemesiyle baktı. "Bu gece prenses gibi hissetmeni istedim." Heyecan içinde bulabildikleri bütün düğmelere basıp kolları çeviren kızları işaret etti. "Şimdiyse üç tane prensesim var." Alnıma öpücük kondurmak için eğildi, ama artık kızlardan bir şeyleri saklamaktan sıkılmışım. Kolumu boynuna sardım, ağzını ağzıma yerleştirdim, muhteşem ve tatlı bir şekilde öpüştük.

Dil yoktu—kızlara henüz bunu öğretmeye hazır değilim.

Brody şoföre on dakika boyunca garajın yanındaki ana yoldan aşağı yukarı sürmesini söyledi. Kızlar sürekli aynı yolu gidip geldiğimizi ya fark etmediler ya da umursamadılar. Önce televizyona sonra radyoya daldılar, ardından buzdolabında şişe su olduğunu keşfettiler ve tabii ki de ona sahip olmak zorundaydılar.

Kızları anneme bıraktık ve yola devam ettik. Brody limuzindeki gömme soğutucuyu açarak bir şişe Cristal çıkardı. "Bunu bulmadıklarına seviniyorum," deyip bana göz kırptı ve iki kadehi doldurdu.

Bardağı ondan aldım, eğilip beni nazikçe öptü.

"Hep hatırlarımızda kalacak bu gecenin şerefine."

Bundan daha doğru ifade edilemezdi.

Limuzinimiz Prescott Pavilion'un kaldırım taşının önünde durdu. Pahalı arabaların, güvenlik görevlilerinin

ve fotoğrafçıların yarattığı hareketliliği görünce şok oldum.

Aracın camından inanamayan gözlerle dışarı bakarken, “Yardım etkinliği *bu* mu?” diye sordum. Ne görmeyi umduğumu bilmiyordum, ama bu olmadığı kesindi.

“Evet, bu.” Elimi sıktı. “Hazır mısın?”

Bembeyaz gömleğinin üzerine kravat takmış, siyah pantolonlu bir görevli hızla yanımıza geldi ve bizim için kapıyı açtı. Genç adamın elini tutup dışarı çıkmadan önce, acaba o da benim kadar gergin mi diye Brody’ye baktım. Sakin bir şekilde ceketini ilikledi ve bana göz kırptı.

“Gidelim.”

Dışarı adım attım ve Brody de gelebilsin diye kenara çekildim.

Çıktığında kulağıma, “Güzel manzaraydı,” diye fısıldadı.

Bana uzattığı koluna anında girdim ve ona gülümse-dim. Henüz birkaç adım atmıştık ki kafalar bize dönme-ye, insanlar fısıldaşmaya başladılar.

“Brody, insanlar bakıyor.” Derin derin nefes aldım ve ona yaklaştım.

“Biliyorum. Sorun değil. Kırmızı halıyı yürüyüp doğ-ruca içeri gireceğiz. Sadece birkaç dakika sürecek.”

“*Kırmızı halı* mı?” Sesim panikten çatladı. “Bana bunu söylememiştin.”

“Nefes al.” Güven verircesine elimi sıktı. “Korkmanı istemedim.”

“Eh, çok işe yaradı, değil mi?”

Yürümeyi bıraktı ve beni kenara çekti. “Bunu yapmak istemiyor musun? İstersen yalnız yürüyüp seninle içeri-de buluşabilirim. Benimle yürümeni istiyorum, ama seni hiçbir şeye zorlamayacağım.”

Karnında yazın ortasındaki bir hortum gibi büyüyen endişe, fırıl fırıl dönüyor ve yoluna çıkan her şeyi deviriyordu. Bir ay önce sorsanız hayatımın en önemli kararının, Lucy'nin ve Piper'in tırnaklarını pembenin hangi tonuna boyayacağım olduğunu söylerdim, şimdiyse erkek arkadaşımın hokey takımı için düzenlenen yardım etkinliğinde kırmızı halıda yürüyüp yürümeyeceğime karar vermem gerekiyordu. Yürüme kısmı sorun değildi, bu kolaydı—bir ayak diğerini takip edecekti. Ama insanların dik dik bakmaları, fısıldamaları ve bizi işaret etmeleri bende kendi vücudumu yırtıp kaçma isteği uyandırıyor.

Brody'nin rahatlatıcı yeşil gözlerine baktım; dudaklarını ısırıyor ve sabırlı bir şekilde cevabımı bekliyordu. Onun kız arkadaşı olduğum için gurur duyuyordum ve bunu bilmesini istiyordum. İnsanlar eninde sonunda kim olduğumu anlayacaklardı. Yara bandını hızlıca çekebilirdim, değil mi?

“Yapalım şu işi,” deyip parmak uçlarımda yükseldim ve onun güzel dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Başımın arkasını avuçları arasına aldı, öpücüğümüzün daha fazla sürmesini sağladı ve sonra da alnını alnıma yapıştırdı.

“Beni. Büyülüyorsun.”

Ona esas kendisinin beni fena halde büyülediğini söylemeye zaman bulamadan elimi tutarak ‘Süperstar atlet Brody’ moduna geçti ve etrafa öz güvenli bir şekilde el sallayarak kalabalığın içine daldı.

Kırmızı halı boğucu ve bunaltıcıydı. Yüzümü aydınlatan yüzlerce ampul gözlerimi o kadar hızlı kırpmama sebep oluyordu ki, herhangi bir fotoğrafta gözlerim açık çıkmışsa gerçekten çok şaşıracaktım. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Limuzine koşup kendimi içeri

kilitlememe engel olan tek şey, Brody'nin belime yerleştirdiği sıcak eliydi.

Brody! Brody, buraya bak! Brody!

Muhabirler pirana gibiydiler, biz yürürken hepsi Brody'nin dikkatini çekmek için yalvarıyor, her yüz metrede bir fotoğraf çekmek için duraklıyorlardı.

Birisi diğerlerini bastırarak şekilde, "Brody Murphy, yanındaki bayan kim?" diye bağırdı. "Yeni kız arkadaşın mı?"

Brody yüzünde etkileyici bir gülümsemeyle, "Tek kız arkadaşım," diye bağırdı av peşinde koşan muhabire doğru.

"İsmi öğrenebilecek miyiz?"

"Yakında, yakında. Ama bu gece çocuklar için buradayız, sizce de öyle değil mi?" O tarafa yürüyüp birkaç imza dağıttı, birkaç fotoğraf çekti ve kalabalık biraz da olsa sakinleşti. Kalabalığa iyi geceler diledi ve bizi içeri yönlendirdi.

Lobide duraklayıp birkaç kişiyle daha selamlaştıktan sonra, balo salonuna girdik.

Aman Tanrım.

Salona yumuşak ve insanın hemen burnuna gelen bir gül kokusu yayılmıştı. Masaların tamamına beyaz ve gümüş renkli en şık masa örtüleri serilmiş, üstlerine ise bütün salona romantik bir ışıltı vermeye yetecek kadar mum serpiştirilmişti. Siyah smokinli garsonlar insanların arasında dolanıyor, değişik görünümlü yiyeceklerle dolu gümüş tepsileri parmak uçlarında bir oraya bir buraya taşıyorlardı. Barmenler solgun renkli ve tatsızmış gibi görünen içkiler hazırlıyorlardı. Açıkçası ben, alkolü kahve-rengi cam şişelerde seviyordum.

Tepeden tırnağa büyülenmiş halde odanın mükemmel görünümüne dalıp gittiğim için, Andy'nin bize doğru yürüdüğünü görmedim bile. Döndüğüm sırada Brody'y-

le ikisi erkeksi garip sarılmalarını gerçekleştiriyorlardı. Anında panikledim ve arkasında biri var mı diye göz ucuyla baktım.

Biri değil—Blaire var mı diye.

“Yanımda değil,” dedi Andy bana dönerken.

Ona bakarken yakalandığım için yanaklarım utançtan kızardı. “Aslında buraya gelip özür dilemek istedi, ama ona gece boyunca senden uzak durmasını söyledim. Onun sana bakmasını dahi istemiyorum. Ve bunun Brody’nin sözleşmesiyle hiçbir alakası yok, tamamen senin, yirmi birinde profesyonel olarak oynamaya başladığı günden beri en iyi arkadaşımı ilk kez bu kadar mutlu görmemi sağlayan kız olmanla alakası var.” Dudaklarından sert bir gülümseme geçti, ben de ona daha da kocaman gülümsemekten kendimi alamadım.

“Minnettarım, Andy. Teşekkür ederim.”

“Davranışları için çok özür dilerim. Bunu hak etmiyorsun. Bir daha olmayacak. Söz veriyorum.”

Brody elini bir kez daha Andy’ye uzattı ve birbirlerine duydukları karşılıklı saygıyı gösteren bir biçimde el sıkıştılar. Andy döndü ve uzaklaştı, ben de tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi bıraktım.

“İyi misin?” Brody gergin görünüyordu.

Bu tepkimin onu gerip de, dışarıda onlarca insanın ona seslenip üzerine tırmanmaya çalışmalarının hiçbir etki etmemesinin ironisi karşısında gülümsedim.

“İyiyim.” Sevinçle ona baktım. “Çok, çok iyiyim.”

“Yerlerimizi bulup birer içki alalım olur mu?”

Olağanüstü vakit geçiriyordum... Yemek bu dünyadan değilmiş gibiydi, masamızdaki insanlar harikaydı ve Brody ellerini ve dudaklarını benden ayıramıyordu.

Külkedisi gibi hissediyordum.

“Lavaboya gidiyorum, hemen döneceğim, tamam mı?”

Ben masadan kalkınca Brody de kibar bir şekilde ayağa kalktı. Bir başka hokey oyuncusunun eşi olan Dina, benimle geleceğini söyledi. Sezon açıldığında hokey hayatının nasıl olduğuyla ilgili gevezelik yaptık ve gerçekten yüreğime su serpti. Hayatı, iş için sürekli seyahat eden bir eşi olan diğer kadınlarınkinden çok farklıydı.

“Konuştuğumuza çok memnunum. Gerçekten sinirlerimi yatıştırdın.”

“Ne demek! Çok tatlısın, Brody hayatında olduğun için çok şanslı,” derken, rujunu tazeledi. “Geliyor musun?”

“Hemen arkandan geliyorum... Annemi arayıp kızları kontrol etmem gerek.”

Gülümsedi ve çıkmadan önce elimi sıktı.

“Hokeyci eşi mi? Gerçekten hokeyci eşi *mi olacağını* düşünüyorsun?” Tam annemin numarasını tuşlayacakken arkamdan maalesef tanıdık gelen bir ses duyuldu. Tuvalet kabininden Blaire’in çıktığını görünce midem karnımda ters döndü. “Merhaba, Kacie. Seni tekrar görmek ne güzel.”

“Merhaba Blaire,” derken, telefonumu çantama geri tıktım. “Sonra görüşürüz.”

“Nereye gidiyorsun? Seninle biraz daha konuşmak istiyordum.” Aynadaki görüntüsünü inceleyip bir yandan da konuşurken sesinden samimiyetsizlik akıyordu. “Birkaç hafta önce ahmak erkek arkadaşın bizi kaba bir şekilde böldüğü için konuşmamızı bitirememiştik.”

Şaka yapıyor herhalde. Sesi hiç de özür dilermiş gibi çıkmıyor. Andy nereden uydurdu bunu acaba?

“O ahmak değil, Blaire ve ben de burada dikilip—”

“Ah, orada dikileceksin, yoksa çoktan gitmiş olurdun.” Gözlerinden zehirler saçarak bana baktı. “İtiraf et.

Brody hakkında her şeyi öğrenmek *istiyorsun* çünkü işin aslı onu sen bile doğru düzgün tanıımıyorsun.”

Onun nişan aldığı bir hayvanmışım gibi donakaldım, ama bu kez daha güçlü hissediyordum. Belki ayaklarımı hareket ettiremiyordum, ama ağzımı kesinlikle ettirecektim.

“Biliyor musun Blaire? Bence Brody’yi gerçekten tanımayan kişi *sensin*.”

Kalın telli saçları olan sarı başını geriye attı ve güldü. “Sana Kendall’la ilgili her şeyi anlattı mı?”

Elimi kalçama koydum ve dengemi o tarafa verdim. “Aslında evet, anlattı.”

“Ah gerçekten mi?” Dik durdu ve bana sıırıttı. “Onu geçen hafta gördüğünü de söyledi mi peki?”

Zaten huzursuz olan midemde öfke seviyem daha da yükseldi. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalışarak yemeğimi aşağıda tutmaya özen gösterdim, beni tekrar kızdırdığını bilmesini istemiyordum.

Yalan mı söylüyor? Yalan söylüyor olmalı. Onunla tekrar görüşüyor olamaz, değil mi? Hele ki yaşadıklarımızdan sonra...

“Senin söylediğin tek bir söze bile inanmıyorum, Blaire.”

“Tamam,” derken telefonunu çıkardı ve bazı tuşlara bastı. “Sana kanıtlayacağım, Prensens.”

“Senin saçmalıklarına vaktim yok, Blaire. Sevgilim beni bekliyor.” Lavabodan çıkmak için arkamı döndüm, ama bu onu durdurmaya yetmedi.

“Buyur neye inanmak istiyorsan inan, seni de kenara fırlatıp atmasına ramak kaldı ne de olsa,” diye şakıdı.

Tanrım, bu iğrenç kadın sinirlerimi nasıl alt üst edeceğini çok iyi biliyor.

Ona dönerek, “Ağzından çıkanı kulağın duymuyor senin,” diye karşılık verdim.

“Tabii ki de duyuyor, Kacie. Bir kızdan hoşlanır ve birkaç hafta boyunca her gittiği yere onu da sürükler. Ondan sıkıldığında ise kenara fırlatıp atar ve başkasına koşar.” Aynaya baktı ve saçlarını kabarttı.

Artık canıma tak etmişti. Söylediğim hiçbir şey çenesini kapatmasını sağlamıyordu, tartışarak sadece kendi nefesimi tüketmiş olacaktım. Lavabonun kapısına doğru paldır kültür yürüdüm, kapı diğer taraftan açıldığında neredeyse düşecektim.

Dengemi tekrar sağlamaya çalışırken, “Affedersiniz,” diye mırıldandım.

Dalgalı siyah saçlı, parlak mavimsi-mor gözlü güzel bir kız, “Sorun değil,” dedi.

Mavimsi. Mor. Gözler.

“Sen Kacie’sin, değil mi? Blaire bana seni çok anlattı.” Mükemmel bir şekilde sıralanmış bembeyaz dişleriyle gülümsedi. “Ben Kendall.”

Yüzümü arkamdan yaklaşan Blaire’e döndüm. “Ne haltlar dönüyor burada?”

“Bana mesaj attı ve gelip seninle tanışmamı istedi,” diye cevap verdi Kendall onun yerine. “Brody’yle ve geçen hafta olanlarla ilgili bazı soruların olduğunu söyledi.”

“Sorum falan yok.” İçimde öyle bir öfke patlaması vardı ki neredeyse gözeneklerimden bile çıkmak üzereydi. Bir ona bir diğerine baktım. “İkiniz de kafayı yemiştiniz.”

“Sakin ol, drama kraliçesi. Sadece onu geçen hafta sonu gördüğünü teyit etmek istemiştim. Öyle değil mi Kendall?”

“Mm-hmm,” diye şakıdı. “Çok tatlı birisi ve harika öpüşüyor.”

“Kabul et artık, kızım. Sen bir yaz aşkıdan başka bir şey değilsin,” diye tısladı Blaire kulağıma. “Onun ger-

çekten sevdiği tek şey hokeydir. Sezon başlar başlamaz sen dikiz aynasında kalacak ve çakma çantanın içine doğru gözyaşlarını akıtacaksın. O yoluna devam edecek ve böylece sen de bütün enerjini çocuklarınla küçük muffinler yapmaya ayırabileceksin.”

Yanlarından hızla geçtim ve doğruca balo salonunun karşısındaki acil çıkışa yöneldim. Biraz zamana ihtiyacım vardı. Dışarı çıkar çıkmaz, nabzımın normale dönmesine yardımcı olmasını umarak, serin ve ürpertici havayı elimden geldiğince hızla içime çektim.

Şimdi ne yapacaktım?

Uçarcasına balo salonuna gidip Brody’ye çılgınlar gibi bağırarak hem onu hem de kendimi utandırabilir, Blaire’in ve Kendall’ın bizi izleyip keyifle cıyaklamasını sağlayabilirdim. Ya da kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp bekleyebilirdim. Baş başa kalana kadar bekleyebilirdim. Blaire’in söylediklerini düşünecek zamanım olana kadar bekleyebilirdim. Bütün bunlar canımı acıtmazın diye onunla arama duygusal olarak mesafe koyana kadar bekleyebilirdim.

Yapacağım şey buydu. Beklemek.

30 Brody

“Her şey yolunda mı?” Kacie masaya döndüğünde ayağa kalktım. “Çok kaldın.”

“Ben... iyiyim,” diye kekelerken, o mükemmel suratında şimdiye kadar gördüğüm en sahte gülümseme vardı.

“Sorun ne?”

“Hiçbir şey.”

“Sana bakmaya gelmiştim ve Blaire’le karşılaştım. Bana ikinizin lavaboda sohbet ettiğini söyledi. Ne söyledi sana?”

“Hiçbir şey. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Ben iyiyim.”

“Tamam.” Eline uzandım ama ona dokunduğum an gerildi.

Ve yine o lanet olasıca kelimeyi kullanmıştı. İyiyim.

Neredeyse hiç konuşmadan tatlılarımızı yedik. Beni kasıtlı olarak görmezden geliyor ve ben gönülsüz bir şekilde takım arkadaşlarımla konuşurken o diğer tarafında oturan Dina’yla sohbet ediyordu.

Wild Kids Derneği’nin yönetim kurulu başkanı kapanış konuşmasını yaptı ve kalabalık dağılmaya başladı. Kacie’ye, “Kalıp bir içki daha içmek ister misin?” diye sorarken hayır demesini ve onu buradan çıkartıp elbisesini dişlerimle yırtabilmeyi umuyordum.

“Yok, gerçekten çok yorgunum,” dedi kuru kuru.

“Tamam, o zaman belki de sana bir sürprizim olduğunu duyunca mutlu olursun.”

Yüzünden kafası karışık gibi bir ifade oluştu ve bana öylece bakakaldı.

“Bu gece kızlara bakma konusunda annenle daha önceden konuşup yolun karşısındaki otelde bizim için oda ayırttım. Aslında süit desek daha doğru olur.”

“Ah.” Yüzünü okuyamıyordum. “Kalmasak senin için sorun olur mu? Gerçekten çok yorgunum ve kendi yatağında uyumak istiyorum.”

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü. Yalnızca yorgun olmaktan ziyade, aklında başka şeyler olduğunu biliyordum.

“Kacie, neler oluyor? Çok farklı davranıyorsun.”

“Yok bir şey, sadece bu gece benim için biraz yoğun geçti.” Sertçe gülümsedi. “Hayatlarımızın birbirinden ne kadar farklı olduğu bir kez daha apaçık şekilde gözler önüne serilmiş oldu, Brody.”

“Tamam, ama bu kötü bir şey mi?”

Yutkundu ve bir süre düşündü. “Sadece aklımda çok fazla şey var.”

“Anlamıyorum. Farklılıklarımız konusunda içinin rahat olduğunu ve birbirimizin hayatına yavaş yavaş dâhil olacağımızı sanıyordum.”

Telefonu çalınca çantasından çıkardı. “Annem arıyor, hemen dönerim,” dedi ve sesini duyamayacağım kadar uzaklaştı.

O lavaboda ne haltlar oldu?

Aptal sarışının arkasından giderek, “Blair,” diye seslendim.

Yüzünü döndü ve dik dik baktı. “Söyle, adi herif.”

“Kacie’ye ne söyledin? Garip davranıyor.”

“Hiçbir şey söylemedim, makyajımızı tazeledik ve yemeğin ne kadar lezzetli olduğu hakkında konuştuk.” Yüzünden alaycı bir gülümseme geçti. “Belki de senin ezik herifin teki olduğunu anlamıştır ve henüz fırsatı varken kendisini kurtarmaya bakıyordur.”

Andy onu dirseğiyle dürttü ve başını iki yana salladı.

“Sana söylediklerimi unutma...” diye uyardım. “Ona tekrar kötü davrandığını öğrenirsem, Range Rover yerine Kia’ya biniyor olursun.”

Tam Kacie’yi bulmak için arkamı dönmüştüm ki arkamdan tükürürcesine, “Sakin beni tehdit etme, adi şerefsiz,” dedi.

Arkamı dönmeden omzumun üzerinden seslendim. “Sözüm söz.”

Limuzin bizi bıraktı, daha onu içeri kilitleyip benimle tekrar konuşmaya zorlayamadan Kacie aceleyle limuzinden indi. İçeri girdiğimizde de beni terslemeleri devam etti. Hemen yatmaya gitmek istedi, ama onu bileğinden yakalayıp kollarımın arasına aldım. Göğsümde anında rahatladı, sarılmam ona iyi gelmiş gibiydi. Bana açılıp neler olduğunu anlatacağını umarak sımsıkı sarıldım, ama kendini çekmediği sürece orada istediği kadar kalabilirdi de.

Çenemi başının üstüne yerleştirdim ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Kendini çekmediğinde ellerimi yavaşça çıplak kollarında gezdirmeye devam ettim ve yumuşacık cildindeki tüyler ellerimin altında diken diken olunca hafifçe gülümsedim. Başını kaldırdı ve bana baktı, pırıl pırıl ve yemyeşil gözlerinde normalden farklı bir şeyler vardı.

Hüzün.

O an, gözlerindeki hüznü alıp götürmek gibi yeni bir

hedefim oluştu. Parmağımı çenesinin altına yerleştirdim ve başını daha yukarı kaldırdım. Burnumun ucunu onun-
kine sũrterek kendini benden uzaklaştıracak mı diye test
ettim.

“Kızlara iyi geceler deyip yatmaya gideceğim.” Aç-
zından bu sũzcũkler çıktı ama kıpırdamadı. Aramızdaki
elektriklenme haddinden fazlaydı. İlk kim kıpırdayacak
oyununun duygusal versiyonunu oynuyor gibiydik.

“Ben de seninle gelebilir miyim?” diye sordum sessizce.

Keskin bir şekilde işini çekti. “Brody, benim evimde-
yiz. Kızların hiçbir şeyi bilmesini istemediğimi sũylemiř-
tim.”

“Seninle gelmemi istememenin gerçek sebebi bu mu?

“Evet.”

Çok fazla uyuyamadım. Gece yaşananları kafamın içinde
oynatıp duruyor, onu etkileyen şeyin ne olduğunu bul-
maya şalışıyordum. Acaba Dina eşinin hokey oyuncusu
olmasının ne kadar zor olduğuyla ilgili bir şey mi sũyle-
mişti? Kafasında bu yũzden mi soru işaretleri vardı?

Diesel beni erkenden uyandırdı ve dışarı çıkmak iste-
di. İşi bittiğinde kanepeye geri dũnmek işin acelem olma-
dığından, gũle bakan verandada rahatlamaya karar ver-
dim. Oturduğum anda Diesel top şeklini aldı ve uyumaya
dũndũ.

“Bana ne gũzel de eşlik ediyorsun.” Ona baktım, o da
tek gũzũyle bana baktı.

Tam vũcudum rahatlamıştı ve uyumaya hazır kıvama
gelmiştim ki Fransız kapılar açılıp beni yerimden sışrattı.

İrkildiğimi gũren Sophia duraksadı. “Affedersin, uyu-
yor muydun?”

“Hayır, hayır, Sorun değil. Gelsene.” Dik oturdum ve ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim.

Diesel de gelerek yanımdaki koltuğa oturan Sophia’nın bacağına kokladı ve ayağının dibine kıvrıldı.

“Kacie’nin kalbi kırık, Brody.”

Ona baktım fakat derin düşüncelerinden kopmasını istemediğim için bir şey söylemedim.

“Babası bana boşanmak istediğini söylediği zaman, Kacie’den de boşanmış oldu. Yapmak istediği bu muydu veya olanlardan sonra gözlerine bakmaya utanıyor muydu bilemiyorum. Her iki şekilde de hayatına devam etti, o kadından birkaç çocuk daha yaptı ve Kacie’yi burada nerede hata yaptığını düşünmeye terk etti. Kacie bunu oldukça kişisel algıladı ve biten bizim ilişkimizken kendisini suçladı.”

Derin bir nefes aldı, gözleri göldeydi. “Onunla birkaç defa irtibata geçmeyi denedi, ama babası hiçbir zaman aramalarına cevap vermedi, en sonunda da numarasını değiştirdi. Bu onun öz güvenini çok fazla sarstı. Düzelmesi biraz zaman aldı, ama eninde sonunda bunları geride bıraktı.”

Göğsüm sıkışmıştı. Seni hayatları boyunca koşulsuz şartsız sevmesi gereken annen veya baban tarafından terk edilmenin acısını hayal bile edemiyordum.

“Babasının onu terk etmesini aştığı sırada, Zach’le tanıştı. Sana onu hiç anlattı mı?”

“Pek değil. Kacie’yi terk ettiğini ve o zamandan beri konuşmadıklarını biliyorum.”

“Lisede tanıştılar ve Kacie ona hemen kapıldı. Aptal birer ergendiler, aptalca ve ergence şeyler yaptılar. Ardından Kacie hamile kaldı.”

Kacie ve Zach hakkındaki şeyleri dinlemek berbat bir

histi. ama geçmişiyile ilgili en doğru bilgiyi buradan alabilirdim.

“Ondan hiç hoşlanmamıştım, küstah tavırlarında beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Buna annelik içgüdüsü mü dersin bilmiyorum ama ilişkilerinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Diğer taraftan Kacie, bu aileyi uzun ömürlü hale getirmek ve kızlarına kendi sahip olamadığını -bir babayı- sağlamak için elinden geleni yapıyordu. Kızların birinci doğum günlerinden bir önceki haftaymış ve işten geldiğinde evde çocuklarla birlikte yeni bir bakıcı varmış. Tezgâhın üzerinde Zach’dan bir de not varmış. Kısacası sadece *özür dilerim* deyip gitmiş.”

“Ona mektup mu bırakmış?”

Sophia sinirli bir şekilde güldü. “Mektup demek biraz yanlış olur. Bir faturanın arkasına alelacele, “Görüşürüz,” yazıp gitmiş. Hepsi bu. Kacie de o zamandan beri onunla görüşmüyor.”

Gözleri doğrudan bana baktı; rengi Kacie’ninkilerle aynı tondaydı, ama Sophia’ninkiler daha yaşlı, daha bilgeydi.

“Bunu sana söylememem lazım —Kacie bilse beni öldürür— ama onun sana karşı, uzun zamandır beslemediği türden hisler beslediğini biliyorum. Aynı zamanda böyle hissettiğinde paniklediğini ve kaçtığını da biliyorum. Erkeklerle ilgili “Her zaman bir adım önde ol” tutumunu edindi. Senden hoşlanıyorum, Brody, senden çok hoşlanıyorum ve bence sen düzgün bir adamsın. Onun hakkında bunları bil istedim çünkü bence bunları hiç konuşmayacak.” Üzgün bir şekilde gülümsedi, sanırım benim de onu terk edip gideceğimden endişeleniyordu.

“Bana bütün bunları anlattığın için teşekkür ederim, Sophia. Dün gecedan beri bana garip davranıyor. Ona ne-

yin var diye milyonlarca kez sordum. Tek söylediği aklında çok fazla şeyin olduğu ve Lauren'in düğününün onu strese soktuğu."

Sophia eve girmek için ayağa kalkınca peşinden gittim. "Ona zaman ver, Brody. Bunu kafasının içinde kendi kendine çözsün. Sana yemin ederim ki o buna değişiyor."

Öne eğildim ve onu yanağından öptüm. "Bunu zaten biliyorum, Sophia."

31

Kacie

“*Kendall*’la mı tanıştın?” Lauren’in ağzı açık kaldı, ardından Alexa’nınki de.

“Evet.” İçimi çektim. “Aslında nerdeyse onun önüne düşecektim desek yeridir.”

“Burada ne halt ediyormuş ki?” diye küçümsercesine sordu Alexa.

“Kombine bilet sahibiymiş, sanırım onlar yemeğe otomatik olarak davetli oluyorlar.” Mutfak adasına doğru uzandım ve bir avuç üzüm aldım. “*Pearl* de oradaydı.” Dikkatimi Lauren’e verdim. “Pasta yapan hanım, çok şeker biri.”

Lauren boşluğa baktı, onlara yardım etkinliği ve *Blaire*’le tekrar karşılaşmam hakkında söylediklerimi tartmaya çalışıyordu. En son bana sözlü olarak saldırdığı zamanki gibi tamamen sessiz kalmamıştım, ama dilediğim kadar da güçlü olamamıştım. Beynim *Blaire*’in kustuğu şeyleri düşünmekle meşguldü ve saatte yüz altmış kilometre hızla çalışıyordu. Ben gerçekten de sadece bir yaz aşkı mıydım? Brody bundan çok daha düzgün bir insana benziyordu. Onu en başta reddetmişim, ama o yoluna devam edip bir başka kıza geçmek yerine bana geri dönmüş ve fikrimi değiştirmemi sağlamıştı. *Kendall*’ı o kadar çok isteseydi, neden bütün bunları yapsındı ki? Neden sadece ona dönmesindi?

“Ne düşünüyorsun, Pooks?” Alexa anlayışla bana baktı.

“Hiç.” Yapmacık da olsa gülmeye çalıştım, ama bu ikisine işlemiyordu. Beni herkesten iyi tanıyorlardı ve bunu kanıtlarcasına dik dik suratıma baktılar.

İçimi çekerek, “Söylediklerini aklımdan çıkaramıyorum, şu yaz aşkı muhabbetini,” dedim. Kaşlarımı çattım ve başımı iki yana salladım. “Bu işe dikkatli olmaya çalışarak girdim, ama Brody’nin duvarlarımı yıkıp bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirebilmek için kendine has yöntemleri var. Her zaman günün birinde evlenip mutlu olacağımı varsaymıştım, ama onunla çok farklı—şu an mutludan da mutluyum. Beni güldürüyor, düşündürüyor... hayatı daha fazla benimsememi sağlıyor. Onunla sarhoş gibiyim ve gerisinin hiç önemi yok.”

Lauren’in gözlerinden yaşlar aktı, Alexa ise ağzı açık bana baktı.

Alexa düz bir sesle, “Aman Tanrım... sen âşık olmuşsun,” deyince Lauren güldü. Gözlerini bir peçeteyle silerken, yaylı ve koca kafalı oyuncaklar gibi kafasını salladı.

“*Değilim.* Kafam karışık.” İnledim. “Şimdi mi vazgeçsem, yoksa beklesem mi karar veremiyorum.”

“Kalbin sana ne diyor?” diye sordu Lauren.

Alexa tartışma ortamı yaratarak, “Kacie’den bahsediyoruz burada, kaçacağını biliyorsun,” dedi.

Suçlayıcı ses tonu hoşuma gitmediği için, “Bu da ne demek?” diye sordum ve dik dik Alexa’ya baktım.

“Her zaman böyle yapıyorsun, Kacie. Seninle ilk tanıştığımdan beri, her durumda en kötünün başına gelmesini beklersin sen,” dedi sakince. “Zach gittikten sonra her şey daha da kötüleşti. Kapıdan çıkıp gittiğinden beri kendini kapadın ve şimdi de işler tam ciddileşmeye başlayacakken kaçıp gidiyorsun.”

“Bu doğru değil!” Sesim yükselirken ellerim de titremeye başladı.

“Gerçekten mi?” Kaşlarını kaldırdı ve bana meydan okudu. “Brody onu bırakıp gitmene neden olacak ne yaptı sana?”

Sessiz kaldım, araya girip beni savunacağını umarak bakışlarımı Lauren’e çevirdim, ama bu konuda Alexa’nın tarafında olduğu belliydi.

“Hiçbir... şey,” diye devam etti. “O iki kaltağın Brody konusunda kafanı doldurmasına izin veriyorsun ve bu çok saçma. Kendall hâlâ Brody’yle birlikte olmak istiyor olabilir, ama Brody’nin ona ilgisinin olmadığı ortada. Neden ona inanmak yerine bu itici yosmalara inanıyorsun ki?”

Lauren doğrudan Alexa’ya baktı. “İtici yosma mı dedin sen?”

“Bilmiyorum.” Lauren’i görmezden gelerek gümüş kolyemle oynamaya başladım.

“Biliyorsun da söylemek istemiyorsun, o yüzden ben söyleyeyim. Korkuyorsun.” Başını yana yatırdı ve benim karşı çıkmamı bekledi, ama yapmadım. “Devam ediyorum. Korkuyorsun çünkü hiç hesapta yokken bu adama âşık oldun, hem de sırılsıklam. Ona âşıksın ve bu iyi bir şey, Kacie, ama sen bu konuya böyle bakmıyorsun.”

“Haklı.” Lauren sonunda konuştu. “Bu kesinlikle iyi bir şey. Brody harika bir adama benziyor ve üstüne üstlük, sana deli oluyor. Neden bunu sonlandırmak istiyorsun ki?”

“Çünkü ona layık olmadığını düşünüyor.”

Şak diye Alexa’ya döndüm, gözyaşlarım birikmeye ve gözlerimi yakmaya başladı.

“Hem baban, hem de Zach seni terk ettiği için Brody’nin de gideceğini düşünüyorsun ama illa ki böyle

olacak diye bir şey yok.” Alexa adanın etrafından dolandı, ellerimi avuçlarına aldı ve doğruca gözlerimin içine baktı. “Onunla evlenecek misin? Bilemiyorum. Ama tekrar incinmekten korktuğun için insanları kendinden uzaklaştırmaya devam edemezsin.”

“Zach pisliğin tekiydi, Kacie.” Lauren’in mavi gözleri sevgi doluydu. “Gitme sebepleri onları ilgilendirir, seni değil. Sen yanlış bir şey yapmadın. Baban konusunda da. Senin hatan olduğunu düşünmeyi bırak.”

Midem taklalar attı, bu konuşma çok fazla gelmeye başlamıştı. Hava almam gerekiyordu.

Ellerimi Alexa’ninkilerden çektim ve hızla evin arka tarafına çıkan Fransız kapılara doğru ilerledim

“Yine mi kaçırıyorsun?” Alexa arkamdan seslenerek olduğum yerde donakalmama sebep oldu. “Duyduklarından hoşlanmıyorsun diye kaçıp gidecek misin? Çok da şaşırdığımı söyleyemem. Tam olarak bundan bahsediyoruz, Kacie. Kaçmaktan vazgeç!”

Dizlerim büküldü ve kanepeye çöktüm, ellerimi yüzüme kapatarak ağlamaya başladım. Hem de fena halde.

Lauren koşturarak yanıma geldi ve bana sımsıkı sarıldı. “Bu kadarı yeter, Lex, anladı.”

“Anladığını sanmıyorum, Lauren. Uzun zamandır karşısına çıkan en iyi fırsatı tepiyor—hem de ne için? Blaire için mi? Babası için mi? Zach için mi?”

Hıçkırıklarımın arasından Alexa’nın sözlerini zar zor duyabiliyordum.

“Çok zordu, Lauren,” diye inledim kollarında. “Neden gitti bilmiyorum, neyi yanlış yaptım bilmiyorum. Sonuna kadar savaştım, ama ailemi bir arada tutamadım. Bu beni mahvetti. Bunu tekrar yaşayamam, Brody’yle olmaz.”

Dik oturdum, vahşi bir hayvan gibi görünüp görünmediğim umurumda bile değildi.

“Al.” Alexa yanıma geldi ve bana peçete uzattı.

Sakinleştiğimde, “Haklı olduğumu biliyorum, Lex,” diye mırıldandım. “Kaçtığımı biliyorum ama başka ne yapılır bilmiyorum.” Yüzümden yaşlar süzölmeye devam etti ve cevap ararcasına çaresizce onlara baktım.

Lauren tatlı tatlı, “Kalmayı hiç düşündün mü?” diye sorarken bana uzandı ve karmakarışık saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

Her ne kadar bunları söylemek canımı acıtsa da yüksek sesle, “Peki ya o beni bırakırsa?” diye sordum.

Alexa öbür yanıma oturdu ve kolunu belime doladı. “O zaman evini yumurta yağmuruna tutarız.”

İçimde oluşan gülücük baloncuğı büyümeye başladı ve daha fazla tutamadım. “Bir dairede yaşıyor, hem de güvenli bir dairede.” Burnumu çektim.

“Güvenliğı aşmanın yolları var, o işi bana bırak sen.” Alexa gözlerini kırptırdı ve abartılı bir şekilde güldü. “Ama... henüz olmamış şeyler için neden endişeleniyorsun ki?”

“Çünkü o Felaket Tepesi’nde yaşıyor,” dedi Lauren duygusuz bir sesle.

Alexa’yla aynı anda ona döndük. “Nerede nerede?” diye sordu Lex.

“Felaket Tepesi,” diye tekrarladı. “Tommy’le bunu danışmanlıkta öğrendik. Özetlemek gerekirse, sürekli tetikte olup en kötü şeylerin başına gelmesini beklemek anlamına geliyor. Ama aslında o kötü şeyler hiç olmuyor.”

“Aman Tanrım... Tam üstüne bastı, Kacie. Bu *sensin!*” Alexa’nın gözleri kocaman açıldı. “Tabii sen tepede sadece takılmıyorsun, oraya bir ev inşa ediyorsun!”

“Bir dakika...” Dikkatimi Lauren’e çevirdim. “Sen ve Tommy danışmanlıkta ne yapıyorsunuz ki? Siz bildiğim en normal çiftsiniz... Alınmaca yok Lex.”

“Yok yok, bu doğru.” Alexa kıkırdadı.

“Evlilik öncesi danışmanlık. Oraya gidip bir şeyler hakkında konuşmayı seviyoruz, o yüzden düğünden sonra da devam edeceğiz.”

“Tamam, biraz da düğün hakkında konuşabilir miyiz, lütfen?” Biraz daha dikleştirdim ve boğazımı temizledim. “Sadece birkaç gün kaldı, artık benim sorunlarımdan konuşmayalım. Yapılması gerekenlere odaklanalım.”

Akşamın geri kalanı pizza ve Meksika cipsi eşliğinde bol laklakla geçti. Bu *tüm zamanların* en iyi doğaçlama bekârlığa veda partisiydi.

32 Brody

Bugün büyük gündü.

Benim değil, Lauren ve Tommy'nin büyük günü. Erkenden uyanmıştım ve dairemde aptal gibi oyalanıp kendime gelmeye çalışıyordum. Dün gece aslında Kacie'lerde kalacaktım ama son dakikada arayıp geceyi Lauren'le ve Alexa'yla birlikte bir otelde geçirmeye karar verdiğini söylemişti. Onu bunun için suçlayamazdım ve normalde zaten bu durum beni rahatsız etmezdi, ama Wild Kids yemeğinden beri o kadar mesafeliydi ki, bu da benimle görüşmemek için bir başka bahane gibi geliyordu. Mesafeli oluşunun suçunu da düğüne ve sömestr başlamadan önce okulla arayı kapatması gerektiğine atmıştı, ama bana mantıklı gelmiyordu. Yine de bu gece onu göreceğim için heyecanlıydım ve *o da* düğünden sonra onda kalmamı sabırsızlıkla beklediğini söylemişti. Belki de olanlara çok fazla anlam yüklüyordum.

Birkaç saat sonra otelin garaj yoluna park ederken telefonum titreşti. Mesaja baktığımda, Kendall'dan geldiğini gördüm.

K: SELAM HAYIRSIZ, SENİNLE KONUŞMAK İSTİYORUM. ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA YEMEĞE NE DERSİN?

Mesajı hiç düşünmeden sildim ve kamyonetten eşyalarımı aldım. Ön verandaya doğru yürürken hasır koltukta elleri kucağında oturan Lucy'yi görünce oldukça şaşırdım.

“Selam, evlat. Neler oluyor?” Oraya gittim ve yanına oturdum. Üzerinde solgun sarı bir elbise vardı ve normalde dümdüz olan sarı saçları yarı açık ve dalgalıydı.

“Anneme dışarı çıkmak istediğimi söyledim, o da burada oturmamı ve kıpırdamamamı söyledi.”

“Çok güzel olmuşsun.”

“Sen de düğüne geliyor musun?”

“Evet.”

“Annemle dans edecek misin?”

“Şey, belki. Senin için sorun olur mu?”

Küçük sarı kaşlarını çattı ve uzun uzun düşündü.

“Hayır. Annem senden bahsederken çok gülüyor. Sanırım seninle dans edince mutlu olur.”

Hoşlandığı kızın da ondan hoşlandığı haberini almış on beş yaşında bir ergen gibi güldüm.

“Lucy?”

Derin ve masum kahverengi gözleri bana baktığında, birden Lucy'yi, Piper'i ve annelerini koruma içgüdüleriyle dolup taşım. İster maçoluk, ister sahiplenme deyin, ama bu üç kız benimdi ve onlara bulaşan her kim olursa mahvederdim.

“Seninle de dans etsem olur mu?” diye sordum ona.

Kocaman bir gülümseme bütün yüzünü aydınlattı. Gülerken burnu kıvrışıyordu, annesinin gülümsemesini almıştı.

Evet demedi ama başını koluma yaslayıp kıkırdadı; bunun annesinden gelen mesajlardaki gülen surata eşdeğer olduğundan emindim.

“Lucyyyy! Buraya gel, lütfen.” Birkaç dakika sonra Kacie'nin seslendiğini duyduk.

Birlikte kalktık, Lucy benden önce davranıp ön kapıya doğru fırladı. Köşeyi döndüm ve durdum.

Kacie mutfak masasında sırtı bana dönük bir şekilde oturmuş, Piper'in saçlarını kıvrıyordu. Üzerinde kızlarınkinden biraz daha koyu sarı olan straplez bir elbise vardı. Göz kamaştırıcıydı, onun masada oturmuş çocuklarıyla ilgilenirkenki silüeti görsel bir şölen den başka bir şey değildi.

"Kıpırdamayı bırak, kıpraşık şey," dedi Kacie, Piper'a. "Bu elbise kaşındırıyor."

"Ne yapalım, içinde çok tatlı görünüyorsun. İkinize sahip olduğum için dünyanın en şanslı annesi benim," derken Lucy de yanına oturdu.

"Brody güzel görüldüğümü söyledi." Lucy sonunda anonsunu yapmıştı.

"Brody mi?" Kacie, Lucy'ye baktı. "O burada mı?" Gözleri, Lucy'nin benim olduğum tarafı işaret eden küçük parmağını takip etti.

Arkasını döndüğü an gözlerimiz birbirine kenetlendi. Aramızdaki şey her neyse, buradaydı işte. Tanrım, muhteşem görünüyordu. Normalden biraz daha fazla makyaj yapmıştı, her ne kadar onun doğal haline bayılsam da, şu anki görünüşü de kusursuzdan başka bir şekilde tanımlanamazdı.

"Selam." Ona gülümsedim.

"Selam." Sessizce tekrarladı.

"Sen... olağanüstü görünüyorsun," dediğimde dudaklarını ısırdı ve kendisine dönüp baktı.

"Teşekkürler. En başta bu renk konusunda ne düşüneceğimi bilemedim, ama sanırım fena olmamış, değil mi?"

Tekrar gözlerine bakmadan önce, gözlerimi tepeden tırnağa bütün vücudunda gezdirdim. "Fena olmamış demek haksızlık olur."

Yanlarına gittim, kızlar yanımdan büyük olasılıkla bizi izliyor olsalar da kollarımı ona sardım. Umurumda da değildi, aramız bir şekilde açılmıştı ve onu elimden kaçıramazdım. Sarılmama direnmediğinde parende atasım geldi, gerçi önce birinin bana bunu nasıl yapılacağını öğretmesi gerekiyordu.

Bir dakika kadar birlikte nefes aldıktan sonra geri çekildi ve uzun kirpiklerinin altından bana baktı.

“Neden böylesine karşı konulmaz olmak zorundasın?” İçini çekti.

“Neden bana karşı koymaya çalışıyorsun?”

“Neden soruma soruyla karşılık veriyorsun?”

Güldüm. O işveli dudakları öpme arzusuna direnmek benim için çok zordu.

“Hazır mısınız?” Mutfaktan gelen Sophia’nın sesi duyuldu. “Ah, merhaba Brody. Ne kadar da yakışıklı görünüyorsun.”

“Peki ya ben, Gigi?” diyen Lucy masadan gururla kalktı.

“Ah, benim canım yavrularım!” Ellerini çırparken Sophia’nın sesi çatladı.

Kacie tezgâhtan kamerasını aldı ve annesine uzattı. “Dördümüzün fotoğrafını çekebilir misin?”

“Zevkle.”

Dördümüz mü? İşte bu.

Kızları yanına çağırdı ve önümüze yerleştirdi. Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, o da elini göğsüme dayadı.

Bu fotoğraf, bu an... çok doğru hissettiriyordu.

“Herkes hazır mı?” diye seslendi Sophia lensin ardından. “Bir... iki... üç.”

“Tamamdır,” diye seslendi Kacie. “Herkes çıkmaya hazır mı?”

Saatime baktım. "Evet, vakit geldi sayılır."

"Planımız aynı değil mi?" dedi Kacie annesine dönerek. "Kızları kiliseden düğün salonuna getireceksin, yemeğe kalacaksınız, sonra da eve döneceksiniz."

Annesi, "Aynen öyle," diye cevap verdikten sonra, evin arka kısmına doğru seslendi. "Hadi ama seni yaşlı teneke."

Lavabodan çıkıp gelen Fred, koyu gri takım elbisesi ve sarı kravatıyla tam bir kıro gibi giyinmişti. Kacie'nin ıslığı herkesi güldürdü.

"İyi olmuşum, değil mi?" Fred artist artist poz verdi ve ceketinin düğmelerini açtı.

"Bu gece üzerine atlayan hanımları sopayla kovalamak zorunda kalacağız, Fred. Tamam, herkes burada değil mi?" Ön kapıyı açtım ve ne tepki verecekler diye kızlara baktım.

Garaj yolundaki arabayı gördüklerinde yüzleri ıslıl ıslıl oldu ve ağızları açık kaldı. "Limuziiiiin!" Çığlık çıığığa birbirlerine sarıldılar.

"Beğendin mi?" diye sordum.

"Bu nedir?" Kacie de en az onlar kadar şaşkın görünüyordu.

"Neden soruma soruyla karşılık veriyorsun?" Gülümседim ve tek kaşımı kaldırdım.

Gözleri gülüyordu ama ağzı, "Anlamıyorum... nasıl..." diye kekelemekle yetindi.

"Basit. Araçlardan biri istedikleri zaman ayrılabilmeleri için Fred, Sophia ve kızlar için, diğeri de bizim için." Aynı anda hem ayakkabılarını giyip hem de limuzine bakmaya çalışan kızlara baktım. "Geçen hafta çok hoşlarına gittiği için olduğumuz yerde tur atmaktan ziyade bir yere onunla gitseler güzel olur diye düşündüm."

Kacie sevecen bir şekilde bana baktı. "Sen başka bir şeysin, biliyorsun değil mi?"

Kilise harika gözüküyordu. Bu sabah burayı çiçeklerle ve sarı renkte dekoratif süslerle kaplayan Alexa ve Kacie harika bir iş çıkarmışlardı. Lauren çok güzel görünüyordu ve tören sırasında Tommy koca bir bebek gibi ağladı. Bütün tören olabilecek en sorunsuz şekilde geçti. Artık parti zamanıydı.

Düğün, daha fazla sarı dekoratif süslerin olduğu gösterişli bir salonda yapılıyordu. Derek, kızlar, Sophia ve Fred'le birlikte bir masada oturuyordum. Muhteşem tak tak şakalarımınla kızları eğlendirdim ve daha önce gerçek anlamda konuşmadığım Derek'le sohbet ettim ve onu çok sevdim. Kacie'yle durup durup birbirimize bakıyor, içimizdeki yangın yüzeye çıkana kadar uzun uzun bakışmaya devam ediyorduk. Birkaç gündür onu rahatsız eden şey her neyse, şimdi yok olmuş gibi görünüyordu, belki de sebebi söylediği gibi düğün *stresiydi*. Yemekler inanılmazdı, ama yemeğin bir an önce bitmesini ve seksi nedi-meyle tüm gece dans etmek istiyordum.

En sonunda garsonlar geldi ve masaları temizlemeye başladılar.

Lauren ve Tommy karı koca olarak ilk danslarını ettiler. Ve Tommy yine ağladı. Panayıra gideceğimiz gün tanıştığım bu iri yarı ve kalın kafalı spor delisinin, kendi düğün gününde böylesine duygusal bir kaçığa dönüşeceğini kim bilebilirdi ki? Olsun ama aferin ona, ikisi de aferin.

Her zamanki danslar edildi, insanlar dans pistinin kenarlarında beklerken Sophia'nın kızları çağırdığını gördüm.

“Bir dakika bekleyebilir misin?” diye sordum ona.

Kafası karışmış gözüküyordu ama kafasını salladı, ben de arkamı dönüp aceleyle DJ kabinine gittim. DJ bana doğru eğildi, diğer kulağını eliyle kapattı, ardından gülümsedi ve başparmağını havaya kaldırdı.

“Dikkat dikkat sevgili konuklar, bir isteğimiz var, normalden erken belki ama iki küçük prenses gidecekler ve onlara özel bir dans sözü verilmiş. Bu şarkı... bızdıklar için.”

Stevie Wonder’dan “Isn’t She Lovely” çalmaya başladı. Sıradaki kızların ellerinden tutup onları dans pistine çektim. Her ikisine de ayağıma binmelerini işaret ettim. Onları dans pistinde döndürüp zıplatırken müziğin ritmine ayak uydurmak için elimden geleni yapıyordum. Kacie’nin yüzünü görmek için ölüp bitiyordum, ama bu yaptığının onu etkilemek için olduğunu düşünmesini de istemiyordum. Öyle değildi, bunu sadece zaman içinde gerçekten çok sevdiğim kızlarla bir an yaşamak için yapıyordum. Bu bizim anımızdı. Çok daha fazlasının olmasını umuyordum.

Şarkı biter bitmez kalabalık bizi alkışlamaya başladı. O an bacaklarımın kopacağını sandım, ama kızların yüzlerindeki kocaman gülümseme buna kesinlikle değdi. Kacie döndüğümüzde masada bizi bekliyordu.

“Anneciğim, bizi gördün mü?” diye sordu Piper heyecanlı bir şekilde.

“Gördüm, harika görünüyordunuz. Ve ne güzel dans ediyordunuz öyle!”

“Biz dans etmiyorduk,” diye kıkırdadı Lucy. “*Bütün dans boyunca* Brody’nin ayağının üzerindeydik.”

“Vay canına!” Kacie ellerini yanaklarına kapatarak şaşırılmış gibi yaptı. “Sanırım herkesi kandırdınız.”

Gidenleri birlikte geçirmeyi önerdim, ama Kacie anesiyle konuşması gerektiğini söyleyince ben de kendime bir bira alma fırsatı bulmuş oldum. Derek de arkamdan geldi ve omzuma hafifçe vurdu.

Garsona, "İki olsun, lütfen," dedikten sonra, o da benimle beraber ahşap bara dayandı. "Ne gece ama değil mi?"

"Kesinlikle." Dans pistinde öpüşen Tommy'yi ve Lauren'i işaret ettim. "İkisi de çok mutlu gözüküyorlar."

"Evet, öyleler. Kacie de öyle." Derek dikkatli bir şekilde bana baktı.

"Öyle mi? Güzel." İçimi çektim. "Biraz tuhaf bir hafta geçirdik, bir hata yaptım sandım ama onun tek yaptığı ben iyiyim demek oldu."

Derek ürperdi. "Ben iyiyim, *asla* iyiyim demek değildir."

"Kesinlikle!" Derek'e birasını uzattım ve birlikte masaya döndük.

"Kacie, Zach onu terk ettikten sonra zor zamanlar geçirdi; o zamandan beri de biraz şüpheli birisi oldu. Sanki bir bombanın patlamasını falan bekliyormuş gibi." Başını iki yana salladı ve dans pistine baktı. "Bilemiyorum, kadınlar tuhaf yaratıklar."

"Buna içerim işte," derken biramı onunkiyle tokuştur-
dum.

"İkiniz neye kadeh kaldırdınız?" Yana devirdiği kalçası ve savunmacı şekilde göğsünde birleştirdiği kollarıyla Alexa arkamızda belirdi. Tek kaşını kaldırmış ve yanağının iç kısmını çiğnediği için büzdüğü dudaklarıyla Kacie de onun tam arkasındaydı. Seksi ve öz güvenli görünüyordu... ve bir de seksi.

Derek hızla döndü ve Alexa'yı kollarına alıp boynundan öptü. "Kadınlarımızın ateş gibi seksi oluşunun şerefine."

“İşin aslını duyalım.” Kacie’yi kollarıma çektim ve onunla masada dans etmeye başladım.

“Hayatta olmaz.” Kendini geri çekti ve başını iki yana salladı. “Dans edeceksem, daha fazla içkiye ihtiyacım olacak.”

“Hay hay.” Sırıttım ve onu bara sürükledim.

Dördüncü yeşil elmalı martinisinden sonra, “Bunlar harikaaaaa,” diye geveledi Kacie. Gözleri rahatlamış ve mutlu gözüküyordu, hal ve hareketleriye daha önce hiç görmediğim kadar gevşemişti.

“Nasıl hissediyorsun? Acaba biraz yavaşlasan mı?” diye sordum temkinli bir şekilde

“Hayatta olmaz!” Kollarını boynuma doladı ve erkeklerin genellikle bu hizmeti alabilmek için para ödediği şekilde vücuduma aşağı yukarı süründü. “Daha yeni başlıyorum, bebeğim.”

“Bebeğim mi?” Güldüm.

“Evet, bebeğim.” Dudaklarını yaladı ve güldü. Bir o tarafa bir bu tarafa sallanıyordu. “Sen *benim* bebeğimsin.”

Düşmemesi için kalçalarını kavradım. “O konuda haklısın... bebeğim.” Uzanıp ağzımı ağzına bastırdım. Soğuk ve tatlı dili ağzımın içine daldı ve beni tutkuyla öptü.

“Gitmeye hazır mısın? Yarın kendini kötü hissedeceksin diye endişeleniyorum.”

Kelimeleri ağzının içinde geveleyerek, “Ben iyiyim,” dedi.

“Öyle misin?”

“Çivi kadar sivriyim!” Kıkırdadı.

“Alexa ve Derek kalkıyorlar, diğerleri de çoğunlukla gittiler. Gitmek istemediğinden emin misin?”

Kacie yüzünde şaşkın bir ifadeyle duruşunu dikleştirdi. “Şu Alexa da ne zeki bir hatun, değil mi?”

“Şey... evet?”

“Hayır, Brody. Gerçekten, bir düşünsene. Bütün bunları tasarlamaya yardım etti.” Ellerini havaya kaldırdı ve kendi etrafında yalpalayarak döndü. “Ve ona ne zaman palavra sıktığımı da anlıyor. Bu konuda *gerçekten* çok iyi.”

“Palavra sıktığımı mı?” diye sordum, duruşunu düzeltmek için sık sık öne eğiliyordum.

“Evet, seni sevdiğimi söyledi. Ben hayır dedim. Haklıydı.”

O benim etrafımda kıpır kıpır hareket ederken dans pistinde donakaldım.

İlk şoku atlattıktan sonra, “Beni seviyor musun?” diye sordum

“Kahretsin, evet.” Kıkırdayarak kollarını kocaman açtı. “Hem de *çok!*”

Ağzımdan hiçbir sözcük çıkmadı, beynime yeteri kadar oksijen gitmiyordu. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Daha önce hiçbir kadın beni sevdiğini söylememişti, hele de Kacie gibi benim de sevdiğimden emin olduğum birisi hiç.

“Tamam, belki de gitme vakti gelmiştir artık, ne dersin?”

“Beni eve götürüp benden yararlanmak istiyorsun, değil mi?” diye fısıldadı kulağıma. “Kabul ediyorum.”

Kollarını belime sarıp orada sımsıkı tuttu. Arabaya gide ne kadar da kollarını çekmedi. Çıkarken, bize gülümseyerek bakan Lauren’e ve Tommy’ye el salladım.

Kendi tarafıma geçmeden önce Kacie’yi yolcu koltuğuna nazıkçe yerleştirdim; yüzümü tuttu ve kendi yüzüne bastırarak beni tekrar öptü.

Bütün kontrolümü bir kenara bırakıp kıyafetlerini ora-

cıkta park alanında yırtmadan önce kendimi ondan ayırmayı başardım. Zaten her yer güvenlik kameralarıyla doluydu, görüntülerimizin sabaha haberlerde olacağından hiç şüphem yoktu.

“Çok seksisin, Brody.” Gülmekten kendimi alamadım. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve garip bir şekilde bu hali de çok tatlıydı, yaptığı diğer her şey gibi. Kacie normalde hayatının her alanını kontrol altında tutuyordu, bir defalığına ipleri gevşettiğini görmek rahatlatıcıydı.

Uzandı ve ben arabayı eve doğru sürerken parmaklarını boynumda gezdirdi. Beni çıldırtıyor ve azdırıyordu.

“Bu gece söylediğimde ciddiye dim... Seni seviyorum, Brody.” Başını bana dönük şekilde koltuğun arkasına yasladı, yeşil gözlerini güç bela açık tutabiliyordu.

“Ben de seni seviyorum, Kacie.” Uzandım ve elimin arkasıyla yanağını okşadım.

Yeşil yanmasına rağmen, uykuya dalmasını izleyebilmek için trafik lambalarında uzun süre durdum.

33

Kacie

Dönmeye çalıştım ve kıpırdayamadım, sanki birisi kurgularımı kum torbalarıyla değiştirmiş gibi ydi. Ve başım... kahretsin, başım. Her kıpırdattığımda kopup yatak ucuma yuvarlanacakmış gibi geliyordu.

Yatağıma nasıl geldim ben?

Dün geceyi hatırlamaya çalıştıkça, kan kulaklarıma daha da hızlı hücum etti. Bir aslan kafamı ağzına almış da sıkıyormuş gibi hissediyordum, hem de bir şömine çubuğıyla dürtülen çok kızgın bir aslan.

İnledim ve dönerken, saati görmek için tek gözümü açtım, ama bir kâğıt parçası saati kapatıyordu. Üç yüz elli kiloluk kolumu kaldırıp komodinin üzerindeki kâğıdı aldım ve kelimeler odaklanana kadar çılgınca göz kırptım.

Aile odasında yız. Acele etme ve aspirin iç.

-Brody

Bunu yapmak çok acı verici olsa da başımı kaldırdım ve saatin yanında bir bardak suyla iki aspirin gördüm. Yatakta doğruldum ve birkaç dakika boyunca nefes alıp vermekten başka hiçbir şeye odaklanamadım.

Nefes al nefes ver. Nefes al nefes ver.

Midemdeki çalkantılar hafif dalgacıklara döndüğünde, nihayet uzanıp aspirinleri alabildim. Hapları ağzıma attım

ve küçük bir yudum su içtim. Soğuk ve ferahlatıcı sudan lıkır lıkır içerken o küçük yudum devasa yudumlara dönüştü. Boş bardağı yerine bıraktım ve kıyafetime baktım.

Brody pijamalarımı da giydirmiş olmalı.

On iki saat boyunca yatağa gömülmekten başka istediğim hiçbir şey yoktu ama idrar torbam bunu kaldıramazdı. Kendimi kalkmaya zorlarken hâlâ sarhoş olup olmadığımı merak ettim. Her yerim ağrıyordu. Bu nedir ya, dün gece çok içki mi içtim, yoksa maraton mu koştum acaba?

Eğilip bükerek banyoya gittim, ardından birilerinin kızlara bakıyor olması için dualar ederek ne yapıyorlar diye bakmak için aile odasına geçtim.

Aile odasına giden köşeyi döndüm ve olduğum yerde donakaldım.

“Ne haltlar ol...” diye mırıldanırken beynimi gördüğüm şeyleri yorumlamaya zorladım.

Lucy’yle Piper için oturma odasına bir kuaför salonu hazırlanmıştı. Ayak parmaklarının aralarına pamuklar tıktırılmış halde kanepeye sırtını dayamış oturan Brody’nin tırnaklarına gelişigüzel biçimde pembe oje sürülmüştü, saçları ise on farklı küçük atkuyruğu yapılmış ve her yanına tokalar takılmıştı.

Başını yana yatırdı ve kısılmış gözlerle bana baktı. “Bunu *herhangi birine* anlatırsan, bütün dünyaya uykunda salya akıttığını söylerim, hem de çokça salya.”

Dudaklarımdan kaçan kahkaha, başımdaki zonklamaların dayanılmaz bir seviyeye gelmesine sebep oldu. “Ay, ay, ay,” diye inledim, başımın yanını tutarak mutfığa döndüm ve bir sandalyeye çöktüm.

“Gördün mü? Olacağı buydu işte,” diye dalga geçti Brody. “Hey çocuklar, ben biraz ara vereceğim. Hemen dönerim, tamam mı?”

Lucy "Sıra bende!" diye bağırarak Brody'nin yerini almaya gönüllü oldu.

Brody yanıma gelip öne eğildi ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

"Ah. Saçlarım bile acıyor."

"Hak ettiğini buldun, Martini kraliçesi." Güldü.

"Şşş, çok bağıırıyorsun. Bugünlük fısıldamaya ne dersin?" Başımı ellerime gömdüm ve ölmeyi diledim.

"Aç mısın?" Sözleri midemin takla atmasına sebep oldu. "Belki bir... yeşil elma istersin?"

"Midemi bulandırmaya mı çalışıyorsun?" diye mırıldandım.

"Pek sayılmaz, ama aslında eğlenceliymiş. Kahveye ne dersin?" Kalkıp kahve makinesini çalıştırdı.

"Evet, lütfen." Resmen inledim.

Brody ilk kahvemi içene ve ikincisinin yarısına gelene kadar hiç konuşmadı. Kızlara annelerinin başının ağrıdığını söyleyip sessizce oynarlarsa daha sonra tırnaklarını boyamalarına izin vereceğine söz verdi.

"Dün geceye dair bir şeyler hatırlıyor musun?" diye sordu sonunda.

Uzun uzun düşündüm, ama hiçbir şey hatırlayamadım. "Hatırladığım en son şey annemle Fred'i arabaya kadar geçirdiğimdi. Sahi annem nerede?"

"Bir arkadaşıyla kahvaltı için sözleşmişler ama senin durumundan dolayı gitmek istemedi." Kıkırdadı. "Ben de ona burada kalıp kızlara bakacağımı ve sana göz kulak olacağımı söyledim."

"Kızlara gayet güzel bakıyorsun," diye dalga geçtim kahve fincanımı üçüncü kez doldururken. Bunca kafeinden dolayı önümüzdeki üç gün belki uyuyamayabilirdim, ama baş ağrım geçtiği sürece benim için hiç sorun yoktu.

"Dün gece ilginçti." Brody'nin yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Aptalca bir şey yaptım mı?"

"Hayır, hiç de değil." Tek kaşını havaya kaldırdı. "Ama baya iyi bir dansçıymışsın."

İnledim ve başımı tekrar avuçlarıma gömdüm, hatta amaçladığımdan biraz daha sert şekilde. "Ah. Beni yatağa sen mi taşıdın?"

"Hı hı."

"Üzerimi de sen mi değiştirdin?"

"Hı hı."

"Peki biz şey yaptık mı...?" Gözlerim bizi duyamayacaklarından emin olmak için kızların olduğu tarafa kaydı.

Güldü. "Hayır. Nekrofilie çok da meraklı değilimdir—daha ilk trafik ışığına gelmeden önce sızdın. Gerçi öncesinde çok ilginç bir şey söyledin."

"Ne söyledim?" diye sordum, ama ona bakmak için başımı kaldırmadım.

"Beni sevdiğini söyledin."

Nefes almayı bıraktım, panik bütün göğsümü doldurdu ve başım daha fena zonklamaya başladı. Yavaş yavaş başımı kaldırdım ve mutlu bir şekilde gülümseyip kahve kupasına doğru üfleyen Brody'ye baktım.

"Öyle mi söyledim?"

Yavaşça başını salladı, yüzümü inceliyordu.

"Affedersin." Büzüldüm.

Kaşlarını çattı. "Affedersin mi? Niye özür diliyorsun ki?"

"Sarhoştum, bunu söylememem gerekirdi."

"Peki, öyle mi?"

"Ne öyle mi?"

"Beni seviyor musun?"

Ah Tanrım, ah Tanrım. Kusmak istiyordum ve bunun

akşamdan kalma olmamla hiç alakası yoktu. Başım zaten ağrıyordu, şimdi de kalbim ağrımaya başlamıştı. Ona veremeyeceğim bir cevabı beklediğini bilerek Brody'nin derin gözlerine bakmak çok zordu.

Onu seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki bazen onun yanındayken nefes alamıyordum, ama ona bunu söyleyemezdim. O kelimelerin ağzımdan çıkmasına asla izin veremezdim; bu her şeyi çok daha fazla gerçek hale getirirdi. Bütün gücün ona geçmesine neden olurdu.

Ayağa kalkmak ve odayı terk etmek istedim, ama Alexa'nın 'kaçmayı bırak' diyen sesi kafamın içinde yankılanmaya devam ediyordu. Kafamın içindeki tek ses onunki değildi, Blaire'in ki de oradaydı ve kıkırdayarak bir yaz aşkından başka bir şey olmadığımı dair beni uyarıyordu. Daha sonra beni kenara fırlatıp atacaksa, ona gerçeği söylememin hiçbir anlamı yoktu.

"Kacie." Brody'nin sesi beni düşüncelerimden uyardırdı.

Gözlerim yüzünün her bir noktasında gezindi... sevdiğim adamın yüzü, kendimi koruyabilmek adına yalan söylemek zorunda olduğum adamın yüzüydü bu.

Derin bir nefes aldım.

"Hayır."

34 Brody

“On yeni sesli mesajınız var. Dinlemek için—” Telefonu mu kapatıp fırlattım, yataktan sekip kırılma sesi eşliğinde yere düştüğünde bir tarafıma dahi takmadım. O mesajların hiçbiri Kacie’den değildi ve buna uyuz oluyordum.

Lauren’in ve Tommy’nin düğünü iki hafta önceydi ve beni sevmediğini söylediği sabahtan beri konuşmamıştık. Hatta o zamandan beri neredeyse dairemde bile çıkmamıştım. Spor salonuna gidip dönüyordum. O kadardı. Kayıp ilanı vermesin diye birkaç günde bir annemle konuşuyordum, ama ona hâlâ Kacie’den bahsetmemiştim. Durumu yüksek sesle dile getirmek istemiyordum; bu beni daha da sinirlendirirdi.

“Hayır,” dedikten sonra o mutfak masasında uzun süre hiç konuşmadan oturduk. Başka ne söyleyeceğini bilemedi, bense ona sadece yalancı demek istiyordum. Ben de sarhoşken doğruları söylediğimize inananlardandım. Sanırım içki *gerçekten* söylemek istediğimiz ama *nasıl* söyleyeceğimizi bilmediğimiz şeyleri konusunda cesaretlendiriyordu. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu, iş beni seviyor mu sevmiyor mu konusuna geldiğinde, onun sözüne güvenmek zorundaydım.

Bu yüzden iki haftadır burada, kendime acıyıp kırılı çarşaf aralarında debeleniyor, kolej futbolu kanalını izliyor ve evimin dışındaki dünyayı umursamıyordum.

Uzanıp komodindeki teneke kutuyu açtım, bir Slim Jim¹⁶ daha çıkarıp ağzıma yerleştirdim ve kâğıdını yere attım.

Siktir et.

O sırada dairemin kapısının açıldığını duydum. Kısa bir an için aklıma olmayacak şeyler geldi fakat bana seslenen Andy'nin sesiyle kendime geldim.

“Buradayım,” diye cevap verdim.

Yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle yatak odamın kapısında belirdi. “Kanka, bu ne hal?”

Savunmacı bir şekilde, “Ne var?” diye parladım.

“Seni bir haftadır arıyorum ve cevap alamıyorum. Neyin var?”

“Yok bir şeyim. Sadece dinleniyorum.”

“Dinleniyorsun?”

“Ne istiyorsun, Andy. Yapacak işlerim var.”

“Ah, bir kalp cerrahını arayıp bunlar yüzünden bypass ameliyatını şimdiye aldirtmak gibi mi?” Yanıma gelip Slim Jim kutumu aldı. “Viper’la konuştum, bana neler olduğunu anlattı.”

“Büyütülecek bir şey yok, neyse ne.” Elimi havada salladım.

“Büyütülecek bir şey yoksa neden sodyum ve şov programları kederi içinde boğuluyorsun?”

“Birayı da unutma,” diye espri yaptım.

“Baksana, neden bu hafta sonu bize gelmiyorsun?” diye sordu.

“Siktir. Et.”

“Bırak da bitireyim, pislik. Blaire ve tüm o iğrenç arkadaşları hafta sonu kaçamağı yapmak için Napa Vadisi’ne gidiyorlar. Sadece ben ve çocuklar kaldık. Viper’ı ve birkaç kişiyi daha çağıracağım. Pahalı Küba sigaraları

¹⁶ Kuru et tarzı bir atıştırma.

tüttürecek ve bol bol içki içeceğiz, yani plan yatıya kalmak.”

“Olmaz.”

“Hadi ama, en kötü yukarı çıkıp Logan’la ve Becca’yla oynarsın.”

“Tamam dersem gidecek misin?”

“Kesinlikle,” dedi.

“İyi peki.” İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. “Şimdi defol. Slim Jim’lerimi bırak!”

Andy gülüp yatak odamın kapısına doğru yürüdü. “Onları şimdilik rehin alıyorum.”

Andy’nin evinin önüne park ettim ve kamyonetimde öylece oturdum, dönüp eve mi gitsem diye düşünüyordum. Pek havamda değildim. Tam kendimi eve dönmeye ikna etmişim ki, Andy’nin verandasında beliren Logan, gel anlamında bana el sallamaya başladı.

Kahretsin.

“N’aber, dostum?” Verandanın yolunu tuttum ve Logan’ı kaptım.

“Yeni bir PS3 Lego oyunu aldım, görmek ister misin?” diye sordu heyecanlı bir şekilde.

“Bak ne diyeceğim? Önce babana selam vereyim, sonra yanma geleyim olur mu?”

İçeri girdiğimde Andy mutfaktaydı ve pizzayı fırından çıkarıyordu. “Hey, geldiğine sevindim.”

“Ben de, sanırım.”

“Onunla konuştun mu?”

Ona dik dik baktım. “Hayır ve bu gece bu konuyu konuşmayacağım.”

“Tamam, tamam.” Ellerini havaya kaldırdı. “Bir daha sormayacağım.”

“Bunu nereye bırakayım?” Yoldan aldığı bir şişe tekilayı ve romu gösterdim.

“Ah ah, tekila mı? Birisi bu gece iş havasında demek?” Andy bir kaşını kaldırdı ve içini çekti. “Neden onları bodrumdaki hızlı soğutucuya bırakmıyorsun?”

Aşağı inip dönerken, Viper’ın tanınmaması imkânsız sesi evde yankılandı. “Parti şimdi başlayabilir, patron geldi!” Bir kolunu havaya kaldırarak mutfığa girdi, diğer kolunun altında bir kasa bira vardı.

“Patron mu?” diye dalga geçip arkasından gittim. “Kendini baya seviyorsun değil mi, V?”

“Aynen, aynen.” El sıkıştık ve birayı masaya bıraktı.

“Koca Mike, nasılsın?” Yanına gidip defans oyuncularımızdan biri olan Koca Mike’in devasa elini sıktım. Andy, hem Viper’ın hem de Koca Mike’in menajerliğini yapıyordu, o yüzden ikisinin de gelmesi şaşırtıcı değildi.

Yüzünde kocaman ve ahmakça bir gülümsemeyle, “Harikayım,” dedi. “Bil bakalım ne oldu? Michelle hamile.”

“Bu harika bir şey. Tebrikler!” dedim mümkün olduğu kadar içten bir şekilde; ama aslında şu anda herhangi birinin başına gelen herhangi güzel bir şey için gerçek anlamda mutlu olabileceğimi düşünmüyordum. Bencilceydi, evet, ama gerçek buydu.

Daha gecemize bile başlayamamışken ön kapıda bir hareketlilik daha oldu, yalnız bu kez duyduğum şeytanın sesiydi.

Ağzı açık kalan Andy, “Burada ne yapıyorsunuz siz?” diye sorarken, yüzünde şok olmuş bir ifadeyle kapı ağzında dikilen Blaire ve arkadaşlarına bakıyordu.

“Uçağımız vadideki fırtınadan dolayı iptal oldu, o yüzden biz de hep birlikte burada yatıya kalacağız. Limuzin sabah çok erken saatte gelecek ve ilk uçağa yetişeceğiz.” Odaya bakındı ve burun kıvırdı. “Burada neler oluyor, Andrew?”

Eğer Blaire’in bu dünyada benden daha çok nefret ettiği birisi varsa, o da Viper’dı.

“Ne gibi gözüküyor? Arkadaşlarımla yemek yiyip içeceğiz,” diye cevap verdi Andy ters ters.

“Selam, Brody.” Blaire’in arkasından bir kafa belirdi. *Kahretsin, Kendall.*

Kuru kuru, “Selam, Kendall,” derken, keşke Kansas’lı mavi elbiseli küçük bir kız olup topuklarını birbirine vursam ve anında evde olsam dedim içimden.¹⁷ Aslında, bu mutfaktan başka nereye gitsem kabulümdü.

Blaire’in grubu ve biz, Batı ve Doğu, Crips ve Bloods¹⁸, birbirimize bakarak orada durduk ve kimin nereye gideceğini bekledik.

“Biz bodruma inip beyzbol izleyeceğiz. Siz de ne istiyorsanız onu yapın.” Andy sonunda sessizliği bozmuştu.

“Tamam, Andrew.” Blaire öne gelip onu yanağından öptü, bu sırada beni neredeyse öteki tarafa savurmuştu.

Kendall da gelip kolunu bana doladı ve sarılarak beni kendine çekti. Öne eğilip sarılmasına mümkün olduğunca gevşek bir şekilde karşılık verdim. Güzel kokuyordu. Geri çekilerek uzun sahte kirpiklerinin altından bana baktı ve dudaklarından davetkâr bir gülümseme geçti. Kısa bir

17 1939 yapımı Oz Büyücüsü filmine gönderme yapılmıştır. Filmde Judy Garland’ın canlandığı Dorothy karakteri, topuklarını birbirine üç defa vurup “Ev gibisi yok” cümlesini tekrarladığında eve ışınlanabilmektedir.

18 Birbirleriyle mücadele içinde olan Los Angeles, Kaliforniya merkezli iki Afroamerikan çete.

an, kendimi en azından bir geceliğine onda kaybedebilir miyim diye düşünmedim değil. Tanrı biliyor ya dikkatimi bir şekilde dağıtmam lazımdı.

“Seninle konuşmam lazım, ama yalnız olmamızı istiyorum. Burada çok insan var,” diye mırıldandı.

Mutfaktan çıkarlarken, “Hadi, Murphy,” diye seslendi Viper.

“Daha sonra konuşuruz, tamam mı?” diyerek uzaklaşırken dudak büktü.

“Teşekkürler, kanka.” Onlara yetiştiğimde sırtını sıvazladım.

“Dostum, kız neredeyse seni yiyecekti. Pençeleri çıkmıştı, geçirmesine ramak kalmıştı,” diye dalga geçti.

Andy’nin alt kattaki sinema odasına indik ve Andy büyük ekranda Twins/Cubs maçım açıp hepimize birer puro uzatırken koltuklarımızı belirledik. Fazla gevşemeden önce iyi bir içkiye ihtiyacım vardı. Sert bir içkiye.

“Hemen geliyorum, bir şey isteyen var mı?”

Viper’la Koca Mike dönmediler, sadece biralarını havaya kaldırdılar. Andy de başını iki yana salladı.

Bodrum boyunca yürüyüp bara geldim, dolaptan bir bardak alıp hızlı soğutucunun olduğu kocaman şarap mahzenine yöneldim. Bu gece içkiyi biraz abartabilirdim, değil mi? Çıkmak için tam arkamı dönmüştüm ki Kendall’ın koridordan gelen sesiyle donakaldım. Görülmek istemediğim için şarap rafına dayandım.

“Bana Brody’nin burada olacağını söylememiştin,” diye fısıldadı.

“Hiç bilmiyordum, Andrew’in birilerini davet edeceğinden bile haberim yoktu,” diye kendini savundu Blaire. “Normalde şu anda uçakta olmamız gerekiyordu, farkındasın değil mi?”

“Üzgün görünüyor.”

“Evet, Andrew birkaç haftadır somurttuğunu söyledi.”

“O kız için mi?”

Camdan Blaire’in yansımasını gördüm. Kollarını göğsünde birleştirip duvara dayanmıştı.

Kahretsin, oradan çekilmiyorlar. Sıkıştım.

“Kacie.”

Kacie’nin adını Blaire’in ağzından duymak beni rahatsız etti, ama kendimi gösterip yine Kendall’a yakalanmak istemiyordum.

“Ondan o kadar çok mu hoşlanıyor?” diye sordu Kendall.

“Kimin umurunda be?” Blaire güldü.

“Şişş.”

“Ah, bizi duyamazlar, sinema odasındalar ve kapıları da kapalı. Onun neyden hoşlanıp neyden hoşlanmadığı kıcımda bile değil gerçekten. O çocuğun hokeye odaklanıp başka hiçbir iş yapmaması lazım. Bunu söylemek beni bir sürtük yapıyorsa yapsın. Andrew bana o kız için delirdiğini söylediği anda, bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.” Hafifçe gülümsedi. “Zaten o kadar öz güvensizdi ki, onu uzaklaştırmak için çok çabalamama gerek olmadı. *Yaz aşkı* dediğim anda her şeyin biteceğini biliyordum, zehri aşılamaştım. Buna paha biçilemez.”

Bu boktan şeyleri duyduğuma inanamıyordum. Blaire onunla ikinciye ne zaman konuştu ki? Aman Tanrım... yardım yemeğinde. Bu yüzden Kacie o zamandan beri bana tuhaf davranıyordu. Kahretsin, nasıl bu kadar aptal olabildim ve bunu daha önce anlayamadım?

Kanım resmen kaynıyordu, ama kılımı bile kıpırdatmadım, lavaboda başka neler olduğunu duymak zorundaydım.

“Sen arkasındaydın, içeri girdiğimde suratını gördün mü?” Kendall kıkırdadı. “Enfesti.”

“Hayır, ama keşke görebilseydim, eminim ki neredeyse altına yapmıştır.” Blaire gülmekten zar zor konuşabiliyordu. “Zor işler kızım bunlar. Küçük annecik gidip kendine yeni bir geçim kaynağı bulsun. Belki de bu sefer yakışıklı bir beyzbol oyuncusuna yamanır.”

“Hem toparlanma evresinde Brody’yi ağıma düşürürüm belki,” diyerek kıs kıs güldü Kendall.

“İğrenç. Onun nesini istiyorsun bilmiyorum, Kendall, cidden. Sen çok daha iyilerine layıksın.” Blaire’in sesi rahatsız olmuş gibi geliyordu. “İkiniz bir aradayken iğrençtiniz, o da kapında falan yatmıyor. Aş bunları artık. Ayrıca söyledim ya, onun sadece golleri engellemeye kafa yorması lazım, başka bir şeye değil.”

Yeteri kadar dinlemiştim.

Şarap mahzeninden çıktığım anda ikisi de beni gördüklerine şok oldular.

Blaire’e dik dik baktım, göğsüm sinirden bir kalkıp bir iniyordu. “Onu *sen* uzaklaştırdın! Sebebi ben değildim, *sendin*, seni lanet olası kaltak!”

Blaire cevap veremedi, travma geçirircesine yerinde kalakaldı. Yakalandığını biliyordu.

“Brody...”

“Kapa çeneni, Kendall...” diye patladım ona. “Bu davranışı Blaire’den beklerdim ama sen?”

Hiçbir şey söylemedi, ben dikkatimi Blaire’e çevirirken sadece yere baktı.

“Ne derdin var senin ha? Kendini iyi hissetmek için başkalarının canını acıtabilecek kadar mı zavallısın?” Onun tam önünde durdum, kan beynime öyle bir sıçramıştı ki ne kadar yüksek sesle bağırdığım umurumda bile

değildi. “O sana *hiçbir şey* yapmadı Blaire, *hiçbir şey!* Herkesi kullanırsın sen. İnsanlar senin için eşya demek, işine yaramadıklarında üzerlerine basıp geçiyorsun. Bu kadar berbat bir insan olduğun için seni tebrik ederim.”

“Neler oluyor?” diye sordu Andy gergin bir sesle.

Elimden geldiğince sakın bir sesle, “Andy, seni kardeşim gibi severim, ama kovuldun,” dedim ve son bir kez daha Blaire’e döndüm. “Seni uyarmıştım, kaltak kılıklı. Benimle oynarsan, seninle on misli oynarım. Ve az önce seni gerçekten önem verdiğin tek şeyden... banka hesabından vurmuş bulunuyorum.”

35

Kacie

Birkaç hafta önce, Brody ve benim... aramız açılmadan önce, beni ikinci bir yardım yemeğine davet etmişti. Ben de kabul etmiştim. O yemek dün geceydi ve dün bütün gün sessizce telefonuma bakıp, Brody'nin arayarak *seni almak üzere yola çıktım* demesini beklemedim desem yalan olurdu. Ama maalesef, telefonum gün boyunca çalmadı.

Bugün ise, yataktan çıkmak bile istemiyordum. Bu acıya kendim sebep olmuş olsam da orada yatmak, somurtmak ve kendim için kötü hissetmek istiyordum. Son üç haftadır her gün, günde bir ila yirmi kez ona telefon açıp aptallık yaptığımı, üzgün olduğumu söyleyip beni affetmesini istemek istedim ama yapmadım. Gurur çok acımasız bir sürtüktü.

Komodinin üzerindeki telefonum çaldı.

Ben daha alo diyemeden, "Selam bugün nasıl hissediyorsun?" diye sordu Alexa.

"İyiyim. Kendime acıyorum, ama iyiyim," diyerek esnedim.

"Dün gece az da olsa uyuyabildin mi?"

"Evet, aslına bakarsan tüm yaptığım bu zaten. Düşünmek zorunda kalmayayım diye erkenden yattım."

"Şu anda kalktın mı peki?" diye sordu yavaşça ve dikkatlice.

"Hayır, hâlâ yataktayım. Neden?"

“Sadece merak etmiştim.”

“Yalancı. Ne oldu?”

“Yok bir şey. Açıldığında ara beni.”

“Alexa Renee... Küçüklüğünden beri senin ailine her gün yalan söylemeni dinleyip duruyorum. Bana bu ‘yok bir şey’ numarasını yutturmaya çalışma.

Bir anlığına sessiz kaldı, sonra derin derin içini çekti.
“Gitmiş.”

“Nereye gitmiş?”

“Yemeğe.”

Güldüm. “Gideceğini biliyordum, Alexa, bu onun da sponsor olduğu yardım yemeklerinden biri.”

“Ama... yalnız gitmemiş.”

“Ah.”

Karnımda bir bomba patlamış gibi oldu ve vücudum parmak uçlarıma kadar ürperdi. Birlikte gideceğimiz yemeğe başka bir kadını götürdüğü, onunla kırmızı halıda yürüdüğü, elini tuttuğu düşüncesi... beni hasta etmişti. Telefonu kapattım, laptopumu alıp arama kısmına “BRODY MURPHY” yazarken kendimi bakmamaya zorluyordum.

En güncel bağlantı sayfası dün gecenin geç saatlerindendi. Eziyeti sevdiğim için ona tıkladım.

Kahrolmuştum.

Brody antrenman kıyafetleri, mavi çizgili pijama veya bu resimdeki gibi siyah smokin de giyse, hepsinde enfes gözüküyordu. Saçları kısılmıştı, böylece gülümsemesi daha kocaman ve daha belirgin gözüküyordu. Kameralara gülümsüyordu ve fotoğrafa baktığım zaman “hazır” olduğunu görebiliyordum. Süperstar modundaydı.

Yanında kızıl saçlı muhteşem bir hatun vardı, âdeta piyangoyu kazanmış gibi ışıltı ışıltıydı. Sonuçta Brody’yle birlikteydi, piyangoyu kazanmış sayılırdı. Avcı yeşili uzun

bir elbise giyyordu ve uğruna ölünecek göğüsleri vardı. Brody'nin parmakları onunkilere kenetlenmişti, ikisi de birer manken gibi kameralarla flört ediyorlardı. Kesinlikle kırmızı halıya benden çok daha fazla yakışyordu. Çok güzeldi ve ben ondan nefret ediyordum.

Artık onları görmek istemiyordum ama ne yaptım? Bir sonraki fotoğrafa tıkladım ve işte o an kalbim durdu.

Kız başını hafifçe geriye atmıştı, Brody'nin kulağına fısıldadığı şeye gülüyordu. Kolu kızın belindeydi, onu kendine çekiyordu. Birbirlerini iyi tanıdıkları kesindi, birlikte rahattılar. Fazla rahat. Daha fazla dayanamadım, laptopumu kapattım ve odamdan fırlayarak çıktım.

“Günaydın.” Mutfaka girdiğimde annem gülümsedi.

“Selam.”

Kocaman olmuş gözlerle bana baktı. “Neyin var?”

“Hiçbir şeyin. Yulafımız bitti mi?”

“Sanırım, çarşıya indiğimde alırım.”

Tek kelime etmeden dolabın kapağını sertçe kapattım.

“Sen iyi misin?”

“İyiyim. Kızlar nerede?”

“Fred çimleri biçerken yanında oynamak için arka bahçeye çıktılar.”

Cümlesini henüz bitirmemişti ki kızlar koşturarak eve girdiler. “Anne, yüzmeye gidebilir miyiz?”

“Tabii.” İçimi çektim. “Hazırlanıp güneş kremi sürelim.”

Tek istediğim yatakta kıvranmaktı ama kötü ruh halim yüzünden kızları da güzel bir günden mahrum etmem pek adil olmazdı.

Gölün yolunu tuttuk, kızlar kolluklarını takmak konusunda gidene kadar mızımızlandılar.

“Üzgünüm, ama şu anda canım yüzmek istemiyor. Kı-

yıda oturup kitap okuyacağım, o yüzden kolluklarınızı takmak zorundasınız.”

Hayal kırıklığına uğramış gözüküyorlardı, her ne kadar daha iyi bir üslupla söylemem gerekse de anne olan bendim ve ona göre davranacaktım.

Popomu, yıllar önce kesilmiş yaşlı bir ağacın geriye kalan kısmının üzerine koyunca, kızlar suya inip beni düşüncelerimle baş başa bıraktılar. Bugün duygularım kontrolden çıkmıştı ve yüzlerce farklı yöne doğru gidiyorlardı. Kıskançtım, nedeni gün gibi ortadaydı. Kızgındım, Brody’ye hislerim hakkında yalan söylediğim için çoğunlukla kendime kızıyordum. Üzgündüm, çünkü beni inciteceklerini bildiğim halde o fotoğraflara bakarak kendime işkence edecek kadar aptaldım. Küçük bir parçam o kızı o etkinliğe götürdüğü için Brody’ye de kızgındı—benim için daha fazla savaşılabildi. Ne zaman birisi de benim için savaşıyordu? Neden beni bırakıp gitmek insanlara bu kadar kolay geliyordu?

Kitabımı buraya getirmem çok anlamsızdı çünkü suda oldukları zaman gözlerimi Lucy’yle Piper’dan ayıramıyordum. Ayrıca etrafta deniz motosikletleriyle manyak gibi dolanan bir grup aptal vardı. Bu, kızların fazla yakınından ikinci geçişleri oluyordu. Gölde attıkları üçüncü turda artık ayağa kalktım ve avazım çıktığı kadar bağırdım.

“Bir daha buraya bu kadar yaklaşma, seni aptal, çocuklar oynuyor!”

Adam bana baktı, elini salladı ve gitti.

Arkamdan gelen annem, “Ne oldu?” diye sordu.

“Öyle bir kullanıyorlar ki gören de burayı tapulu malları sanacak!” Anneme dik dik baktım.

“Tamam, sakın ol.” Ellerini temkinli şekilde havaya

kaldırdı. “Onlara bağırmakta haklısın ama bu sabah her şeye bağırıyorsun.”

Yaklaşıp kütükte yanıma oturdu.

Pek de özür dilermiş gibi olmayan üslubumla, “Affedersin,” diye patladım. “Sadece... pek keyfim yok.”

“Bunu görüyorum, konuşmak ister misin peki?”

“Hayır.”

“Bu konuyu benim yerime Brody’yle konuşmak ister misin?”

“Ne?” hızla dönüp ona baktım. “Neden bunu soruyorsun?”

“O burada.”

“Burada mı?”

“Evet, şimdi geldi. Sen onunla konuşurken kızlara bakmamı ister misin?”

Herhangi bir cevap veremedim, sadece homurdandım ve bayır yukarı haldır huldur yürüyerek eve yollandım. Arka kapıya vardığımda duraksayıp girmeden önce derin bir nefes aldım. Mutfak adasında elini çenesine yaslamış oturuyor, tam karşısına bakıyor ve o kıza... gülümsüyordu.

O da buradaydı.

Kızıl kafalı.

Dün geceki.

Benim evimde.

İçeri girdiğimde, “Selam!” dedi Brody neşeli bir şekilde.

Kuru kuru, “Merhaba,” derken, onu kendi ellerimle öldürmemek için kan basıncımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

Kız ayağa kalktı, ben mutfığa girerken sevinçle gülümseyerek elini uzattı. “Sen Kacie olmalısın. Hakkında çok şey duydum. Tanıştığımıza sevindim.”

“Kacie, geldiğine sevindim. Shae’yle tanışmanı gerçekten çok istiyordum.”

“Merhaba Shae.” Uzanıp gönülsüz bir şekilde elini sıktım.

“Bu kadar çabuk kaçtığım için çok affedersiniz ama Brody, lavaboyu acil kullanmam lazım. Nerede?”

Brody yukarı çıkan misafir merdivenlerini gösterdi. “Yukarıda, sağdan üçüncü kapı, odamızın karşısında.”

Boğazımda Texas büyüklüğünde bir yumru oluştu ve damarlarımda oksijen yerine öfke dolaşmaya başladı. Kız koştura koştura yukarı çıktı, bizi neredeyse duyabilecek mesafedeydi ama Brody’ye döndüm ve saldırıya geçtim.

Ellerim her iki yanımda yumruk olmuş halde, “*Odanız mı? Burada mı kalıyorsunuz? İkiniz birden?*” diye tısladım.

“Evet.” Gülümsedi ve beni tepeden tırnağa süzdü. “Harika görünüyorsun.”

İltifatını tamamen duymazdan gelerek, “Sen ne haltlar karıştırdığını sanıyorsun?” diye devam ettim.

“Ne oldu ki?” Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibiydi.

“Bu. O. Burada.” Artık doğru düzgün bir cümle bile kuramıyordum. Beynimin mantıklı tarafı ölmüştü, o kısım artık köpük köpük öfkeyle doluydu.

“Shae harikadır, gerçekten çok tatlıdır. Onunla tanışmanı istedim, bence gerçekten iyi anlaşıacaksınız.”

Yemin ederim ki öfkenin yerini hüznün alırken kalbimin bardak gibi çatır çatır kırıldığını duydum. “Onu buraya nasıl getirirsin? Neden onunla tanışmak isteyeyim? Benim yerime geçen kişiyle. Neden bunu yüzüme vuruyorsun?”

“Hiçbir şeyi yüzüne vurmuyorum. Sen kararını verdin. Beni sevmediğini söyledin,” diye suçladı beni.

Gözlerim akmaya çalışan yaşlar yüzünden yanıyordu.

Öfke, kırgınlık, kahrolmuşluk yaşlarıydı bunlar. Ama ak-malarına asla izin veremezdim, kolumu çimdikleyerek dikkatimi duygusal bir acıyla dağıttım ve kaybolmalarını sağladım.

“Evet öyle söyledim, ama bu...” Elimi havada sallayarak az önce kızın çıktığı merdivenleri gösterdim. “Bu yaptığın çok zalimce. Onu buraya getirmen, beni bütün hafta sonu boyunca ikinizi izlemek zorunda bırakman. Neden yaptın bunu söylesene? Bana işkence etmek için mi, haddimi bildirmek için mi?”

Kalkıp önüme geldi, bakışları gözlerimi geçerek ruhu-ma kadar ulaştı.

“Beni seviyor musun?”

“Ne? Neden şimdi? Bunu bana neden şimdi soruyorsun?”

Yukarıdaki banyo kapısı açılınca irkildim, farkında olmadan bir adım atarak Brody'den uzaklaştım. Merdivenlerden inen Shae arka kapıya doğru baktı, parlak kıvılcak saçları sırtında dalgalanıyordu. “Burası çok güzel. Veran-daya çıkıp göle bakacağım. Geliyor musun?” diye sordu Brody'ye dönerek.

Brody bıçağı kalbimin daha da derinliklerine saplayarak ona gülümsedi. “Birazdan geliyorum.”

“Tamam. Seninle tanıştığımıza sevindim, Kacie. Tekrar konuşacağımızdan eminim.” Bana tatlı tatlı gülümseyip kapıyı açtı. “Gerçekten haklıymışsın, Brody. Annemizle babamız buraya *bayırlılar*. Kesinlikle onları da getirmeliyiz.”

Bakışlarım onun durduğu yerde mihlanıp kaldı, beynimse duyduğum şeyi anlamaya çalışıyordu.

Başımı, yüzünde nispet yapar gibi bir gülümsemeyle sandalyesine geri dönmüş olan Brody'ye çevirdim.

Tam bir aptal gibi hissederek, “*Annem ve babam mı? İkinizin anne ve babası aynı mı yani?*” diye sordum.

“Evet, doğru. O benim küçük kardeşim, Shae Murphy.”

“Beni *deniyor* muydun?”

“Evet bu da doğru.” Onun bir başka kadınla olma düşüncesine çıldırmamdan duyduğu memnuniyeti saklamakta zorlanıyordu.

“Neden?”

“Nasıl tepki vereceğini görmek zorundaydım. Kimse sevmediği insanın bir başkasıyla olmasına sinirlenmez.”

“Aman Tanrım... Seni öldüreceğim. Çok aptal hissediyorum, ayrıca kardeşin de muhtemelen kaltağın teki olduğumu düşünüyor.” Ellerimi gözlerime kapattım ve utanç içinde boğulup ölmek istedim.

Başını iki yana salladı ve tavana bakarak bu konuyu düşündü. “Muhtemelen, ama şanslısın ki benimle birlikte büyüdü. Affetmeyi öğreneli çok oluyor.”

Uzanıp kalçalarımı kavradı ve beni kendine çekti. Karşı koymadım. Onu özlemiştim, her şeyini özlemiştim. Kokusunu, gülüşünü, anlamlı gözlerini, tek bir sarılmasıyla beni bütün dertlerimden uzaklaştırabilmesini. Hayatımda hiç kimseyi, Brody’yi son birkaç haftadır özlediğim gibi özlememişim.

“Pekâlâ, şimdi sana tekrar sormak zorundayım... beni seviyor musun?”

Daha cevap verememişim ki, arka kapı hızla açıldı, Shae yüzü hayalet gibi bembeyaz olmuş halde kapının ağzında duruyordu.

“911’i arayın, göldeki küçük kıza deniz motosikletli bir adam çarptı!”

36 Brody

Etrafımda her şey son hızda olup bitiyordu. Shae arka kapıdan girip kızlardan birine çarptıklarını söyledi, henüz cebimden telefonumu bile çıkaramamıştım ki Kacie'nin kollarımdan ayrılarak mümkün olan en hızlı şekilde göle koştuğunu gördüm. 911'i tuşladım ve evden hızla çıkarak kapının ağzında donakalan Shae'nin yanından geçtim.

"Kacie'nin kızlarından biri mi?" diye çığlık attı panik içinde.

"Sanırım!" diye bağırdım ve operatöre Kacie'nin adresini verdim.

Dağın eteğine vardığımda, kafasında kocaman bir yarık olan Piper'ın kıyıdaki bedenini gördüm. Orada öylece yattığını görmek bile beni sersemletmeye yetmişti. Kacie önünde diz çökmüş, onu uyanık tutmaya çalışıyordu. "Piper! Piper! Benimle kal, bebeğim. Anneciğinle konuş. Piper!" Uyanık tutabilmek için Piper'ın yüzünü tokatlar-ken sesi çatladı.

Elinden hiçbir şey gelmezdi. Kacie küçük yanağına vurup onu uyandırmaya çalışırken gözleri kapandı.

Operatör, "Nabızı atıyor mu?" diye sordu bana. Soruyu Kacie'ye ilettim.

"Evet," diye cevap verdi Kacie.

"Tamam, onu sabit tutun, sakın kıpırdatmayın. Ambulans yolda. Onlar gelene kadar sizinle telefonda kalacağım," dedi operatör.

Hayatım boyunca hiç bu kadar şiddetli titrememiştim, telefonu zar zor tutabiliyordum. "Al, bunu tut, her söylediğini dinle," deyip telefonumu Shae'ye uzattım. Yanlarına gittim ve Piper'ın öbür yanma diz çöktüm. Kacie'nin hemşirelik fakültesinden mezun olmak üzere olduğunu biliyordum, o yüzden onun yüzündeki panik beni de paniğe sokuyordu.

Çabucak etrafına bakındı. "Birisi hemen bir havlu getirebilir mi? Çok acil!"

Etrafımızda toplanan küçük kalabalık birbirine bakınırken ben sırtıma uzanıp tişörtümü çıkardım. "Bunu kullan."

Kumaşı top yaptı ve Piper'ın oldukça kötü gözüken yarasına bastırdı. Küçük başının altındaki kan birikintisini görünce kalbim paramparça oldu.

"Bunu başına sağlam bir şekilde bastır," diye emir verdi bana.

Elimi tişörtün üstüne koydum, Piper'ın gözlerini teker teker açan Kacie korkuyla büzüldü.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Göz bebekleri, birbirinden farklı boyuttalar."

Başımı iki yana salladım. "Ne demek bu?"

"Beyin hasarının bir göstergesi."

Bunu duyunca aklıma türlü türlü şey geldi. Beyin hasarı, bu da ne demektir? Kulağa çok korkunç geliyordu. Nabzını kontrol ederken kızına bakan Kacie'nin yüzünde öyle umudunu kaybetmiş bir ifade vardı ki, bu beni neredeyse öldürecekti.

Evin yan tarafında beliren sağlık ekipleri, bir sedyeyle hızla göle geldiler. Piper'ı çabucak muayene ettikten sonra, onu ahşap arkılığı altına koymaya yetecek kadar kaldırdılar. Güvenli bir şekilde sedyeye yerleştirdikten onu ve Kacie'yi alıp gittiler.

“Bekleyin!” diye seslendi Sophia panik içinde.

“Tamam, ben onu alırım. Git.” Uzanıp Sophia’nın kollarından Lucy’yi aldım ve o da dönüp tepeye doğru koştu.

Bir polis memuru Fred’le ve diğer tanıkla konuşurken, bir diğer polis memuru da deniz motosikletini kullandığını varsaydığım adama kelepçe takıyordu. Ona bakarken kolunu vücudundan koparıp hapse girmeye değer mi değmez mi diye kendimle tartışıyordum. Tam ne koparsam kardır diye düşündüğüm sırada Lucy başını omzuma yasladı ve burnunu çekti.

“Sen iyi misin bakalım?” diye sordum, yüzünü görebilmek için boynumu ona doğru uzatma çabasındaydım.

Cevap vermedi, sadece sessiz sessiz ağladı. Canını acıtmamaya çalışarak mümkün olduğunca sıkı sarıldım ona. O an elimden gelseydi acısını alabilmek için her şeyi, gerçek anlamda *her şeyi* yapardım. Kacie’nin acısını alabilmek için de her şeyi yapardım ve Piper’la yer değiştirebilmek için şeytana ruhumu bile satardım.

Kahretsin, bunlar gerçekten olmuş muydu? Kendimi kötü bir film izliyormuş gibi hissediyordum.

“Sen iyi misin?” Shae geldi ve omzumu ovuşturdu, gözleri kan çanağına dönmüştü. O da burnunu çekiyordu.

“Evet. Hayır. Bilemiyorum. Şu anda tek endişem bu kızlar, üçü birden.” Ona gülümsedim ve kalabalıktan, polislerden ve kanla lekelenmiş çimenlerden uzaklaştım. Bir ağaç kütüğünün üzerine oturdum ve Lucy’yi kucağımda hafifçe salladım. Kollarımda yaprak gibi titriyordu.

“Tatlım, her şey yolunda. Piper iyileşecek, tamam mı?” İçimden ona yalan söylemiyor olmak için dua ettim ama başka ne söyleyebileceğimi de bilmiyordum.

“Başı çok kanıyordu,” dedi yavaşça.

Küçücük başını avuçlarımın arasına alıp göğsüme sımsıkı bastırdım ve onu hafifçe salladım. “Biliyorum bebeğim, biliyorum.”

Belki bir baba değildim —baba olmaktan çok uzaktım— ama kalbim öyle kötü acıyordu ki kendi bedenimden kaçıp gitmek istiyordum. Ve eğer *ben* böyle hissediyorsam, Kacie’nin neler hissettiğini tahmin bile edemiyordum.

Fred bize yaklaşarak, “Ben hastaneye gidiyorum, geliyor musunuz?” diye sordu.

Lucy’yi kucağımda tutmaya devam ederek ayağa kalktım. “Evet.”

Lucy’nin başı havaya kalktı ve korku dolu gözlerle bana baktı. “Seninle kalabilir miyim?”

“Tabii,” derken saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Üstümüzü giyinip hep birlikte gitmeye ne dersin?”

Kabul eder gibi mırıldandı ve başını tekrar omzuma yasladı.

“Sen de gelmelisin.” Ona döndüğümde Shae gözyaşları içinde başını salladı.

Hastaneye vardığımızda, Fred resepsiyona giderek Piper’ın durumu hakkında bilgi almaya çalıştı.

Bayanın, “Hepiniz aileden misiniz?” diye sorduğunu duydum.

Fred bize dönüp ayrı ayrı baktı. “Şey. Evet.”

“Sizi onları bekleyebileceğiniz odaya götürmesi için hemşireye haber vereceğim.” Kibarca gülümsedi.

Fred daha yanımıza gelemeden büyük beyaz kapı hızla

açıldı ve hemşire, "Piper Jensen," diye seslendi. Hepimiz kalkıp karamsar bir şekilde birkaç köşeyi dönen hemşireyi izledik ve Sophia'nın oturmakta olduğu bekleme salonuna vardık. Bizi görür görmez hızla yerinden kalkıp doğruca bana koştu ve Lucy'yi kollarımdan aldı. Dudakları titriyordu, sanki onun önünde ağlamamaya çalışıyor gibiydi.

"O nasıl?" diye sordu Fred.

"Henüz bir şey bilmiyorum. Burada oturuyorum. Kacie onlarla içeri girdi. Ona en iyisinin dışarıda beklemek olduğunu söylediler ama o inat etti ve sözünü dinletti."

İşte benim kızım.

"Ben hemen içecek bir şeyler alacağım. Bir şey isteyen var mı?" diye sordu Shae.

Başlarımızı iki yana salladık, o da gülümsedi ve odadan çıktı. On beş dakika kadar oturup dinlendiğimizde Lucy, Sophia'nın kucağında derin bir uykuya dalmıştı bile.

"Zavallı çocuk." Fred halinden anlar şekilde ona baktı. "Bütün bunlar olurken nasıl uyuyabildi bilmiyorum."

"Sanırım bütün bu travmadan dolayı çok yoruldu, dinlenmeye ihtiyacı var."

Tereddüt ederek, "Peki..." diye lafa girdim, ama öğrenmem gerekiyordu. "Nasıl oldu?"

"Her şey o kadar hızlı oldu ki Brody. Daha biraz önce-
sinde Kacie o çocuğa çok yakına geldiği için bağırıyordu—
hatta sizin gelişinizden hemen sonraydı bu. Ona burada olduğunu haber vermek için aşağı inmiştim, Kacie yukarı
çıktı ve birkaç dakika içinde o adam yine dolanmaya baş-
ladı, dönüş yapmaya çalıştı ama ıskaladı. Doğruca ona
çarptı. En başka ikisine birden çarptığını sandım..." Sesi

çatladı, yüzünden yaşlar süzülüyordu. “Fakat sonra Lucy ayağa kalktı ve ağlamaya başladı. Suyu koştum ve Piper’ın süzüldüğünü gördüm; etrafındaki su koyu kırmızı olmuştu. Çığlık attım ve verandadaki kız, şu senin arkadaşın da sanırım size söylemiş olacak ki, Kacie tepeden aşağı uçarcasına geldi.”

“O benim kız kardeşim, Shae,” dedim, Sophia’nın bir başka kadını buraya getirecek kadar sığ olduğumu düşünmesini istemiyordum.

“Ah, peki.” Burnunu çekti. “Her neyse, Kacie koşarak geldi. Arkasından Fred geldi ve sonrasında her şey çok hızlı gelişti.”

Çocuk Yoğun Bakım Ünitesi’ne giden kapılar hızla açıldı ve Kacie çıktı, yüzünü ilk kez bu kadar beyaz görüyordum. Tişörtünde kızının kan lekeleri vardı ve ayakları çıplaktı. Ayakkabılarını giymeden çıktığını fark etmemiştim bile, keşke daha önceden ona ayakkabı getirmeyi akıl edebilseydim.

Kacie kollarıma doğru dümdüz yürüdü, dizleri büküldü ve göğsüme doğru sertçe düştü.

“Kacie, konuş benimle, neler oluyor?” Çabucak öne atıldım, onu kaldırmama yardım etmek için Fred hemen yanıma geldi.

Hiçbir şey söylemedi, sadece hüngür hüngür ağladı, tişörtümü avuçlarının arasında buruşturdu ve yüzünü gömüp acı acı inledi. İçim parçalanıyordu.

Neden bir şey söylemiyor? Tanrım, lütfen bir şey söyle.

Ne yapacağımı bilmiyordum, o yüzden öylece durdum, sırtını hafifçe ovuşturup başının üstünü öperek ağlamasına izin verdim.

Sophia, Lucy’yi uyandırmamak için fısıldayarak, “Tat-

hm, neler oluyor?” diye yalvardı. “Lütfen... konuş bizimle.”

Fred ona bir kutu peçete uzatırken Kacie kendini çekti. “Teşekkürler,” diye mırıldandı sessizce. “Şey, henüz bilmiyorum. Başını sardılar... Tel zimba ile yirmi üç dikiş atıldı. Beyin hasarının ne kadar ciddi olduğunu görmek için tomografi çekecekler.”

“Bilinci yerinde miydi?” diye sordu Fred.

Kacie başını iki yana salladı. “Şimdilik uyutabilmek için ilaç verdiler.”

“Aman Tanrım,” diye inleyen Sophia, serbest eliyle yüzünü kapattı.

Fred yanına gitti ve kolunu ona sardı, onun da gözlelerinden yaşlar akıyordu.

“*Sen* nasılsın? Sana bir şeyler almamı ister misin?” diye sordum, çaresizce elimden bir şeyler gelmesini istiyordum.

“Ben... çok kötüyüm, boğuluyorum, korkuyorum. Sadece onun iyi olmasını istiyorum.” Sesi giderek kısıldı, gözyaşları geri geldi.

“Olacak.” Onu kendime çektim. “Ona sonuna kadar savaşmayı öğreten güçlü bir annesi var, iyileşecek.” Sözlerim onun sadece daha da şiddetli ağlamasına neden oldu.

Biraz daha ağladıktan sonra, “Oturmam lazım,” dedi. Bitkin bir şekilde annesinin yanındaki sandalyeye çöktü, uzanıp Lucy’nin yanağını öptü. “O nasıldı?”

“Çok üzgündü, pek konuşmadı, öylece ağladı durdu.” Sophia bana gülümsedi. “Aslında çoğunlukla Brody’yle birlikteydi.”

Kacie bana baktı ve bitkin bir şekilde gülümsedi.

“Kacie Jensen?” Kapının ağzında bir hemşire belirdi.

“Evet.” Kacie ayağa kalktı ve bana dayandı.

“Tomografiden çıktı, isterseniz onunla oturabilirsiniz.”

“Tamam, teşekkür ederim.” Kacie annesine sarıldı, Fred’in yanağını öptü ve yanımdan geçti. Kapıya varmadan önce hızla geri döndü ve yanıma geldi, parmak uçlarında yükselerek dudaklarımdan öptü. Tabii ki de cinsel anlamı olan bir öpücük değildi; sadece ılık dudaklarını benimkilere bastırdı ve içini çekti, yanında olduğum için mutlu gözüküyordu.

Yavaşça “Teşekkürler,” dedikten sonra kapının ardında gözden kayboldu. Tam olarak ne için teşekkür ettiğini bilmiyordum, ama yine de benim için çok büyük bir zevkti.

Shae birkaç dakika sonra elinde hepimiz için su şişeleri ve meyve suyu kutularıyla döndü ve bekleyiş başladı.

Birkaç saatlik işkenceden sonra yine hızla açılan kapı sayesinde hepimiz yerimizden sıçradık, hemşire yeni gelenleri içeri alıyordu. Annemle babamı gördüğüm an ağzım açık kaldı.

İnanamayarak, “Burada ne yapıyorsunuz?” diye sorarken ikisine de aynı anda sarıldım.

“Shae bizi aradı ve neler olduğunu anlattı. Çok çaresiz hissettik, başka ne yapacağımızı bilemedik.” Annemin gözleri yaşlarla doluydu. “Biz de arabaya atlayıp geldik.”

“Teşekkürler,” diyerek içimi çektim. “Ben de ne yapacağımı bilmiyorum.”

Bunca yolu geldikleri için kendimi kötü hissediyordum, özellikle de anneme karşı Kacie’yle aramızda olanlar, ya da *olmayanlar* konusunda pek dürüst olmadığımı düşünülürse. Parmaklarıma küçük bir el dolandı ve aşağı baktığımda Lucy’nin ayakta yanımda durduğunu gör-

düm. “Merhaba,” dedim onun seviyesine kadar eğilerek. “İyi misin bakalım?”

Başını salladı ve kollarını havaya kaldırdı. Onu kollarıma aldım ve anneme döndüm. “Lucy, bunlar benim annemle babam. Merhaba diyebilir misin?”

Başını omzuma yaslayarak, “Merhaba,” dedi sessizce.

“Merhaba Lucy, tanıştığımıza çok sevindim.” Annemin sesi titriyordu, belli ki heyecanlanmıştı.

Lucy ona baktı ve gülümsedi, ardından ellerini kulağının etrafına yerleştirdi ve fısıldadı. “Brody, ben acıktım.”

“Öyle mi? Tamam, gidip sana bir şeyler almamı ister misin?”

Başını salladı ve yere inmek için kıvrandı.

Annemleri Fred ve Sophia’yla tanıştırdım, annemle Sophia sarılıp ağlaştılar. Sonrasında Lucy’nin atıştırabileceği bir şeyler bulabilmek için izin istedim.

“Brody? Bir dakika.” Annem bekleme odasından başını çıkardı. Bana yetişebilsin diye durunca koluma girdi.

“Yeni bir haber yok mu?”

“Kacie en son çıktığından beri yok. Piper’ın beynine bakmak için tomografi çekeceklerdi, ama son duyduğumuz şey bu oldu.”

“Peki ya deniz motosikletli adam? Onu yakaladılar mı?”

“Evet, tutukladılar. Olay olduktan sonra öyle bir gaza gelmişim ki sanırım o deniz motosikletinin arkasından yüzüp, kaçmayı bile düşünebilen boktan herifi kendim yakalayabilirdim.” Ona baktım ve özür dilercesine gülümsedim. “Pardon.”

Dudaklarından ufak bir kahkaha kaçtı. “Sorun değil. Böyle bir günden sonra küfür etmeyeceksin de ne zaman edeceksin. Ee... sen nasılsın?”

İçimi çektim. “Oldukça boktanım. Bu durumu düzeltmek için elimden hiçbir şey gelmiyor. Çok çaresiz hissediyorum.”

“Ebeveynlerin dünyasına hoş geldin.” Gülümsedi, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar bugün daha belirgin görünüyordu.

“Ben ebeveyn değilim, anne. Kacie için kötü hissediyorum.”

“Gerçekten mi? Dur, otur bir dakika.” Köşede kalan oturma alanına yürüyüp oturdu, bana da otur işareti yaptı.

“Kacie’yle yalnızca birkaç aydır görüştüğünüzü biliyorum, o kızların biyolojik babası da değilsin, ama onları bir babanın sevdiği gibi seviyorsun. İşte olay bu, anne baba olmak da böyle bir şey zaten.” Ellerini benimkinin üzerine koydu, gözleriyle nazikçe yüzümü inceliyordu. “Çektiğin bu ızdırıp çok değerli, Brody.”

Son birkaç haftadır Kacie’yle aramızda devam eden gerginlik, Piper’a olanlar ve annemin sözleri üst üste gelerek, duygularımın fişkırcasına yüzeye çıkmasına sebep oldular. Bunu hisseden annem kollarını açtı ve beni kendine çekti. Kendimi kaybedip omzunda birkaç dakika boyunca sessiz bir şekilde hıçkırırken sımsıkı sardı beni. Nefes almak için kendimi çektiğimde, elinin tersini yanımda dolaştırdı. “Daha iyi misin?”

“Gibi. Teşekkürler anne, ama Piper tehlikeyi atlatıp evine döndüğünde çok daha iyi olacağım.”

Elimi sıktı. “Umudunu kaybetme, dönecek.”

“Hadi gidip Lucy’ye ve diğer herkese yiyecek bir şeyler alalım. Görünüşe göre uzun bir gece olacak,” dedim, ayağa kalktık ve kafeteryaya doğru yürüdük. Sağ tarafımda bir hediyelik eşya dükkânı dikkatimi çekti. “Bir daki-

Bir Kalp Hırsızı

ka bekle, hızlıca girip parmak arası terlik var mı bakmak istiyorum.”

“Parmak arası terlik mi?” Kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

Güldüm. “Daha sonra anlatırım.”

37

Kacie

O hastane yatağında hareketsiz yatarken Piper'm vücudu öyle küçük ve kırılgan duruyordu ki. Yarası steril dursun diye başı sargı beziyle sarılmıştı, burnuyla ağzını bir oksijen maskesi kapatıyordu ve küçük koluna serum bağlanmıştı. Yüzünün sağ tarafında şimdiden morluklar oluşmaya başlamıştı ve morluklara birkaç sıyrık eşlik ediyordu. Onu böyle görmek içimi paralıyordu, gölde onun yerinde olabilmek için neler vermezdim.

Birisi yavaşça kapıyı tıklattı.

Annem kapıdan başını uzatarak, "Gelebilir miyim?" diye fısıldadı.

"Evet, içeri gel," dedim, geldiğine sevinmişim. "Hâlâ baygın."

Kapıdan girip Piper'ı gördüğü an annem içini çekti ve olduğu yerde kaldı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı, elleriyle ağzını kapatırken gözlerinde yaşlar belirdi.

"O iyi, anne." Rahatlatıcı şekilde gülümsedim.

"Onu böyle görmek çok zor." Sesi titriyordu.

"Biliyorum."

Bize doğru yürüdü ve yanımdaki sandalyeyi çekti; gözlerini Piper'dan ayırmıyordu. "Doktorlar ne söyledi?"

"Tomografi çektiler. Şiddetli bir sarsıntı geçirmiş, ayrıca başında derin bir yarası var." İçimi çektim, dün bu saatlerde arka verandada nasıl da dünya umurumuzda

değilmişçesine hulahop çeviriyorduk, diye düşündüm. Hayatın bu kadar çabuk değişebilmesi deliceydi. “Doktor doğrudan darbe aldığını düşünmüyor, olay sırasında Piper’ın suyun altında olabileceğini düşünüyor.”

Annem bana dönmek için başını çevirdi. “Nasıl yani?”

“Onun darbe almadan birkaç saniye önce suya girmiş olabileceğini düşünüyor; omzundaki çürük başından çok daha kötü durumda. Eğer tamamen suyun üzerinde olsaydı, sonuç... gerçekten kötü olabilirdi.”

Annem tekrar Piper’a baktı ve gözlerini kapadı. Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı; dua ettiğini biliyordum.

“Her neyse, onu bu gece burada kesin tutacaklar, belki birkaç gece daha. Her şey beynindeki hasara bağlı. Yarın bir kez daha tomografi çekecekler.”

Annem tereddüt ederek, “Kalıcı bir hasar olacak mı?” diye sordu.

“Sanmıyorlar, ama uyanana kadar öğrenemeyeceğiz. Doktor birkaç haftaya kadar iyileşeceğini düşünüyor.”

Annem uzandı ve elini elimin üzerine koyarak sıktı “Tanrıya çok şükür.”

Gerçekten de öyle.

“Lucy nasıl?” diye sordum.

“İyi.” Annem bana gülümsedi ve elinden geldiğince normal bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. “Brody ona kızarmış peynirli sandviç ve elma suyu aldı. Burada gördüğü ilgiden çok memnun. Herkes ona çok düşkün.”

“Herkes kim?”

“Ah... Fred, Shae, Brody, Brody’nin anne babası.”

“Brody’nin *anne babası* mı?”

“Evet, bir süre önce geldiler ve harika insanlar. Gerçi buna pek şaşırmadım, Brody de harika bir insan.”

“Evet, öyle.” İçimi çektim. Blaire’in sesi kafamın içinde yankılanarak bana onun hiçbir zaman gerçek anlamda benim olmayacağını hatırlattı.

Onu bekleme odasında öperken aklımdan ne geçiyordu ki? Belli ki duygularım düşünebilme yetimi etkiliyor.

Kapı bir kez daha çalındı.

“Gelin,” diye seslendim.

Kapı yavaşça açıldı ve kapının ağzında ellerini ovuştur-
an, ellili yaşlarının ortalarında minyon bir kadın belirdi.
Anlamlı gözlerine bakınca kim olduğunu gayet iyi anla-
mıştım. Annemle ayağa kalktık ve panik içinde tişörtüme
uzanıp düzelttim. Onunla böyle tanışmak istemezdim. Ter
içindeydim; üzerimde kan lekeleriyle kaplı tişört, ayakla-
rımda galoş vardı ve yüzümde hiç makyaj yoktu. Bütün
gün ağlamaktan yüzümün Kool-Aid Adam¹⁹ gibi kıpkır-
mızı ve şiş şiş olduğuna da emindim.

“Sen Kacie olmalısın.” Akmasınlr diye gözyaşlarını
tutmaya çalışıyordu ama duyguları galip geldi. “Ben Jo-
Ann Murphy.” Hiç beklemediğim şekilde beni kollarına
aldı ki bu muhteşem hissettirdi. Sarılışına seve seve kar-
şılık verdim.

“Sizinle tanıştığıma çok sevindim. Brody sizi o kadar
çok anlattı ki, çoktan tanışmışız gibi hissediyorum.”

“Ben çıkayım da siz rahat rahat konuşun.” Annem gü-
lümseyip ayağa kalktı ve çabucak kapıya doğru yöneldi.

“Buyurun, oturun.” O karşıma sandalye çekerken dö-
nüp koltuğa oturdum. “Görünüşüm için üzgünüm. Muh-
temelen pek iyi bir ilk izlenim bırakmıyorumdur.”

Uzanarak elimi avucuna aldı. “Kacie, yirmi yedi se-
nelik bir anne olarak benim yaşadıklarımın çok daha

19 Kool Aid adlı içecek markasının reklam karakteridir.

fazlasını bir günde yaşadın. Yargılamadığıma emin olabilirsin.”

Onu *çok* sevmiştim. Sıcakkanlı, cana yakındı ve anında yeni bir arkadaş edindiğimi hissettim. “Ben sadece bu şekilde tanıştığımız için kötü hissediyorum. İlk buluşmamızın bir öğle veya akşam yemeğinde olacağını varsayıyordum.” Bir an duraksadı ve Piper’a baktı. Yutkundu, bir süre etrafı inceledi. “Durumu nasıl?”

“İyi, verdikleri ilaçların etkisinde hâlâ. Ayıltmadan önce beyninin biraz daha iyileşmesini sağlamaya çalışıyorlar.”

“Anne olmak çok zor değil mi?”

“Çok.”

“Bir söz vardır... Tam olarak hatırlamıyorum ama çocuk sahibi olmanın, kalbinin vücudunun dışında dolaşmasına izin vermeye benzediğiyle alakalı bir şeydi. O kadar doğru ki.” Başını şaşkınlık içinde iki yana salladı.

“Kesinlikle,” dedim, Piper’a baktım ve ufacık da olsa bir kıpırtı bekledim. “Gerçi şu an kalbim atıyormuş gibi bile hissetmiyorum, tamamen pasif durumda. O uyanıp bana gülümseyene kadar da atmayacak.”

Uzandı ve elimi sıktı.

“Ah, neredeyse unuttuyordum—” duraksadı ve çantasından plastik bir poşet çıkarıp bana uzattı.

“Teşekkürler,” dedim kafam karışmış halde.

“Brody bunları hediyelik eşya dükkânından aldı, sana vermemi istedi.”

Poşetin içine baktım ve açık mavi pofuduk hastane terliklerini görünce yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu.

“Parmak arası terlik bulmaya çalıştı ama ellerinde bir tek bu vardı.”

Brody’nin bana göz kulak olmak için sürekli çaba har-

caması bana daha önce hiç olmadığım gibi hissettiriyordu... özel. Birçok kız mücevher ve pahalı araba gibi şeylere ayılıp bayılırlardı. Benim içinse tek gereken şampuan ve hastane terlikleriydi.

“Çok tatlı. Harikulade bir adam yetiştirmişsin.” Ona gülümsedim.

“O *gerçekten de* harikulade bir adam, sana katılıyorum, ama bu yeni, ilgili tarafı sanırım tamamen senin sayende ortaya çıktı.”

Başım birden havaya kalktı. “Benim mi?”

“Kacie, sürekli senden ve kızlardan bahsediyor. Seninle yeni tanıştık biliyorum, ama seni zaten tanıyormuş gibi hissediyorum. Onun üzerinde çok kısa zaman dilimi içinde çok büyük etki bıraktın. Hayatını değiştirdin.”

Bugün o kadar çok ağlamıştım ki vücudumun daha fazla yaş üretebileceğini hiç sanmıyordum, ama işte yine gelmişlerdi ve düşeceğiz diyerek gözdağı veriyorlardı. “O da benimkini değiştirdi,” dedim ve bulanıklaşmış görüşümün arasından terliklere baktım.

“Tık, tık.” Brody hafifçe kapıyı itti. “Gelebilir miyim?”

JoAnn oğluna gülümsedi ve eliyle içeri gelmesini işaret etti. “Tabii ki, tatlım.”

İçeri gelerek kanepede yanıma oturdu, kolunu kanepenin üst kısmına yerleştirdi. Bana biraz zaman vermeye çalıştığını ve ona hadi dememi beklediğini görebiliyordum, ama böyle bir şey olmayacaktı.

Doğruca Piper’a baktı. “Nasıl?”

“İyi, ilaçların etkisinde.”

Bana döndü ve gözleri benimkileri delip geçti. “Onu hâlâ baygın mı tutuyorlar?”

Yavaşça başımı sallayarak, “Evet,” dedim, “bu normal

bir şey ama, endişelenme. Sadece beynine bir ara verdiriyorlar.”

“Peki ya sen? Ara vermeye ihtiyacın var mı?”

“Ben mi?” Kaşlarım havaya kalktı. “Ben hiçbir yere gitmiyorum.”

“Kacie, sabah buraya geldiğimizden beri bu odadan çıkmadın ve neredeyse akşam yemeği vakti geldi. En son ne zaman bir şeyler yedin, temiz hava aldın?”

Piper’a baktım; onu böyle bırakmanın düşüncesi bile acı veriyordu. “Onu bırakamam, henüz olmaz.”

“Kacie? Tatlım bak ne diyeceğim, senin de dediğin gibi onu baygın tutuyorlar... Neden gidip bir şeyler yiyerek bir süreliğine dışarı çıkmıyorsunuz? İyi gelebilir. Siz dönene kadar ben burada onunla kalırım.” JoAnn’in dudakları ince, güven veren bir gülümseme şeklini aldı.

Brody ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

Tartışamayacak kadar yorgundum.

“Sadece birkaç dakika sonra dönerim,” dedim JoAnn’a. Gitmeden önce bana sarılmak için ayağa kalktı.

“Hiç sorun değil, tatlım. Acele etmeyin.”

Brody’yle bekleme odasının yolunu tutmuştuk ki bir anda durdum.

“Bekle.” Kanlı tişörtüme baktım. “Hediyelik eşya dükânına giden başka bir yol var mı? Lucy’nin beni böyle görmesini istemiyorum.”

“Buluruz.” Beni diğer yöne doğru çekti.

Beyaz renkli boş koridorlardan bir sağa bir sola kıvrılarak ilerledik ve sonunda lobiye ulaştık.

“Teşekkürler.” Ona gülümseyip nazikçe elimi çekmeye çalıştım, ama beni daha da sıkı tuttu.

“Yapma.”

Kollarımı ona dolayıp her şeyi akışına bırakmaktan

başka hiçbir şey istemiyordum, ama o benim değildi, asla olmayacaktı ve elini tutmak sadece işleri daha da zorlaştıracaktı.

İçimi çektim. “Brody—”

“Bugün olmaz.” Lafımı kesti. “Yakında konuşacağız ama bugün değil. Bugün senin benim elimi tutmaya ihtiyacın olduğu kadar benim de senin elini tutmaya ihtiyacım var, o yüzden yapma.”

Hediyelik eşya dükkânına uğradıktan sonra kafeteryaya yöneldik. Üzerimde şeker pembesi renginde yepyeni “Dünyanın en iyi Teyzesi” tişörtü vardı.

Konuşmadık, yalnızca koridor boyunca el ele ayaklarımızı sürüldük. O anda kendime odaklanmıştım, olan bitenleri derin derin düşünmekle meşguldüm. Brody benim dış dünyadaki hayat çizgim gibiydi. Ben insanlara çarptığımda özür diledi ve beni kafeteryada bir masaya oturttu.

“Otur, hemen geliyorum.” Bir nevi nazikçe emir verdi.

Ahşap masaya sessizce otururken, insanların —ya Brody’ye ya da birlikte içeri girdiği depresyondaki kıza—dik dik baktığının gayet bilincindeydim ve sahte gülücükler fırlatacak havamda değildim kesinlikle.

Brody kısa süre sonra dönüp tam karşıma oturdu; önüme hindi etli sandviç, salata, muz, çikolatalı puding, bir paket cheetos, bir şişe su ve çikolatalı süt bıraktı.

Kaşlarımı çattım ve ona baktım. “Ne kadar aç olduğumu düşünüyorsun?”

Başımı iki yana salladı. “Bilmiyorum,” dedikten sonra hafifçe gülümseyerek, “Sadece bir şeyler yediğinden emin olmak istedim,” dedi.

Ben yemeğimi yerken sessizdik, ama masaya bizle beraber kocaman ve beyaz bir fil oturuyormuş gibi geliyordu. Bugün konuşmayacağımızı söylemişti ve buna

minnettardım. Anlamalı bir cümle kurabileceğimi sanmıyordum, onu tekrar kendimden uzaklaştırmak da istemiyordum. O kadar zayıf hissediyordum ki bana güzel tek bir şey söylese, kendimi kollarına bırakıp ona teslim olacaktım.

Ben hindili sandviçten ısırıp muzun yarısını yerken, o da geri kalan her şeyi silip süpürdü. Çöpümüzü attık ve sessizce bekleme odasına çıktık. Kollarımı Lucy'ye sarmak için öyle sabırsızlanıyordum ki, resmen koşar adımlarla ilerliyordum. Onu görür görmez dizlerimin üzerine çöktüm, o da beni arkaya devirerek kollarını boynuma doladı.

Güçlü ve iyimser görünmeye çabalarken, birkaç damla gözyaşının gözümünden kaçmasına engel olamadım. Birkaç dakika boyunca bekleme odasının zemininde bağdaş kurarak kucagımda kıvrılan Lucy'yle öylece durdum, sadece nefes alışını hissettim ve saçlarını kokladım. O odaya koşarak Piper'ı alıp ona da böyle sarılmak istiyordum.

"Anneciğim, Piper ne zaman eve dönecek?"

Midem düğümlenir gibi oldu. "Tam olarak bilmiyorum, bebeğim. Doktorun bir şeyler söylemesini bekleyeceğiz, tamam mı?"

"Onu görebilir miyim?" diye sordu.

Brody'ye baktım, gözleri kocaman oldu ve başını hafifçe sağa salladı.

"Ah, tatlım. Şimdi dinleniyor, sana cevap veremez."

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Biliyorum, anne, ama ben *onunla* konuşmak istiyorum. Lütfen?"

Benim hiç kardeşim olmadığı için aralarındaki bağı asla anlayamazdım; ikiz olmak ise o bağı çok daha güçlü olması demekti.

"Tamam," diyerek içimi çektim, "gel hadi."

“Bu gerçekten iyi bir fikir mi?” diye sordu Brody gergin bir sesle.

“Hiçbir fikrim yok,” diyerek omuz silktim.

Otomatik kapılara doğru yürüdüğümüz sırada bir hemşirenin Lucy’nin içeri giremeyeceğini söyleyip bizi durdurması için içimden dua ediyordum. Ama yapmadılar, sadece içeri girerken bize anlayışlı bir şekilde gülümsediler. Piper’ın odasına ulaştığımızda Lucy uzanıp elimi tuttu ve sıktı.

“Girmek istediğine emin misin?”

Başını salladı, Brody elini onun omzuna yerleştirdi.

Kapıyı ittirerek açtım ve etrafına bakınan Lucy’nin yüzünü dikkatli bir şekilde inceledim. Kocaman kahverengi gözlerini tüm odada gezdirdikten sonra son olarak kardeşinde sabitledi. Annemle JoAnn konuşmayı bırakıp Lucy’ye baktılar.

Lucy başını kaldırıp bana baktı. “Beni duyabilir mi?”

“Evet, ama sana cevap veremez. Onun yanma oturmak ister misin?”

Tekrar başını salladı, onu kaldırıp Piper’ın ayakucuna oturttum. Gözleri, kolunda serum takılan yerden saçındaki kurumuş kana kadar kardeşinin her bir noktasını inceliyordu.

“Bu acıtır mı?” Serum takılan yeri işaret etti.

“Hayır.” Sarı saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım.

Bu sefer de Piper’ın yüzündeki oksijen maskesini işaret etti. “Peki bu acıtır mı?”

“Hiç acıtmıyor.”

“Bu kesin acıtıyordur.” Uzanarak Piper’ın başındaki zımba dikişleri görmeye çalıştı.

“Onlar muhtemelen biraz acıtabilir, ama yapıldığında

uyuyordu, o yüzden hissetmedi. Gerçi uyandığında başı muhtemelen biraz acıyabilir.”

Lucy duraksayarak, “Uyanacak mı?” diye sordu.

Sorusunu duyunca paniğe kapıldım. Göğsüm sıkışmaya başladı ve nefes alamadım. Oda o kadar hızla dönüyordu ki gözlerimi tek bir noktaya odaklayamadım.

“Dur, dur. İyi misin?” Brody uzanıp omuzlarımdan tuttu.

“Evet, biraz başım döndü de,” dedim nefes nefese.

Hızla ayağa kalkan annem, “Buraya gel, camın yanına otur,” dedi, JoAnn de arkalarındaki camı hafifçe açtı.

Kolumla pencere pervazına yaslandım ve başımı da koluma dayayarak, dışarıda esen temiz havayı derin derin içime çektim. Ortamdan kopup sadece nefes almaya odaklanınca, arkamdaki konuşmalar mırıldanmalara dönüştü.

“İyi misin?” JoAnn omuzlarımı nazikçe ovdu.

Başımı kaldırıp ona baktım ve hafifçe gülümsedim. “Sanırım. Bugün bana biraz... ağır geldi.”

“Eminim öyledir.” Yanıma oturdu. “Sanırım biz yola çıkacağız—bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır, ben iyiyim.” Onu kendime çekip sarıldım. “Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Benim için anlamı büyük.”

O da bana sımsıkı sarıldı “Ah, tatlım. Hiç sorun değil, keşke yapabileceğimiz başka bir şeyler daha olsa.”

“Sanırım biz de gideceğiz.” Annem yanıma geldi. “Lucy’yi yatırmalıyım, onun için çok uzun bir gün oldu.”

Anneme sarıldım ve Lucy’yi kollarıma alıp yüzünü öpücüklere boğdum. “Yarın görüşürüz, tamam mı?”

“Tamam anneciğim. Eğer Piper uyanırsa, terliklerime kan sıçrattığı için ona kızmadığımı söyle.”

Kıkırdadım. “Tamam, bebeğim. Söylerim.”

Annem, Lucy ve JoAnn kapıya doğru ilerlediler, Brody de arkalarından yürüdü. "Her şey için teşekkürler," dedim ve hafifçe kolunu okşadım.

Şaşırmış gibi görünüyordu. "Ben bir yere gitmiyorum, sadece onları geçiriyorum."

"Ah," derken kaşlarım havaya kalktı. "Biraz daha kalacak mısın?"

"Gece boyunca kalacağım desem." Güldü. "Seni burada yalnız başına bırakmıyorum."

Karşı koymadım, burada benimle kalacağı için mutluydum.

Ertesi sabah, sırtım resmen bağıırıyordu ve boynum tutulmuştu. Hastane koltuğunda uyumak hiçbir zaman rahat değildir. Hem de hiçbir zaman. Güneş odayı doldurur doldurmaz gözlerimi açtım ve dünküyle aynı gözüken Piper'a baktım. Dik oturdum ve gerindim, kucağımdan beyaz bir battaniye düştü. Bunu kimin örttüğünü uzun uzadıya düşünmeme gerek yoktu.

Sandalye tepesinde ayaklarını Piper'ın yatağının ucuna uzatmış şekilde uyuyan Brody'ye baktım. Ellerini karnında birleştirmişti, ağzı da açıktı. Dün gece ne ara uykuya daldığımı bile hatırlamıyordum; hatırladığım en son şey onun bana içecek bir şey ister misin diye sorduğuydu.

Sessizce tuvalete giderek solgun yüzümü yıkadım ve banyo tezgâhının üzerinde duran paketten yeni bir diş fırçası çıkardım. Onu da buraya kimin koyduğunu biliyordum.

"Kızımız bu sabah nasıl bakalım?"

Banyodan çıktığımda Doktor Wagner'in Piper'ın yatağının yanında durduğunu gördüm. Brody de doğrulmuş, avuçlarıyla gözlerini ovuşturuyordu.

“Günaydın.” Onların yanına gittim.

“Yıldız hastamızı bir tomografiye daha sokacağız ve sonuçlara göre kararlarımızı vereceğiz, oldu mu?”

Sersem bir halde başımı salladım. Hemen o anda bir hemşire gelip Piper’ı hızla makinelerden ayırdı ve yatağını iterek odadan çıkardı.

“Çok hızlı oldu.” Brody esnedi.

“Evet, o taramadan güzel sonuçlar çıkmasına ihtiyacımız var.” Kollarımı kendime sardım, birden iliklerime kadar donmuştum.

Başını yana yatırdı ve elinin arkasıyla yanağını okşadı. “Olumlu düşün, içimde bu sefer iyi bir his var.”

Gözlerimi kapadım ve hafifçe eline yaslandım.

“Duş almak ister misin?” Başımı hızla kaldırarak onunla fiziksel temas kurmaktan kaçınmaya çalıştım.

İçini çekti. “Evet, çabuk çıkarım.”

Brody duş alırken odada gergin bir şekilde volta attım ve Piper’ın vücudunun şimdiden iyileşmeye başlamış olması için tekrar tekrar dua ettim.

Kısa bir süre sonra kapı açıldı ve Piper’ın yatağı geldi. Hemşire yatağı odaya doğru sürerken gülümsedi ve makinelere geri bağladı.

“Sadece birkaç dakika sürecek.” Kapıdan dışarı çıktı.

Bunu zaten biliyordum, ama cevap verme gereği duymamıştım.

Brody banyodan çıktı, yeni banyo yapmıştı ama aynı kıyafetleri giyyordu.

Kendine doğru baktı ve omuz silkti. “Üzgünüm, sadece bunlar var.”

Güldüm. “Sen *beni* gördün mü? Yargılamadığıma emin olabilirsiniz.”

“Çok cesur gözüküyorsun,” dedi yavaşça. “Kalbi orta

yerinden yırtılıp açılmış ve her yere kanları akan bir kadın gibi görünüyorsun, ama herkesle o kadar ilgilisin ki kendi yaralarıyla ilgilenmeye zahmet etmiyorsun bile.”

Gözlerim batmaya başlamıştı. “Benim yaralarım beklebilir,” dedim titrek bir sesle.

Doktor Wagner odaya girdi. İri bir adamdı, neredeyse Brody kadar uzun ve yapılıydı. Şakaklarının etrafındaki siyah saçlar grileşmeye başlamıştı ve polo gözlükleri kalık burnunun ucunda dengede duruyordu.

“Bilin bakalım kim uykusundan uyanıyor?”

“Gerçekten mi?” Kalbim çılgınlar gibi atarken ellerimi çırpıttım.

“Gerçekten, gerçekten. Tomografisi iyi çıktı, şişlik de iniyor. Biraz daha izlemek için muhtemelen bir gece daha burada tutacağız, ama bir saat içinde ilaçlarını keseceğiz. Beyin fonksiyonları harika gözüküyor, kalıcı bir hasar yok.”

Gözyaşları yüzümden akmaya başladı, öne atıldım ve Doktor Wagner’e sarıldım.

“Teşekkürler, *çok* teşekkürler.”

Güldü. “Ona teşekkür edin, çok güçlü bir kız.”

Geri çekildim ve kendi gözlerindeki yaşları silen Brody’ye baktım.

“Tamam bakalım, anne ve babası, biraz daha sabredin, biz de birkaç dakikaya başlayalım,” dedi Doktor Wagner.

“Ah, öyle değil, biz—”

Brody uzanıp kolumu kavradı. “Teşekkür ederiz, Doktor Bey,” diye lafımı böldü ve doktorun elini sıkmak için uzandı.

Doktor Wagner gözlerini kıstı ve Brody’nin yüzünü inceledi. “Yüzünüz hiç yabancı gelmiyor. Oyunculuk falan yaptınız mı?”

Brody gülümseyip başını iki yana salladı, ardından Doktor Wagner dönüp odadan çıkarken ona çabucak el salladı.

Brody bana baktı ve kaşlarını aşağı yukarı oynattı. “Tabii baba rolü yaptığım zamanları saymazsak.”

Sırıtır başımı iki yana salladım, bu zorlu sınavın sonucu iyi olacağı için sevinç doluydum.

38

Brody

Başımı kaldırıp telefonda saate bakarken boynuma bir ağrı saplandı.

Sabahın 7.15'inde kapıma kim dayanmıştı ki?

Kendimi zorlayarak kanepeden kalktım, gözlerimi ov-
dum ve yavaşça kapıya doğru yürüdüm.

“Aç şunu, Brody,” diye böğürdü Andy diğer taraftan.

Kapıyı açtım ve Andy dosdoğru içeri daldığında nere-
deyse düşecektim.

“Ne zamandan beri kapının mandalını kapatıyorsun?
Ona uygun bir anahtarım yok,” dedi suçlayarak.

Onu oturma odasına doğru dizlerken, “Affedersin,”
dedim ve kanepeye uzandım. “Beynim biraz uyuşuk.”

Karşımdaki deri koltuğa oturdu. Yüzü gergindi, bir
şeye sinirlendiğini görebiliyordum. “Nerelerdeydin? Pa-
zar günü ve dün gün boyunca sana ulaşmaya çalıştım.
Hiçbir aramama dönmedin.”

Son iki günü Kacie'yle hastanede geçirmiştım ve tele-
fonuma neredeyse hiç bakmamıştım.

“Kuzey tarafmdaydım. Eve dün gece geç geldim, ger-
çekten çok geçti.” Esnedim.

“Ah. Ben de aramalarımı görmezden geliyorsun san-
dım.” Sesi biraz da rahatladı. “Kuzey tarafında mı?
Kacie'yle tekrar görüşmeye mi başladınız?”

“Hayır, bilemiyorum. Çok çılgın bir hafta sonuydu.”

Kaşlarını çattı ve bana göz kırptı, detaylandırmamı bekler gibi bir hali vardı.

“Cumartesi günü Shae’yle yardım etkinliğine gittik. Pazar günü de onunla konuşabileyim diye Kacie’lere geçtik. Kızlarından biri kaza geçirdi, neredeyse hiç konuşamadık.”

Gözleri kocaman oldu. “Ne oldu?”

“Gölde deniz motosikletini embesil gibi kullanan pisliğin teki ona fazla yaklaştı ve üzerinden geçti.” O anı hatırlayınca bile kalp atışım hızlandı... Piper’m, başının altında kan birikintisiyle yatışı, kızına bakarken Kacie’nin yüzünü kaplayan saf korku. Kollarımla Lucy’nin etrafını saran olanlardan korunmak için yüzünü kapatışı. O adamla bir odada on dakika yalnız kalabilmek için neler vermezdim.

“Kahretsin ya.”

“Hem de nasıl, çok fenaydı. Fenanın da ötesindeydi.” Gözlerimi avuçlarımla ovuşturdum ve o anları kafamdan atmaya çalıştım.

“Şimdi iyi mi peki?”

“Beyin sarsıntısı geçirdi ve oldukça bitkin görünüyor ama iyi olacak. Dün uyandı ve ilk istediği şey dondurma oldu.” Kıkırdadım. “Bu sabah eve dönüyor.”

“Onu eve götürmek için orada kalmadın mı?”

“Kalmak istedim, ama Kacie’yi zorlamak da istemedim. Zaten iki gündür oradaydım, bana bunun için tekrar tekrar teşekkür etti; ama ona biraz zaman tanımaya çalışıyorum, özellikle Piper’la olanlardan sonra. Her ne kadar onu benimle konuşmaya zorlamak istesem de, Piper’ın ona çok daha fazla ihtiyacı var.”

Andy içini çekti, ellerini başının üstünde birleştirip ta-

vana baktı. "Dinle, Kacie konusuyla ilgili... sadece Blaire'e patladığın için seni suçlamadığımı bilmeni isterim... ve bir de beni kovduğun için."

"Blaire konusundaki anlayışına sevindim, bunu hak etmişti." Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Ve kovma meselesi için üzgünüm, ama sırf o hokeye odaklanmam gerektiğini düşünüyor diye özel hayatıma burnunu sokmasına izin veremem. Buna izin vermeyeceğim."

"Biliyorum. Anlıyorum." İçini çekti. "Para konusunda endişelenmiyorum, Brody, sadece bizim aramız iyi olsun istiyorum."

"Senin ve Blaire'in mi?"

Güldü. "Şu anda Blaire'le aramızın nasıl olduğu bir tarafımda değil. Ya değişecek ya da çocukları alıp gideceğim. Ona söyledim."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. "Cidden mi?"

Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı ve gözlerini kıstı. "Evet, yüzünü görsen bayılırdın."

"Hım, şok olmuş bir Blaire mi dedin? Bunu görmek için çok para ödeyebilirdim."

"Sözleşmeni kaybedişimizi telafi etmek için bizim saray yavrusunu açık arttırmaya koyacağımı söylediğim zamanki ifadesi çok daha iyiydi." Başını geriye yasladı ve yine kahkaha attı.

Karnım suçluluk duygusuyla büzüldü. "O konuda... Menajer aradığını bildiğim birkaç genç çocuk var. Bunu telafi etmek için onları sana yönlendiririm."

"Ben endişelenmiyorum, gerçekten. Blaire'in bilmediği bir birkimim var. Ekonomik olarak iyiyiz." Gözlerini gergin bir şekilde odada gezdirdikten sonra bende sabitledi. "Sadece *bizim* iyi olmamızı umuyorum."

"Andy oğlum, neredeyse yirmi yıldır arkadaşız. Ara-

mızın bozulması için Blaire'in beni korkutmasından daha önemli ve daha kötü şeyler olması lazım."

Halinden memnun şekilde başını sallayıp gülümsedikten sonra saatine baktı. "Kahretsin, işe dönmem lazım."

Ayağa kalktım ve onu kapıya kadar geçirdim.

"Lütfen Kacie'ye olanlara çok üzüldüğümü söyle. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni haberdar et."

"Ederim, dostum. Teşekkürler."

Elimi sıktı ve koridorda gözden kayboldu.

Viper'la antrenman yaptım... Telefonuma baktım.

Duş aldım... telefonuma baktım.

Kendime yemek hazırladım... telefonuma baktım.

Kacie bugün Piper'ı hastaneden eve götürecekti ve beni neler olduğundan haberdar etmek için arar ya da mesaj atar diye umuyordum. Eve yerleşmiş miydi? Şu anda ne yapıyorlardı? Bir şeye ihtiyaçları var mıydı? Neler olup bittiğini bilmemek, yardım edebilmek için orada olamamak beni öldürüyordu.

O sabah Sophia'yla arka verandadayken, bana Kacie'nin geçmişini anlatıp ona karşı sabırlı olmamı istediğini hatırladım. Sabırlı olmak sorun değildi, hayatıma devam etmek için acelem yoktu. Hayatımda başka bir kadın da yoktu, Kacie varken olamazdı da zaten. Sabırlı olabilirdim, ama beni sürekli kendinden uzaklaştırırsa onu nasıl kazanabilirdim ki?

Sophia'nın o sabah söylediği her şey kafamda yankılanıyordu.

"Kacie'nin kalbi kırık, Brody."

Babasıyla ilişkilerinin başarısızlığı yüzünden kendini suçladı.

Ailesini bir arada tutabilmek için sonuna kadar mücadele etti, ama sonunda bunların hiçbir önemi kalmadı.

Şimdi de kendisini korumak için paniklediği an kaçıyor.”

İşte buydu, Kacie'nin savunma mekanizması çirkin başını gösteriyordu. Sophia'nın da dediği gibi, “Her zaman bir adım önde ol” meselesiydi bu. Duygularını çok derin yaşıyordu ve mücadele etmek yerine beni kendinden uzaklaştırıp yoklarmış gibi davranmak ona çok daha kolay geliyordu. Beni sevdiğini itiraf etmesi onun için incinmeye daha müsait olmak anlamına geliyordu, galiba ne pahasına olursa olsun bu durumdan kaçınmaya çalışacaktı. Fakat Kacie, bu dünya üzerinde ondan daha inatçı olan birisiyle tanıştığının farkında değildi. Gözümü bir şeye diktiğim zaman, onu öyle ya da böyle elde ederdim. Hiçbir zaman çabuk pes etmemiştim ve bundan sonra da etmeyecektim.

39 Kacie

“Altı yaşına bastıklarına inanamıyorum.” Kendimi mut-fak masasına külçe gibi bırakırken dudak büktüm.

Annem bana bir bardak kahve uzattı. “Aynen, zaman ne çabuk akıp gidiyor, değil mi?”

“Gerçekten de öyle. Onları daha yeni doğurmuşum gibi geliyor.”

“Sen de bana öyle geliyorsun.” Karşıma otururken hü-zünlü bir şekilde gülümsedi. “Şimdiyse kendine bir bak. Ben farkında bile olmadan gittin iki çocuk annesi oldun.”

“Biliyor musun, bunların hiçbiri sensiz mümkün ola-mazdı.”

“Tabii ki de olurdu, Kacie. Sen güçlü bir kızsın, düşün-düğünden çok daha güçlüsün hem de.”

“Bilmiyorum, anne.”

“Ben biliyorum, anneler her şeyin en iyisini bilirler, o yüzden sus bakalım.”

Ona gülümsedim ve kahvemi yudumladım.

“Çok çılgın bir hafta oldu, değil mi?”

“Çılgın demek hafif kalır tatlım.” Annem dışarı baktı, bir yerlere dalıp gitti. O piç kurusu, gölde benim bebe-ğimin üzerinden geçeli neredeyse bir hafta olmuştu ve Piper iyileşmeye başlasa da, henüz tam olarak normal-de dönmemişti. Morlukları koyu sarıya dönmüştü ve ar-tık baş ağrısı çekmiyordu; ama kabuslar baş göstermişti.

Hastaneden eve döndüğümüzden beri her gece kulak tırmalayıcı ve kan dondurucu çığlıklar atarak uyanıyor ve beni yerimden sıçratıyordu. Ona iyi hissettiren tek şey benimle uyumaktı, bu sefer Lucy kendini kötü hissettiği için o da benimle uyuyordu. Söylememe gerek bile yoktur, yorgunluktan ölüyordum.

Annem doğum günü partilerini birkaç hafta ertelemeyi önermişti ama bu mümkün değildi. Birkaç hafta içinde üçümüz için de okullar açılıyordu ve o kadar kötü bir hafta geçirmiştik ki, hafta sonu iple çektikleri bir şeyin gerçekleşmesini çok istiyordum. Ama çok hızlı organize ettiğim için hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak istiyordum.

“Tamam bugüne gelecek olursak yemek sipariş edildi, öğlen gibi burada olur. Alexa daha sonra çiçekleri ve balonları getirecek, sen pastayla ilgileniyorsun... başka bir şey kaldı mı?” diye sordum.

“Hayır, sanırım her şeyi hallettin. Herkes ne zaman gelecek?”

“İkide.”

“Güzel. Gidip uzanmalısın, Kacie.” Masaya dayanarak kalktı ve kupalarımızı lavaboya bıraktı. “Çok uykusuz kaldın, bugün de uzun bir gün olabilir.”

“Merak etme, fazla ısrar etmene gerek yok.” Yorgunluğum aklıma geldiği an esnedim.

Kızları annemin sıkı gözetiminde kanepede kıvrılıp Pamuk Prenses’i izlemeye bıraktım ve kısa bir süre kestirmek için parmak uçlarımda koridorun ucundaki odama yürüdüm.

Hâlâ uyanık olduğum, ama kol ve bacaklarımda ağır-
laşmış kontrolümden tamamen çıktığı uyku öncesindeki o son aşamada vücudum iyice rahatlamıştı. Yatak odamın

kapısının açılıp kapandığını duyduğumda zihnim o tarafa sürüklenmeye başladı.

Gözlerimi açmadım bile. “Kızlar, Gigi’nin yanına giden, annenizin uyuması lazım.”

“Pamuk Prenses izliyorlar, sense Uyuyan Güzel’e benziyorsun.”

Brody’nin sesini duyar duymaz gözlerim birden açıldı ve yatakta doğruldum. Ellerini kot pantolonunun cebine sokmuş, başında onun imzası haline gelen ters takılmış şapkası ve dayanılmaz gamzelerinden birinin eşlik ettiği öldürücü gülümsemesiyle, yatak odamın kapısına dayanmış duruyordu.

Ayağa kalkmak için mücadele verirken, “Ne işin var burada?” diye sordum.

“Sakin ol, otur.” Masanın önündeki sandalyeyi yatağımın yanına çekti. “Kızların doğum günü hediyelerini vermeye geldim.”

“Ah, teşekkürler.”

Onu görünce içim cız etti, bu his acaba ne zaman geçecek diye merak ettim. Onunla aynı odada olup göğsümün patlamasından endişelenmemem için ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu?

Yüzünde yamuk bir gülümsemeyle sandalyede öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı.

“Seni seviyorum, Kacie.”

Anlamalı bakışları yüzümü incelerken kalbim tamamen durma noktasına geldi.

“Sana iskelede yıldızları izlediğimiz gecedan beri âşığım, ertesi gün dönme dolabın tepesinden göz ucuyla gün batımına baktığında bir kez daha âşık oldum. seni o mavi elbiseyle gördüğümde bir kez daha âşık oldum, mutlak

tezgâhımın üzerindeyken bir kez daha âşık oldum, pasta tadımında bir kez daha âşık oldum, Lauren'in düğününde bir kez daha âşık oldum, hastane odasında bilinci kapalı yatan kızını izlerken bir kez daha âşık oldum..."

Yutkundum, konuşamayacak haldeydim.

"Lucy'yle ve Piper'la iletişimini ne zaman izlesem sana tekrar tekrar âşık oluyorum. Onlara duyduğun sevgi öylesine büyük ve ezici ki, beni gerçekten büyülüyor. Bazen kalbinde bana da yer var mı diye merak ediyorum, ama sonra yalnız kaldığımızda... görebiliyorum. O şey nasıl bir şeyse, aramızda asılı duruyor, ama o kadar yoğun ki zar zor nefes alabiliyorum."

Yanaklarımdan yaşlar akmaya başladı, onu dinlemek bana neredeyse fiziksel olarak acı veriyordu. "Brody, lütfen..." diye yalvardım, daha fazla duymak istemiyordum.

"Sen bir yaz aşkı değilsin."

Nefesim tıkanı ve ağzım açık kaldı. Bunu nereden biliyordu ki?

"O lavaboda Blaire'in sana ne söylediğini biliyorum ve bir insan ancak bu kadar yanılabılır diyebiliyorum bir tek. Sen yaz aşkı, kış aşkı ya da mevsimsel bir başka aşk değilsin," diye devam etti. "Sen benim *seçimimsin*, Kacie. Kapının nerede olduğunu ve istersem gidebileceğimi biliyorum ama yapmak istemiyorum. Ben burada seninle ve kızlarla olmak istiyorum. Hem de. Her. Gün."

Onun dikkatli bakışları altında eşofman üstümün kolunu çekiştirdim.

"Kendall'ın da o lavaboda olduğunu biliyorum, bunun senin için ne kadar işkence verici olduğunu tahmin bile edemiyorum. Her ikisine de cehenneme kadar yolları olduğunu söyledim ve Andy'yi kovdum."

"Öyle mi?" dedim titrek bir sesle.

“Kacie, Blaire’in söylediği hiçbir şeyi dinlememelisin. O sadece buzda nasıl performans gösterdiğimle ilgileniyor—bu yüzden de senin aradan çekilmeni istiyor. Senin benim kafamı dağıttığını düşünüyor.”

Beynim o kadar hızlı çalışıyordu ki olanlara ayak uyduramıyordum. Başımı ellerime gömdüm. Ayaklarıma serdiği bilgi yığını işlemeye uğraşıyordum.

“Onunla bu konuda aynı fikirdeyim, aklımı gerçekten de dağıtıyorsun,” dedi sessizce.

Başımı jet hızıyla yukarı kaldırdım ve gözlerimi onun-
kilere kilitledim.

“Bugüne kadar aklımı dağıtan en güzel şeysin. Sen ve bızdıklarım.” Yatakta yanıma geldi ve yüzümü ılık avuçlarının arasına aldı. “Sizlerden önce, rink dışında bir hayatın var olabileceğinden haberim bile yoktu. Siz daha fazlasını istediğimi anlamamı sağladınız. Ne istiyorsam sizinle olmasını istiyorum.”

“Korkuyorum, Brody.”

“Korktuğunu biliyorum. Bu uzun bir atlayış ama sana yemin ederim ki buna değecek.”

Yüzümü tutmaya devam ederek öne eğildi ve dudaklarını yavaşça benimkilere bastırdı. Bu öpücüğün altında gizli bir niyet yoktu, nasıl görünüyorsa oydu: bir öpücük. İkimiz de sonlandırmak için acele etmedik.

Bunu istiyordum, onu istiyordum ve ona söylemem gerekiyordu. O bana tamamen içini dökmüştü. Onun da benim nasıl hissettiğimi bilmesi gerekiyordu.

Geri çekildim ama ellerini bırakmadım. “Brody, korkuyorum. Zach kalbime o kadar büyük zarar verdi ki, bazen kalbim artık kullanılamaz haldeymiş gibi geliyor. O kalbimi yerinden söktü, ben tekrar yine takmış olsam da her zaman biraz iz kalacak.”

“Biliyorum, ama yaralar böyledir, Kacie, zamanla soluklaşırlar ve küçülürler. Seninkinin de kaybolma zamanı geldi artık.”

Brody’nin sonsuza kadar benim olacağı düşüncesi, dudaklarımı iki yanından çekiştirerek gülümsemeye zorladı.

“Konuş benimle... ne düşünüyorsun?” Başparmaklarıyla elimin arkasını ovuşturdu.

Derin bir nefes aldım. “Seni sevdiğimi düşünüyorum, Brody Murphy. Seni çok seviyorum.”

Bütün yüzüne gülümseme yayıldı ve alnını benimkine bastırdı.

“Sana kızlarıma bızdıklar dediğin gün âşık oldum, beni seninle su birikintilerinde zıplamaya ikna ettiğinde bir kez daha âşık oldum, Fred’le balık tutmaya gittiğinde bir kez daha âşık oldum, bana yirmi farklı şampuan aldığımda bir kez daha âşık oldum, yatağında bir kez daha âşık oldum, kızların tırnaklarını boyamasına izin verdiğinde bir kez daha âşık oldum, ellerimde bir çift hastane terliğiyle dururken bir kez daha âşık oldum.” Burnumu çektim ve doğrudan gözlerinin içine baktım.

Cevap vermek için ağzını açtı ama parmağımı dudaklarına bastırarak onu durdurdum.

“Kalbim sana âşık olduğumu beynimden de önce biliyordu.”

Bütün duymak istediği buydu. Öyle bir güçle bana doğru atıldı ki, yatakta geriye doğru devrildim. Üzerimdeki vücudu ağırdı, ama dünyada olmayı istediğim başka hiçbir yer yoktu.

Gözümün içine bakmaya yetecek kadar geri çekildi. “Seni seviyorum, Kacie. Seni fena halde seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Brody. Bütün kalbimle.”

Birbirimizde kaybolarak dışarıda olup bitenlerden ha-

bersiz halde yatağında yattık. Öpüştük ve öpüşmemiz bitince olacaklardan korkarcasına birbirimize sımsıkı sarıldık.

“İçeridekiler ne yapıyor diye baksak iyi olacak.” Sonunda içimi çektim.

“Boş versene, öpüşmeden geçirdiğimiz haftaları telafi etmeye çalışıyoruz şurada.”

Kahkaham kapımın hafifçe çalınma sesini neredeyse bastırmıştı.

Brody’le dik oturduk. “İçeri gelin,” diye seslenip karcıncalanan dudaklarımı sildim.

Lucy’yle Piper hızla içeri girdiler, yüzlerinde şimdiye kadar gördüğüm en kocaman gülümsemelerden biri vardı.

Lucy cıyaklayan bir sesle, “Anne, gel de pastamızı gör!” diye bağırdı.

“Ah, geldi mi? Gigi’nin almaya gittiğini bilmiyordum,” derken Piper kolumu tuttu ve beni yataktan çıkardı. Lucy de Brody’nin elini tuttu ve bizi mutfağa götürdüler.

Mutfak adasının ortasında mükemmel bir şekilde duran pastayı gördüğümde gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Seçkin Pastacılık’ta klasörde gördüğümüz prenses pastasıydı bu.

“Bu da n...annem nasıl...” Aklım karman çorman olmuştu.

“Annene pasta işini bana bırakmasını rica etmiştim,” dedi Brody arkamdan.

Aniden diye ona döndüm. “*Bunu* sen mi ayarladın?”

Gülümseyerek kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirdi ve başını salladı. “Güzel, değil mi? Umarım bızdıklarım Oreolu pasta seviyordur çünkü dayanamadım.”

Lucy’yle Piper koşarak onun kollarına atılırken gülümsedim.

“Bu harika, Brody. Teşekkür ederiz.” Ona hayran hayran baktım ve mumumuz var mı diye bakmak için kilere indim. Mum konusunu tamamen unutmuştum.

Kiler kapısını çekerek açtığım anda kahvaltılık gevreklerin olduğu rafa dayanmış, birbirlerini ergenlik çağındaki iki genç gibi ellemekte olan annemle Fred’i görünce sesli bir şekilde irkildim. Kızlar ne olduğunu görmek için kilere doğru koştular ama kapıyı hızla çarparak kapattım.

Arkasında Lucy ve bir o kadar şaşkın görünen Brody’yle beraber, “Neydi o?” diye sordu Piper.

Ben, “Şey... çok büyük bir örümcek gördüm de,” diye kekelerken, annem hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek kilerden çıktı.

“Gigi, örümceği öldürdün mü?” diye sordu Lucy.

“Evet, hallettim.” Gülümsedi.

“Eminim halletmişsindir.” Ona inanamayan gözlerle dik dik baktıktan sonra Brody’ye döndüm. “Ben şu örümcekten kalanları temizlerken sen de kızları aile odasına götürebilir misin?”

Kaşlarını çatan Brody, kızları kanepeye götürürken kafası karışmış görünüyordu. Bizi duyabilecek mesafedeydi.

Gururlu bir ergen gibi sırttan anneme döndüm hızla. “Neler oluyor?”

“Ne demek *neler oluyor*? Çok belli değil mi?” Yüzü ışıldadı ve kiler kapısını açarak Fred’in çıkmasını sağladı.

“Ne zamandır?” Bir ona bir öbürüne bakıyordum.

“Eh, sen son zamanlarda biraz meşguldün,” derken Brody’nin oturduğu kanepeye doğru elini salladı. “Kızlarla daha çok vakit geçirdim. Fred bana yardımcı oluyordu ve... sonrasını tahmin edersin artık.” Gözleri Fred’in kilerle buluştu ve birbirlerine tatlı tatlı gülümsediler.

Ellerimle ağzımı kapatıp sarsılarak kıkırdarken, “Aman Tanrım... Bir tatile çıkmam lazım,” diye mırıldandım.

“Aslında eğlenceli de oldu, değil mi?” diye sordu annem.

Yüzümü ellerimden kaldırdım ve ona boş boş baktım.

“Düşünsene, çifte randevuya çıkabiliriz.” Bana göz kırptı, Fred de kolunu annemin omuzlarına yerleştirip yavaş yavaş öptü.

“Yapamayacağım. Bu fazla ağır oldu.” Kıkırdadım ve mutfak boyunca yürüdüm. “Hemen duşa girmem lazım, çabuk çıkarım, tamam mı?”

Odama yönelirken Brody’ye baktım, Pamuk Prenses’i izleyen kızlarımla birlikte oturuyordu. Kızların gözleri televizyona kilitlenmişti, Brody de kollarını her ikisinin de başının arkasına doğru uzatmıştı. Onlara bir süre bakabilmek için adımlarımı yavaşlattım. Üç aşkımın kanepede bir aradaki görüntüsü kalbimi ısıtmıştı.

Zach’le ayrıldığımdan beri, hayatımızın planlı ve basit olması için çok uğraşmışım. Brody ise bunların tam tersiydi. O umursamaz ve tahmin edilemezdi; onunla her gün bir öncekinden farklı oluyordu. Hatta her günü de geçtim, her saat bir öncekinden farklı oluyordu. Hayatıma girip tıpkı kar küresiymiş gibi sallamıştı.

Ona *bu* kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum.

Birkaç saat sonra, Lucy’yle Piper’ın arkadaşları evden ayrılarak aile odasının halısını bir çöp kutusunu doldurmaya yetecek kadar çok konfeti ve simle bıraktılar. Alexa’yla ben mutfağı temizlerken, kızlar da yeni oyuncaklarını mutlu mesut Brody’yle Derek’e gösteriyorlardı. Annemle Fred’in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, düşünmek de istemiyordum.

“Lauren’den iyi haber var mı?” diye sordum.

“Evet, yeni dairelerine yerleşmişler ve Floransa’ya bayılmışlar. Bu akşam seni arayıp kızların *doğum gününü* kutlayacağını söyledi.”

Arkadaşımın eşinin İtalya’da şirin ve rahat bir dairede yaşadığını düşündüm. “Onlar adına çok mutluyum.” Keyifli keyfli içimi çektim.

“Aynen.” Bulaşık makinesini doldururken göz ucuyla bana baktı. “Senin adına da çok mutluyum.”

“Benim adıma mı? Neden?”

“Şey, aslında, ben kendi adıma mutluyum.”

Ona bakakaldım, kafam karışmıştı.

“Beni bilirsin—öyle çok romantik bir insan değilimdir,” dedi.

Güldüm. “Biliyorum, her zaman bunun garip olduğunu düşünmüşümdür, özellikle de *kendi* çiçekçi dükkânının olduğu düşünülürse.”

“Evet, evet... neyse işte. Belki romantik bir insan değilim, ama var ya, haklı olmayı çok severim.”

“Ne diyorsun sen yahu?” Sonunda kale şeklindeki pastadan kendime bir dilim kestim.

“İşte, bunu uzun bir zaman önce çöpten aşırımtım.” Yanıma gelip kırışmış bir kâğıt parçasını bana uzattı. “Sanırım bu senin.”

Elimdeki beyaz kâğıt parçasına bakarken ağzım açık kaldı.

SEN AŞKTAN VAZGEÇMEZSEN, O DA SENDEN VAZGEÇMEZ.

Aman Tanrım, Çin yemeği yediğimiz gece fal kurabiyesinden çıkan kâğıttı bu.

“Bunu sakladığına inanamıyorum.” Şaşkınlıkla ona baktım.

Bana sırtıttı. “Daha o zamanlarda eninde sonunda itiraf edecek kadar cesur olacağını biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyor, onun hakkında konuşurken sesinde duya-biliyordum.” Yürüyüp geçerken benimle kalça tokuşturdu. “Dediğim gibi, haklı olmayı seviyorum.”

Kolumu fala doladım, sonsuza kadar saklamaya yemin ettim.

Alexa nasıl da haklı çıktığını onlarca defa daha yüzüme vurduktan sonra Derek’i kızlardan zar zor kurtardı ve gittiler.

Brody yanıma geldi ve kollarını belime doladı. “Partinin çok başarılı geçtiğini söyleyebilirim, bizim bızdıklar çok mutlu görünüyorlar.”

“Kesinlikle. Şunların küçücük suratlarına bir baksana.” Başımı göğsüne yasladım ve kızlar yeni hediyeleri hakkında sohbet edip gülüşürlerken o şekilde kaldım.

Brody, “Onlar yattıktan sonra bana hatırlat da o büyük mor çantayı saklayayım,” diyerek içini çekti.

“Neden?”

“Ojeler ve makyaj malzemeleriyle dolu da ondan—zaten şimdiden üzerinde deneyebilir miyiz diye sordular.”

Başımı arkaya yatırarak sesli şekilde güldüm. “Sen başlattın.”

Arkasında Fred’le birlikte mutfağa giren annem, “Neyi başlattı?” diye sordu.

“Bak sen, kimler gelmiş kimler,” diye takıldı Brody. “Çifte kumrular.”

Fred kolunu ona dolarken annem kızardı.

“Sizin adınıza çok mutluyum, gerçekten. Daha önce-

sinde garip davranmak istememiştim, sadece şaşırdım,” dedim anneme.

“Biliyorum tatlım. Sorun değil,” diyerek bana sokuldu ve sarıldı. “Sana söylemeliydim. Pek iyi bir şekilde öğrenmedin.”

“Biraz şok ediciydi.” Ben de ona sarıldım.

“Ee, Fred... sabah ne yapıyorsun?” diye sordu Brody. Fred boş bir ifadeyle ona baktı. “Hiçbir şey, neden?”

Brody omzuna hafifçe vurdu. “Balığa gitmeliyiz diye düşünüyordum. Sophia’yla çıkman konusunda seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var.”

Fred güldü ve Brody’nin elini sıktı. “Ne zaman istersen, Brody.”

Mutfakta kolum anneme dolanmış vaziyette, kızların arkamdaki kıkırdamalarını dinlerken, bir yandan da Brody’yle Fred’in koca pasta dilimlerini silip süpürmelerini izledim. Mutlulukla dolup taşarak arka cebime uzandım ve Alexa’dan gelen fala baktım.

İyi ki yağmur fırtınaları var... Ve bir de su birikintileri.

SON SÖZ

Kacie

“Takıntı yapmayı kes, harika görünüyorsun.” Bu sabah yüzüncü kez kendime bakmak için ayna karşısında durunca Brody arkama gelerek kollarını belime doladı.

“Sadece gerginim. Kusacak gibi oluyorum.”

“O zaman öp beni.” Güldü, beni kalçalarımдан tutarak döndürdükten sonra dudaklarını dudaklarıma sert bir biçimde bastırdı; dilinin nazik darbeleriyle stres seviyem yavaş yavaş düştü.

“Aman Tanrım,” dedim dudaklarının arasından. “Geç kalacağım.”

“Buna degecek.” Öpücüklerini boynuma doğru devam ettirirken inledi.

“Eminim degecektir.” Boynumu geriye atıp dudaklarının tenimi keşfetmesinin keyfini çıkardım. “Ama bugün ilk günüm. Geç kalamam.”

Onu nazikçe kendimden uzaklaştırdım ve burnunun ucunu öptüm. “Bunu daha sonraya sakla, olur mu?”

“Anlaştık.” Sırıttı.

Son bir kez daha görünüşümü kontrol ettim.

Yeni mavi doktor önlüğü, tamam.

Yeni ayakkabılar, tamam.

Şans getiren gümüş kolye, tamam.

Bugün stajımın ilk günüydü ve sınırlarım alt üst olmuş durumdaydı. İyi bir ilk izlenim bırakmak istiyordum ama

eğer ellerim damar yolu açmayı bırakın, göz kalemimi çekmeme imkân verecek kadar titremeyi bırakmazsa, bu pek mümkün olmayacaktı.

Birkaç dakika sonra, “Sanırım hazırım,” dedim ve mutfığa doğru yürüdüm. Brody’le kızlar adada oturmuş pankek yiyorlardı ve içerisini koyu şerbetin sıcakık kokusu doldurmuştu. Öğle yemeğimi hazırladığım sırada, ben hastanedeyken onların burada, bütün gün birlikte takılacaklarını düşündüm ve içimde bir parça kıskançlık oluştu. Aynı zamanda Brody gün boyu çocuklarıma bakmayı kabul ettiği için de inanılmaz derecede minnettardım. Artık nasıl olduysa, stajımın ilk günü, annemin doktor randevusunun olduğu ve bana yardımcı olamayacağı güne denk gelmişti.

“Bugün onlarla kaldığın için teşekkür ederim.” Kollarımı boynuna doladım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

“Benim için bir zevk.” Kızlara bakıp gülümsedi. “Bugün çok eğleneceğiz, değil mi?”

“Yaşasın!” diye çığlık attılar.

“Çimleri biçeriz, Diesel’i yıkarız, olukları temizleriz, öğle yemeğinde de brokoli yeriz diye düşündüm. Olur mu?” Onlara bakarak kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirdi.

Lucy ve Piper iğrenmiş şekilde birbirlerine baktılar. “Hayırrrr!”

“Bence bulaşıkları da yıkattırmalısın, artık altı yaşındalar, yapabilirler,” diye dalga geçtim.

Kocaman açılmış gözlerle başlarını sağa sola salladılar.

“Ben çıkıyorum. Kızlar, bugün ona iyi davranın, tamam mı?”

“Tamam, anne,” dedi Lucy.

“Piper, sen de.”

“Mm-hmm,” diye mırıldandı ve koca bir pankek parçasını ağzına attı. Kazanın üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti, o yüzden iştahının geri gelmesine çok seviniyordum.

İkisini de yanaklarından öptüm ve çantamı aldım. “Eğer herhangi bir sorun olursa telefonum yanımda.” Uzanıp Brody’yi yanağından öptüm. Kızlar aynı anda kıkırdadılar. Onların yanında birbirimize sevgimizi göstermemize hâlâ tam olarak alışık değillerdi, ama artık saklamıyorduk. Onu seviyordum, o da beni seviyordu, o yüzden böyle yapacaktık.

“Biz iyiyiz.” Gülümsedi, kolunu belime doladı ve beni sıkıca kendine çekti. “Bugün için bol şans, harika bir iş çıkaracağından eminim.”

“Teşekkürler,” diyerek içimi çektim, sinirlerim yatışacak gibi değildi. “Şu gün bitsin bir an önce. Hemen eve gelip üçünüzle sarmaş dolaş keyif yapmak istiyorum.”

“Planımız belli oldu o zaman,” dedi.

Ona gülümseyip çıkmak için arkamı dönmüştüm ki, elimi tutup beni kendine döndürdü. Hızla döndüm ve gözlerimi onunkilere kilitledim. Kömür karası gözbebekleri parlak yeşil denizin içinde yüzüyor ve doğrudan bana bakıyordu. Kaşlarımı birleştirdim ve meraklı bir şekilde ona baktım.

Bir kızlara bir bana baktı. “Bedelini öde.” Popomu kavradı ve beni kendine çekerek dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. Bu sırada kızlar çığlık çığlığa bağırdılar ve gözlerini kapadılar.

Hastanenin otomatik kapıları kayarak açıldı ve o tanıdık koku burnuma doldu. Lateks, iyot ve ölümün garip kombinasyonu olan, bilindik hastane kokusu. Eğer renklerin kokusu olabilseydi, sanırım beyaz renk hastane kokusu olurdu. Pembe renk çiçeklerin, sarı renk taze havanın, mavi renk de denizin kokusu olurdu.

Ama beyaz renk... kesinlikle hastane kokusu olurdu.

Resepsiyona yöneldim. Orada oturan kız şakırdatarak sakız çiğniyor ve çok sıkılmış gözüküyordu.

“Merhaba, benim adım Kacie Jensen. Bugün stajıma başlıyorum, buradaki ilk günüm ve tam olarak nereye gitmem gerektiğinden emin değilim.”

Bana cep telefonunun üzerinden baktı ve hiçbir şey söylemeden, üst kısmında kırmızı boyayla ACİL SERVİS yazan bir başka geniş otomatik kapıyı işaret etti. “Teşekkürler,” deyip ona tekrar baktım.

Gözlerini devirdi ve dikkatini tekrar telefonuna verdi.

Şımarık şey.

Kapıdan ürkek adımlarla geçerken, yanlış sınıfa girmekten korkan çekingen bir altıncı sınıf öğrencisi gibiydim. Koridor, hemşire bankosunun bulunduğu geniş ve kare alana çıkıyordu. Bankonun üstü kartonlardan kesilmiş modellerle doluydu.

“Yardım edin, yardım edin, yardım edin!”

Arkamı dönüp bana doğru gelmekte olan kadına baktım, kollarından kaymaya başlayan altmış santim kalınlığındaki dosya yığınının dengelemeye çalışıyordu. Öğle yemeği çantamla el çantamı olduğum yere bırakarak öne atıldım ve dosya kulesini yerle bir olmadan önce yakaladım.

İçini çekti. “Ah, teşekkürler. Ucuz atlattık.”

“Rica ederim.” Ona gülümsedim.

Sanırım kırklı yaşlarının başındaydı ama yüzü genç gösteriyordu ve rahatlıkla yirmili yaşlarında zannedilebilirdi. Işıl ışıl ve bulaşıcı bir gülümsemeye sahip, biraz tombulca bir kadındı.

“Ben Darla.” Dosyaları tezgâha bırakırken gülümsedi. “Sen?”

“Ah, ben de Kacie Jensen.”

“Demek sen yeni kızımızsın, ha?”

“Evet öyleyim. Doğru yerdeyim, değil mi?”

“Evet, burası. Çok şık, değil mi?” Gözlerini devirdi.

“Eşyalarımı nereye koyabilirim?” Etrafıma bakındım.

“Gel, biz buraya Meydan deriz. Herkesin ıvır zıvırlarını koymak için kendine ait rafı var.” Onu hemşirelerin görev yerine kadar takip ettim ve müsait bir yere çantalarımı bıraktım.

“Kacie Jensen?” Köşeden bir kadın belirdi.

“Evet.” Gergin bir şekilde gülümsedim.

“Ben Maureen, benimle çalışacaksın. Gidelim.” Meydanı geçerken eliyle gel işareti yaptı.

Onun yanından geçerken Darla, “Maureen’le mi çalışacaksın?” diye fısıldadı.

Başımı salladım.

Yalnızca dudaklarını kıpırdatarak, “Bol şans,” dedi.

Çabucak Maureen’e yetiştim. Gri topuzuna doğru, “Merhaba, Maureen. Tanıştığımıza memnun oldum. Seninle çalışacağım için çok heyecanlıyım,” dedim o yürümeye devam ederken.

“Gevezelik yok, bugün çok meşgulüz. Sadece beni izle.” Bana hitap etmesine rağmen konuşurken dönüp bakmadı bile. “Senin üzerine titrememi falan bekleme,

burası gerçek hayat. Sana iyi iş çıkardın diyorsam, iyi iş çıkarımissındır. Eğer her zaman pohpohlanmak istiyorsan anneni ara.”

Yok artık, *gerçekten de* zor biriymiş.

İlk günüm kusmukları temizleyerek, yatak lazımlıklarını değiştirerek ve tansiyon ölçme konusunda ustalaşarak geçti. Heyecandan yoksun bir gün olsa da, zaman çabucak akıp gitmişti. Daha saate bir kez bile bakamadan, Maureen bana oturup yarım saat öğle yemeği molası vermemi söylemişti. Tam olarak nereye gitmem gerektiğinden emin değildim, o yüzden çantamı aldım, Darla devrilmesine ramak kalan dosyaları bilgisayara aktarmaya devam ederken onun yanındaki masaya oturdum.

“Evli misin?” diye sordu önündeki ekrana bakmaya devam ederken.

“Hayır.”

“Erkek arkadaşın var mı?”

“Evet.”

“Tatlı bekâr arkadaşları var mı?”

Viper’ı düşünüp kıkırdadım, Brody’nin ilk aklıma gelen bekâr arkadaşı oydu. O da tam olarak bekâr sayılmazdı... benim anladığım kadarıyla medeni durumu gününe ve Kat’in ruh haline göre değişiyordu.

“Maalesef, iyi olanların hepsi kapılmış.”

“Tüh. Geceleri burada işim bittiğinde dışarı çıkmaya halim kalmıyor, kahrolası doktorların hepsi de evli. Belki de lezbiyen olurum.”

Kıkırdadım ve etrafımdaki insanları izlerken havuçlarımı kütürdettim. Köpek ısırgı yüzünden dikiş attırmak için bir kız, tırnağını çivi çakma tabancasıyla vuran bir

inşaat ustası ve ciddi kabızlık sorunu olan ufak tefek yaşlı bir adam geldi. Bugün umduğum kadar olaylı geçmiyordu.

Maureen bir odadan diğerine geçerken, "Mola saati bitti, Jensen," diye seslendi. "Göğüs ağrısı şikâyeti olan bir kadını getiriyorlar ambulansla, dört numaralı odayı hazırlayıp cihazları hazır hale getirir misin?"

İlgili bir şekilde yerimden hoplayarak havuçlarımı çöpe attım. "Hemen hallediyorum."

Dört numaralı odaya gittim, monitörleri açtım ve tansiyon aletini hazırladım. Yapılacak başka bir şey yoktu. Bir dakika sonra perde açıldı, kıvrıcık saçlı genç bir adam sedyeyi iterek odaya girince irkildim. Sarı saçlı ve beyzbol şapkalı arkası dönük olan diğer acil servis çalışanı sedyenin diğer ucunu tuttu ve durum bilgilerini paylaştı.

"Kadın hasta, altmışlarının başında, göğüste şikâyeti var. Kan basıncı 220'ye 130, ateş 37.3, nabız 110."

Hastayı sedyeden yatağa geçirirlerken garip bir şekilde önlerinden çekilmeye çalıştım. Muhtemelen benim nabzım da onunki kadar hızlıydı çünkü inanılmaz derecede gergindim.

Kıvrıcık saçlı acil servis çalışanı bana gülümsedi, odaya girmesiyle çıkması bir oldu.

Sarışın olanı bana dönerek, "Tamamdır, artık sen bakabilirsin," dedi.

Göz göze geldiğimiz anda nefes almayı bıraktım, donakalmıştım.

Aman. Tanrım.

Zach.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmak benim için uzun, zaman zaman da stresli bir süreçti ve pek çok kişinin yardımı olmasaydı başaramazdım.

Muhteşem kapak fotoğrafı için K. Keeton Designs'dan Kelsey Kukal-Keeton'a teşekkür ederim.

Kapak tasarımı konusundaki yeteneğini, o kapak fotoğrafı üzerinde konuşturduğu için Okay Creations'dan Sarah Hansen'a teşekkür ederim.

Kitabımla beni son dakikada kabul eden ve birlikte çalışılabilecek en tatlı insanlardan biri olan Fictional Formats'tan Angela McLaurin'e teşekkürler.

Editörüm, Lori Sabin'e teşekkür ederim. Düzelti süreci beni endişelendiriyordu, ama senin ne kadar muhteşem olduğunu anlattığım koca bir bölüm yazabilirim. Süreci kolaylaştırmakla kalmadın, aynı zamanda eğlenceli hale de getirdin. Milyon kere teşekkürler.

İlk okuyucularım Michelle, Megan W, Megan S, Melissa, Julie, Janna ve Happy'e teşekkürler. Sizler olmasaydınız bu kitap şimdiki halini alamazdı. Katkılarınız ve önerileriniz bana çok yardımcı oldu, okumaya ve bana fikir vermeye vakit ayırdığınız için sonsuza kadar minnettar olacağım. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Kapak tanıtımına ve blog turuma katılan tüm bloglara, saatlerce emek verdiğiniz için teşekkürler. Sizler kitap dünyasının kalbisiniz.

The Book Avenue Review'den Pam Carrion'a teşekkürler. Sen tanıştığım en tatlı insanlardan birisin. Cömertliğin ve özverin sınır tanımıyor. Kapak tanıtımlarını ve blog turlarını organize etmek için ayırdığın zamana ve yazarlara yardım etmek için yaptığın şeylere paha biçilemez. Etrafta senin gibi daha çok insan olsa dünya çok daha iyi bir yer haline gelir.

Milyonlarca sorumu cevaplayan ve kitabımın belli kısımlarının uygunluğu konusunda bana yardımcı olan Michelle Kisner Pace'e özel olarak teşekkür ediyorum.

Benim özgün arkadaşım, Janna Mashburn'a teşekkürler. İş beyin fırtınası yapmaya gelince, sen gizli bir silahsın. Geri çekilip hikâyenin hangi yöne gitmesi gerektiğini görmek konusunda inanılmaz bir yeteneğin var. Okuyup eleştirmek için ayırdığın zamana minnettarım.

Melissa Brown'a teşekkürler. Bu paragrafı yazmak bile istemiyorum çünkü sana hak ettiğin gibi teşekkür edebilmemin imkanı yok. Beni bir yılı aşkın zaman önce Chicago'daki küçük çaplı Indie Yazarlar etkinliğine davet ettiğinde, hayatımın o hafta sonu sayende değişeceğini hiç bilmiyordum. Bu kitabı yazma fikrini açtığım ilk insan sendin ve o zamandan beri, her zaman benimle oldun. Benimle birlikte beyin fırtınası yaptın. Bu kitabın her bir kelimesi okudun, hatta iki ya da üç kez. Adını verdin. Birinci bölümünü *kendi* kitabının sonuna koydun. Daha da önemlisi, bana inandın. Sana teşekkür edip, seni hayatımın sonuna kadar seveceğimi söyleyeceğim ama yine yeterli olmayacak. Zaten yirmi beş yıldır arkadaşız ve bir yirmi beş yılı daha devirmek için sabırsızlanıyorum.

Julie Hill'e teşekkürler. Tepedeki ev... sen ve ben, benim oda arkadaşım.

Happy Driggs'e teşekkürler. Sen bu gezegendeki en iyi

arkadaşımsın. Sadece birkaç kelimeyle sohbet edebiliyoruz, sanırım bir beyni iki kişi paylaştığında sonuç bu oluyor. Benim için yaptığın tüm muhteşem şeyleri sıralamak istiyorum ama ikimiz de böyle işlemediğimizi biliyoruz. Her zaman minnettar olacağım şeylerden birisi de bana çenemi kapatıp işi bitirmemi söylemen. Beni anlıyorsun, hem de sonuna kadar. Sen benim en sevdiğim piç kurususun. #Namaste.

Anneme... Bu gezegendeki otuz beş yıllık zamanımın her gününde benim dayanağım oldun. Annemden fazlasısın, benim akıl hocam ve en iyi arkadaşımsın. Bana inandığın ve her zaman kitabımla ilgilendiğin için teşekkür ederim, günde 3,206 kere kitabımdan bahsetsem bile. Ne olduysa, senin bir köşeden bana gülümsediğini bildiğim için oldu.

Muhteşem eşim, Chris'e teşekkürler. 16 yıldır devam eden bu yolculukta benim yardımcı pilotum oldun ve yanımda olduğun için yaşadığım mutluluğu ne kadar anlatsam az kalır. Sana ilk kez bunu yapmam gerektiğini söylediğimde hemen ilgilendin ve yardımcı olmak için ne yapabileceğini sordu. Sanırım bu kadar çok yemek pişirme ve temizlik içereceğini düşünmemişsindir, ama şikâyet etmedin, en azından çoğunlukla. Her zaman arkamı kolladığın için teşekkürler, fikirlerim ne kadar çılgınca olursa olsun. Seni her geçen gün daha fazla seviyorum.

Son olarak, yazı yazarken aylarca, *hemen geliyorum, bir saniye* demelerimi dinleyen dört çocuğuma teşekkür ediyorum. Sizler nefes alma sebebimsiniz. Sizleri bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Beth Ehemann dört çocuğu ve çoğunlukla kendisi de koca bir çocuk gibi olan eği Chris'le birlikte Chicago'nun kuzey banliyölerinde yaşamaktadır. Okumaktan, yazmaktan, fotoğrafçılıktan, martinilerden ve Chicago Cubs'la ilgili her şeyden hoşlanır.